

İnsandan Okunan Kur'an Yaşam Serisi

YAŞAMINDA DERİNLEŞ-1

Muhmmammed Nazım Özalp

Araştırmacı - Yazar

İnsandan okunan Kur'an yaşam serisi
Yaşamında derinleş-1
Muhammed Nazım Özalp

2019 zinde yayıncılık
Bu kitabın her türlü yayın hakları ve içeriği Yazar'a
aittir.

Yayınevi

ZİNDE YAYINCILIK: Aktar kerim sokak no:13
Edirnekapı Fatih/ İSTANBUL
Genel yayın yönetmeni Veysel TOPUZ
WhatsApp:[05301320134](https://www.whatsapp.com/channel/002991320134)

Kapak ve mizanpaj: Muhammed KARAAHMETOĞLU

İSBN: 978-605-7601-16-2

1.Baskı:2019

MC Matbaa Ltd. Şti
Güven İş Merkezi C Blok no:220 Topkapı/İSTANBUL
Sertifika no:43257

Yazar ile iletişim

Tel:[05358673284](tel:05358673284)

E-posta: nazimozalp@gmail.com

Web: <http://www.muhammednazim.com/>

Face book: <https://www.facebook.com/muhammed.mno>

Twitter: https://twitter.com/Muhammed_mno

Instagram: [muhammed_nazim_mno](https://www.instagram.com/muhammed_nazim_mno)

İTHAF

Aziz kardeşim...
Bu ilk kitabımı sana, evet sana ithaf ediyorum...
Kardeşin Muhammed Nazım Özalp

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
Allah ismi, öz benliği ve B harfi	9
HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak zat	24
Abdullah ile abdu-hu	30
Nefsin hakikatına doğru yolculuk.....	42
Allaha ermek olayı	52
Kur'an neden arapça	67
Allahın boyasına yolculuk	76
Melekut üzerine mülahazalar	118
Benlik ve irade üzerine mülahazalar	149
Hakka yolculuk üzerine mülahazalar	175
Vahdet ve kader üzerine mülahazalar	211
Vahdeti şuhud ile vahdeti vücud	235
Rab ve yaratım	250
Sadece Hz.Muhammed sav ayna olsun bize	278
Dostluk ve Allah dostları	301
Makamlar ve Hz. Musa as ile Hz. Hızır as	320

ÖNSÖZ

Sıfatları Rahman ve Rahim olup Mutlak adı Allah olanın gücü ve kuvvetiyle elimdeki şu kitabı okumaya başlıyorum.

Aziz kardeşim, İnsandan okunan Kur'an yaşam serisi ile sizlere insanın varoluş amacını ve hakikatinden süzülüp dünyada yer almasının asıl gayesini ve geliş amacını, hem kendine geliş sistemlerini kelimelere dökerek inşallah sunacağız.

Aziz kardeşim, düşünce planımızda tasavvur ettiğimiz kadarıyla, Kur'an ve geliş stratejisini olabildiğince anlaşılır ve kapsayıcı olarak hem bizi ilgilendiren düsturlarıyla arz edeceğiz.

Aziz kardeşim, olabildiğince kendimizle iletişimde olabilmek için okuyacağınız her kelimenin muhatabını dışarıda aramak yerine, her hitabın bizden bize olduğunu bilerek okuyalım.

Aziz kardeşim, insanların genel bakış açısı afakî olduğu için, her okuduğunu hemen millette karşılığını arar durur. Ama artık tersini yapalım. Açıldıkça

açıldığıımızın farkını göreceğiz.

Aziz kardeşim, bu kitabı eline alınca de ki, bu beni bana anlatıyor ve o şekilde gözünü cümlelerde gezdir. Bil ki bu cümleler asla dünyevi menfaatin ileri planda olduğu demde yazılmamıştır. Hem bil ki, bu satırlar yazılırken nefsi seyir sonucu insanın mayası göz önüne alınarak yazılmıştır.

Aziz kardeşim, ben de senin gibi sadece Allah kuluyum ve ben ile sen aynı öze sahibiz. Onun için benin farkedip yazdığım cümleler seninde malındır. Hem bil ki ben ve sen diye kullandığım tabirler, sadece ifade içindir. Yoksa ben veya sen diye ayırmam. Ben senin aynı yumurta kardeşin ve sen de benim aynı yumurta kardeşimsin. Onun için de içsel özelliklerimiz tıpatıp aynıdır.

Aziz kardeşim, Allah ömür verirse, ben ve sen yaşadıkça ortak ve değişmez özelliklerimizi eğer bizi yaratan bizden inşa ederse, ki benim yaratanımdan isteğim o yöndedir, anlatmaya ve yazmaya devam edeceğim.

Aziz kardeşim, kesinlikle bil ki bu yazılar senin malındır ve kendi malın bilerek oku. Sakın ha biri yazmışta ben okuyorum deme. Senin malın olup yolda gelirken çeşme üzerinde unutmuşsun, arkadan

gelirken oradan buldum da sana iade ettim.

Aziz kardeşim, bu kitap kendimi bilgili gösterip öyle makam ve mevki peşinde bir hevesle yazılmadı. Sadece ve sadece mutlak bir nazarla yazıldı ki, unutulmuş fitratımız tekrar hatırlansın.

Aziz kardeşim, Yaşamında derinleş diyerek sözcüklere dizilen bu bir kaç kelime kümesini sana elindeki kitapla sunduk. İnşallah buradaki özet konular hazırlayıp yazdığımız yeni kitaplara ilham kaynağı olur da unutulmuş malımız önümüze serilir.

Aziz kardeşim, basılı yayın hayatıma bu ilk kitapla girerken seni de bu mana kervanı ile buluşturmadan müthiş bir ruhi hazzı içerisindeyim. Senin gözün cümleler üzerinde gezinirken, benim de kalbim senin gözünü aydınlatacak yeni yeni ışıkları sunmak için, dört gözle kaybedilen yitikleri bulup sana ulaştırmakla meşgul olduğumu bil.

Aziz kardeşim, yitiklerin senle buluşurken ben huzuru kalp ile secdeye varıp rabbime hamd edeceğim. Allah resulü Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize layık bir fert olma heyecanı ile onun önünde saf olma şuurunu yaşamamanın heyecan gözyaşlarını dökeceğim.

Aziz kardeşim, seni cümlelerle baş başa bırakırken gözümü semaya dikiyorum. Senin yitiğınle buluştuğın gibi senin de ulaşabildiğın kardeşlerini yitikleriyle buluşturmanın umudu ve heyecanını yaşıyor olacağım.

Aziz kardeşim, bil ki bu kitap ile ben ve sen yüz yüze ve göz göze temaşada olacağız.

Saygılarımla...

ALLAH (الله) İSMİ. ÖZ BENLİĞİ (انا) ve B (ب)

Allah ismi Hz. Âdem'den günümüze zatın özel adı olarak kullanıldığı gibi, tüm meleklerde, cinlerde ve hayvanlarda da Allah olarak bilinir. Allah الله ismi mutlak zatın kendisine seçtiği özel adıdır ve hiçbir kavramdan türememiştir, hem bütün sıfatlara, esmalara ve dahi ef'ala işaret eder.

Allah lafzının başında yazılan Elif ile her zaman mutlak benliğe işaret edilir. Ayrıca elif, öz hüviyetin seyir mahalli olan gizli hazinede, tasarrufun reel benlikte veya sanal benlikte mutlak zata ait olduğuna işaret etmek için, mütekellim vahde-hu zamirinin sonuna bitişik olarak yazılıp hareke almayan elif ile işaret edilir.

Ayrıca içinde faile işaret eden belli başlı kelimelerin sonlarında harekesiz elif olarak bitişik gelir. Olayı anlamayanlar birçok kelimenin sonuna eklenen o eliflere zevaid yani fazlalık deyip işin içinden sıyrılmaya çalışır. Oysaki Kur'anda fazla olarak yazılan bir tek harf yoktur. Her harf ayrı bir hakikate işaret için yazılmıştır.

Elif, Allah ismi şerifin ilk harfi olduğu gibi, aynı elif Allah ismi şerifin tam ortasında (الله) ikinci lam'ın üzerinde ufak olarak yazılıdır ve lam harfini çeker.

Mutlak zat, (الله) Allah lafzının başındaki elif gibi her ne kadar ulûhiyeti itibarıyla her şeyden münezzehse de, ama lamın üstündeki ufak elif gibi rububiyeti itibarıyla her şey onunla kaim olup her yerde bizzat kendisi tasarruf sahibidir.

Konunun daha iyi anlaşılması için burada ene انا konusuna da az değinelim. Ene (انا)' nin sonunda yazılı olup ama zahiren okunmayıp gizlenen elif gibi, Allah kuvvet ve kudretinin bizde beş duyu ile görünmez bir şekilde gizli olduğunu hissettiğimizde, bizden fışkıran rahmete şahit olacağız.

Ene(انا)' nin sonundaki elif cismen var ama ismen yoktur. Eğer ismen de okunsaydı, o zaman insan için dünya yaşamının anlamı kalmazdı. Hem bazı kişilerin, insanlar iradesiz bir şekilde yaşar görüşü gerçek olurdu. Bu da Allah'ın şanına yakışmazdı. Eğer ene (انا)'deki elif cismen de olmasaydı o zaman da bazı kişilerin irade ve yaratım insanların elindedir tezi haklı olurdu. Bu görüşte hakikati dillendirmeyip olayın hakikati, irade insanın elindeyken, yaratım tümüyle Allah'a aittir gerçeğidir. Ah be aziz kardeşim bu gerçeği bir fark etsek gece gündüz demeden çalışırız.

Allah (الله) kelimesine baktığımızda, bağımsız yazılan elif harfi lâhuti âlemi tasvir eder. Kesinlikle düşünce ona kavuşamaz. Baştaki lam sıfat âlemini, ikinci lam

esma âlemini, ha ise efal âlemini tasvir eder. Üstte de ufak yazılan bir elif vardır. O da tüm âlemlerde tasarrufun lâhut-i âlemden olduğunu resmeder.

Seyirde olan kişi, lâhut-i âlemin sırlarına vakıf olabilir ki, bu sırlara erip yaşamaya kabı kavseyn denmiştir. Ama lâhuti âlemin dışarıdan seyri mümkün değildir. Çünkü onun içi ve dışı yoktur ki sen onu dışarıdan veya içerden seyir edesin. Bir de şu vardır ki, Allah kelimesi kendinden önceki kelimeyle birleştirilirse, baştaki Elif okunmaz. Çünkü buradaki elif vasil hemzesidir. O da şunu gösteriyor ki, B harfinin kelimeye kattığı anlam gereği o birimden hak tecelli eder, buna işaret olarak ta okumaya direk lamdan başlanılır.

Konunun iyice anlaşılması için, B (ب) harfinin kelimeye kattığı anlama az değinelim. B (ب) harfi üç anlamdan birini veya aynı anda üçünü katar kelimeye. B (ب) harfi, istiane yani yardım, musahabe yani beraberlik, mulabese yani giyilen elbise anlamlarına gelir. Şimdi üç manayı da katarak okuyalım.

Örnek olması bakımından bunu besmele üzerinde uygulayalım. Birinci anlam olan istiane yani yardım anlamını B (ب) harfine kattığımızda besmeleyi şöyle anlatabiliriz. İsmi Allah olanın yardımıyla, hâlihazırda yaptığım eylemi yapmaya koyuluyorum. Yani ben,

yaptığım her eylemi sadece ismi Allah olarak bana bildirilenin bende zuhur ettiği güçle yaparım.

İkinci mana olan musahabe yani beraberlik anlamını kattığımızda şöyle düşünebiliriz. Yani ben Allah'ın ilminde olup Allah'ın ilminden varlığımı bulmuş bir bireyim. Benim bu ilmi varlığım Allah'ın mutlak ilmine bağlı olarak yaşamını sürdürmektedir.

Yani ben her ne fiil işlersem, onun mutlak ilminin içinde var olan bir ilmi varlık olarak işlemekteyim. Yani mutlak zatın ilminin içinde varlığım var olmuş olup Allah'ın mutlak ilminin bende zuhur ettiği ilim ile ben, hali hazır da yapmış olduğum eylemi yapmaktayım.

Yani ikinci bir varlık olarak görülen, hem ilim, irade ve kudretle donatılan benim varlığım aslında tümüyle Allahın mutlak varlığının benimle kendi ilmini seyir etmesinden başka bir yapı değildir. İşte ben bunun farkında olarak, bana tevdi edilen irade ile yapmasını niyetlendiğin eylemi ondan gerekli gücü alarak yapmaktayım.

Üçüncü mana olan mulabese yani giyilen elbise anlamı ise şöyle bir hissiyat verir. Ben tamamıyla Allah'ın mutlak ilminin oluşturmasına bağlı olarak onun ilminin içinde var oldum. Onun ilmi bir elbise gibi beni kuşatır ve ben onun ilimin kuşatmasıyla hali hazırda yaptığım eylemi yaparım.

Kur'anda geçen tüm dŖen lafzatullah hemzelerini bu Ŗekilde dŖnerek okursak çok srlara vakıf oluruz. Bir'in bütün sayıların mertebelerine sirayet etmesi gibi, Elif harfi de bütün harflerin mahreçlerine sirayet eder. Aslında her var'lık Allah'ın kelamının birer kelimelerini oluŖturur.

İlk sure elifle baŖlar ki tüm var'lıklar elifle ayaktadır. Besmelede ise B (ب) 'dan sonra gelen elif dŖmŖtr ki, oradan bize ince bir mesaj vermektedir. Yani der ki, kendindeki oluŖturma gücünü kendinden bilme. Senin sinende gizlenip sen irade ettiğinde senden açığa çıkan tüm g ve kuvveti, sende gizlenip hakikati itibarıyla Allah'tan sana geldiğini hakikatini bil.

Sakın ha sahiplenme ve Allah adıyla iŖaret edilen zatın kuvvetini hissederek yapacağın iŖe baŖla. Zaten malumdur ki her iŖe Besmele ile baŖlarız. Yani bu gerçeği hissederek baŖlarız ki Ŗirkten arınalım.

Salâtin yani namazın kıyamı da elif gibi dimdik ayakta olur. Elifin bakıŖıyla görürüz. Elifin alttan uzanıp lama dnŖmesi gibi uzanıp brnrsek, yani seyri enfüsi ile seyri afakiye dalarsak, hem tüm yaratılanı zatı itibarıyla her haliyle seversek, dertleriyle dertleŖip sevgilerine ortak olursak, hal diliyle hakkı zikretmiŖ oluruz. Böylece cümle âlemde arif olarak anı seyre dalarız.

Hurufi mukataa olan Elif lam mim (الم)'deki Elif, Hu zamiriyle işaret ettiğimiz mutlak hüviyete işaret eder. Asla künhüne ulaşılamayan hazinedir. Sonra lam ve mim remizleriyle varlık yerli yerince oturur.

Bakara süresi Elif lam mim (الم)ile başlar. Olayın anlaşılması için bu ayete az değinelim. Bu harflerden her bir harf şifredir Hak ile halk arasında. Her toplum kendisine göre bir anlam vermiştir. Her ilim erbabı bu ayete ilmi serzenişine göre bir anlam vermiştir. Bu ayetler her zaman iman edenlerin kafasını kurcalamıştır. O yüzden hiçbir anlama tam budur denmemiştir. Bu ayeti tüm Kur'anın konu bütünlüğünü düşünerek üzerine az izah edelim.

Elif, hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyeti açıklar. Hüviyete işaret eden Elif, tümel anlamda mutlak benlik için bir konumlandırma olduğu gibi, öznel anlamda aynı konumlandırmaya işaret eder. Çünkü her bir benlik sahibi mutlak benlikle kaim olup varlığını yüce kudretten almaktadır. Yani elif harfi reel benlik sahibi olan Allah'ın mutlak hüviyetine işaret ettiği gibi, sanal benlik sahibi olan insanın da öz hüviyetine işaret eder.

Yani Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin Allah ismiyle kendisine isim koyup kendisindeki mutlak ve değişmez hâkimiyete işaret ederek, mutlak hüviyetin kendisinden kendisine nazar etmesiyle var bildiği

mutlak hakikatine işaret eder. Hem de Allah'a halife olan insana, yani kişiliği var eden bireysel sanal benliğine de işaret eder. İşte bu gerçeğe binaen her yerde elif, benliği temsil eder, ha reel benlik, ha sanal benlik.

Lam, Allah kelimesindeki birinci lamdır. Allah kelimesindeki birinci lam subuti sıfatlara işaret eder. Bu çok önemli bir konudur. Mutlak zat Allah ismini kendisine ayna yapıp kendisindeki gizli hazineyi seyir eder. İnsan da bu seyir aynasında yerini alır. Hem aynı zamanda insan, Allah halifesi olarak mutlak zata ayna olup gizli hazinenin seyri için bir mahal olmuştur. Hem de insan, bu aynadaki benlik gibi benliğe bürünür, yani benlik içre benlik sahibi olur. İşte bu lam, insanda var olan sıfat âlemine de işaret eder.

Eğer sırf Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin kendisine ayna ettiği Allah ismiyle işaret edilen zatta ki sıfatlar, sadece Allah'a ait olup ve bizle ilişkisi olmasaydı, o zaman bize bildirilmesine ihtiyaç yoktu. Genelde insanlar, Kur'anda gelen kavramlara hayali olarak bakar ve Allah ismiyle işaret ettiği mutlak zata tahsis eder. Kendisi de hep uzaktan bakar.

Oysaki Kur'an da Allah için gelen tüm tanımlamalar, Allah'a halife olan insan için de o kavramların gölgesi mevzubahistir. İşte bu mutlak hakikat olan olayı

anlamayanlar, bir kısım ayetleri Allah'a mal eder, bir kısım ayetleri eski toplumlara mal eder, bir kısmını Mekke'de ki müşriklere mal eder, bir kısmını ise Medine'deki Yahudilere mal eder derken kendisine bir şey kalmaz.

Elif lam mim (الم)'deki Elif zata işaret etti ki, elifle bize bildirilen, bizim mutlak zat ile ayakta olduğumuzu yani var olduğumuzun farkındalığında olmamız gerektiği gerçeğidir. İşte bu Elif, mutlak zatın bizde var olan üflenen ruhuna işaret eder. Lam bizde var olan sıfat âlemine işaret eder. Mim ise, sıfatların açılımı olan ve bizim varlığımızın asıl öz cevheri olan hakikati Muhammediye ye işaret eder.

Sıfatların açılımı olan Hakikati Muhammedi veya nuri Muhammedi dediğimizde, hemen gözümüz eşrefi mahlûk olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize döner. Oysaki Dikkat edin! Mim hakikati Muhammedidir diyoruz, Muhammed'tir demiyoruz. Onun hakikatidir diyoruz. Hz. Muhammed Mustafa sallahu aleyhi ve sellim efendimiz, "Nefsim kudret elinde olan zata yemin olsun" diye yemin ederdi. Bunu iyice fark etmemiz gerekir.

Şimdi az düşünelim; "HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet", Allah ismiyle işaret edilen aynada kendindeki sıfatları seyir etti, tabi Allah'ın halifesi olan insanda da

seyir etti. Bu seyirle beraber özündeki manalara daldı. Bu manalar doksan dokuz diye özet olarak sunuldu.

Mutlak zat; bu doksan dokuz manayı terkipleştirip on sekiz bin âlemi oluşturdu. Öylece e'âl âlemi başladı. Bu seyirlerinde bir sistem oluşturdu. Rastgele bir oluşum yok. Sonra son halka olarak varlık içre varlık olarak insanı var etti. Yani insan, on sekiz bin âlemi ile, doksan dokuz esma manası ile ve sekiz subuti sıfatı ile Allahın halifesi oldu. Ama gene de Allah ismiyle işaret edilen zatın sistemine tabi şekilde.

İnsana lahuti âlemden üflenen ruh ile kendisine sanal benlik verilerek eline verilen yetki verildi. Bu yetki ile var edilen sistemin dışında da hareket etme yetisini elde etti. Ama sisteme uymadığı zaman ise, Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin, üst çatı olan ve Allah adıyla işaret ettiğimiz mutlak zatın özündeki manaları seyir için var ettiği sisteme bağlı olduğundan, üst sistemin dışlileri arasında ezilir.

İşte üst sistemin dışlileri arasında ezilmesin diye de, yüz yirmi dört bin nebi ve üç yüz on üç tane rasulellah ve sayısın ilim erbabı ile yarattığı sistem ve düzenini insanlığa tanıttı.

Dedi ki ey insan! Sen elbette serbest yaratılmışsın, ama senin içinde yaratıldığın bir sistem ve düzen

vardır ki uymak zorundasın, uymazsan üst sistemin dişlileri seni ezer ve acıyanın da olmaz. Herkes nefsi nefsi deyip kaçacaktır senden.

Biz insanlar olarak serbest yaratılmışız ama bu et kemik beden bizde olduğu zaman diliminde bu serbestlik mevcuttur. Sonrası ise, sistemin yaratımına bağlı olarak sonsuza dek yaşayacak büyük büyük çoğunluk...

İpini koparan çok az kısım ise, cennetlerdeki yaşamla beraber zatın kendine seçtiği kullar olarak her yerde serbest olacaklardır. Dünyada da, berzahta da, cennette de onlardan olmak ümidiyle konumuza devam edelim.

Mutlak hüviyet bakışı itibarıyla Elif (ا) harfi bize der ki; karşımıza ayna gibi dikilen ve Allah ismi ile tanıtılan ve HU ile işaret edilen mutlak zat, sırf kendisi mutlak olarak tüm âlemlerde var olan tek irade, tek güç ve tek ilim sahibi olarak, bir tek olan zatın ta kendisidir ve dahi tüm tecelliler kendisinden kendisindedir. Azizim, Elifin (ا) dibinden uzanıp Lam (ل) şekline bürüneni incitme ki, Mim (م) den aşağı sarkıtılan çizgi gibi içine nazil olan hakikati muhammedi gözle görülür olsun sana. Hem bil ki, Elif Lam Mim (الم) diye işaret edilen kitabın içeriği asla yazılamaz, sadece nefsinde gerekli hazırlığı yapanlar tarafından görülebilir.

Elif (ا) ile lam (ل) birbirlerinden tamamıyla ayrıdır. Asla birleşmez. Lam, elif misali dimdiktir ama alttan uzanan bir uzantı vardır. Lam (ل)' in alt ucu uzanarak bize şu bildiriliyor, zatin seyir etmek istediği manaları keşfetmek için, sanki genişip adeta uzanarak lahuti âlemini oluşturuyor. Mim (م) ile ise, aynı devam eden ve genişerek açılım yapan seyir, melekut alemini oluşturmak suretiyle koskoca bir kitabı var etmiştir.

Kitabı görmek için de gerekli ilim yazılır. Zaten Kur'an olan Furkan, mutlak kitabı göstermek içindir. Hidayet kaynağı olması için de ilk şart olarak takvalığı şart koşturmuştur. Gerekli çalışmayı yapıp nasiplenebilen, Kur'an olarak bize sunulan Furkan'da anlatılan ilme iman ederek kitabı görmeye yaklaşır. O zaman yapılacak olan şudur ki, kitabı görmek için Kur'an olan Furkan'ı kelime kelime yaşama geçirmek olacaktır.

Allah zatin özel adıdır. İlah kelimesi ise, kişinin yönelim alanına verilir. Bize Allah'a yönelimi ulûhiyeti itibarıyla tanıtan kavramdır. Çünkü biz, yegane yönelim alanı olarak Allah'ı biliriz. Allah'ın ne olduğunu kavrayamayan ve bir kendi var bir de o var, o çok güçlü ben az güçlü ve ona yönelip tapınayım ki beni sevsin ve yardım etsin düşüncesine tanımlama babında bu kavram kullanıla gelmiştir. Bu düşünceye binaen var olan ilah kavramını bizzat Allah için kullanmak hatadır. Çünkü ilah yönelim alanı haline verilen ad iken, Allah mutlak zatin kendisini tanıtmak

için kendisine verdiği isimdir. Hiçbir dile tercümesi yoktur. Oysaki ilah yani yönelim adı, her dilde ayrı kavramla bilinir olmuştur. Türkçe tanrı, İngilizce god farsça xwuda gibi kavramlarla anlatıla gelmiştir.

Onun için de Allah isminin nereden geldiğini bilmek için de dil kurallarını bir yana bırakmamız icap eder. "Allah" kelimesi "ilah" kelimesinden türememiştir. Aksine ilah kavramı "Allah" isminden türemiştir. God, tanrı, ilah, xwuda, yezdan, nirvana gibi kavramlar aynı anlamlara gelir ki, Allah isminin tercüme ve meali olamazlar.

Müştak kelimeler her zaman dilbilgisi kuralları içinde oluşmaz. Bazen de tersi bir oluşumla kavramlar türer. Dil bilgisi kurallarına göre, İlah kelimesi Allah kelimesinden müştaktır. Dilbilgisi yani Arapçadaki sarf ve nahiv kurallarına göre Allah kelimesi ilahtan türemiştir. Oysaki Allah kavramı için durum bunun tam tersidir.

Şöyle ki, Allah ismi ile işaret edilen mutlak zat, Allah resulleri tarafından insanlığa tanıtılmışlardır. Hz. Âdem'den günümüze kadar gelen tüm Nebi ve Resul'ler yani tüm peygamberler, insanlara bizzat Allah'tan öğrendiklerini öğrendikleri şekillerde kulluğumuzu idrak ettirmeye çalışmışlar ve kulluğu tüm detaylarıyla bildirilmişlerdir.

Her peygamber Allah'ın kitabından orijinal bir anlatımınla sunduğu hakikatler, kısa bir müddet sonra olması gerekenden saptırılarak unutuldu. İnsanlık, genel olarak bakış alanı olarak dışsallığa doğru yaşadığı için rububiyeti unuttu. Bazısı da rububiyeti ulûhiyet sandı. Kulluğun ne olduğunu fark edemediklerinden, Allah'ı da çok ötelerde koca bir ilah olarak zannettiler. Veya kendilerini ondan bir bölüm veya parça görmeye başladılar. Oysaki ilahlık, kulun saf bir yönelişle rabbine yaptığı yönelim alanına konulan isim idi.

Allah hem ulûhiyet hem de rububiyeti itibarıyla bilinirse kulluğun hakikatine doğru yönelim oluşur. Oysaki insanların ekseriyeti, kendilerini tümüyle bağımsız bir varlık olarak görüp O'na tapmak suretiyle bir şeylere ulaşmaya çalışmışlardır. Bu tapma sonucu Allah ilah olarak görünmeye başlanmıştır. Onun için de ilah kavramı Allah isminden müştaktır. Yani ilah kelimesi, Allah'ı hakkıyla bilemeyenlerin ona yakıştırdıkları bir kavramdır.

Zaten dikkat ederseniz, doksan dokuz isim içinde ilah ismi yer almamıştır. Doksan dokuz isimler içinde yer almayan isimler hamurumuz olmayıp, sonuca müteallik oluşan kavramlardır. Şafi, mudil, müstehzi, murid, ilah vb. ve benzeri isimler sonuç odaklı isimlerdir. Zaten onun için de esma zikirleri içerisinde yer almayıp sadece dua ederken başına ya bırakılıp

içerikten sakınılır veya içerik istenilir. Öylece kişideki esma kompozisyonu o yönde suret alarak kişiye gerekli oluşumu aktarır.

İşte hakikatten uzaklaştıkça daha sonraki nesiller, gün geçtikçe hakikatten uzaklaşmış ve evrende var olup Allah'ın ilim ve kudretini yayan tüm varlıkları birer bağımsız varlık gibi görüp, onlardan uzanan Allah ilim ve kudretini onlara hasretmeye başlamışlardır. Zamanla ilah kelimesi cahiller tarafından objeleşmiş ve güneşe, aya, yıldıza, dağa, taşta, ineğe, sineğe verir olmuştur. Böylece müşrik toplumlar türemeye başlamışlardır.

Tüm kırılma noktası, Allah'ı ulûhiyeti itibarıyla sırf ilah olarak görüp varlıklara bağımsız vücut vermekle başlamıştır. Allah bu yanlışı düzeltmek için birçok peygamber ve ilim erbabı göndermiş ama çoğu olayı anlamak istemeyenler tarafından veya insanları sömürmek isteyenler tarafında işkencelerle katledilmiş veya sürgüne gönderilmişlerdir.

Hız Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden sonra insanlık bir nebze orijinal öğretiyeye dönmüşse de, bu fazla sürmemiş, gene de Allah bir ilah olarak sırf ulûhiyeti itibarıyla görülüp, rububiyet alanı unutulmaya başlanmıştır. Böylece İslam ümmetinin içinde az bir kısım ise, orijinal öğretiyeyi

haykıra durmuşlardır. Bunların başına da gelmedik bela kalmamıştır.

Bazısı zindanlarda terk edilmiş, bazısının diri diri derisi yüzülmüş, bazısı canlı canlı eli ayağı kesilmiş ve gözü uyulup işkenceyle öldürülmüştür. Bazısı tekfir edilmiş, bazısı altmış yaşındaki âlimi uyandırdığı için kuyuya atılarak ölüme terk edilmiştir. Tüm olay Allah'ı idrak edememek ve ona bir ilah-tanrı olarak bakmaktan geçer. Bu konuya bir not ekleyip bitirelim. Allah ismi tüm varlıklarda Allah'tır. Her ne hikmetse bazı insanlar bizzat Allah'ın kendisine seçtiği ismi sevmez ve ona başka başka isimler takar.

Hikmeti şu ki, insan ve cin müstesna, her varlık kendi esma terkibi kadar fenafillâhı yaşar ve Allah esma-i celilesine bilfiil boyun eğmiştir. Yani varoluş esma kompozisyonu ile hemhaldir. İnsan ve cin türünün ekseriyeti ise, bedensel veya ruhsal dürtülerin peşine takılıp özüyle özdeşleşmekten mahrumdur. O yüzden başka isimler aramaya kalkar. Çünkü mutlak zatın kendisine verdiği ismi, o kullar ağzına almayı hak etmiyordur. Allah ilmi dışında bir yaprak ağaçtan düşmüyorsa, bu da onun ilmi dâhilindedir. Onun için kınama yok hoşgörü ve seyir vardır.

HU ADIYLA İŞARET ETTİĞİMİZ MUTLAK ZAT

HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet için hiçbir sıfat yoktur. Düşünsenize, sıfatsız, esmasız ve hatta tüm kavramların düştüğü ve sadece HU yani O diyeceğimiz mutlak zat, önce bunu hafızamızda oturtalım.

Sonra; HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet istedi ki; özündeki gizli hazineyi, yani kendi öz hüviyetinde olan ve hiçbir mana olarak seyri oluşmayan kendi benliğini seyir etsin.

Sonra; Hüviyetinde asla manaya dönüşmeyen ve salt kendi olan tüm özelliklerinin seyrini oluşturmak için Allah adını seçti. Bu ismin bünyesinde seyri oluşan tüm manalar bir birleriyle etkileşim haline girdi ve sayısız âlem oluştu.

HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet bu etkileşimlerin hiçbirisi asla olamaz. Çünkü o, kendi öz hüviyetinde Allah ismini varlığına ayna yaptı. Aynada görülen şey asla şeyin kendisi değildir. Ama görünen de ondan gayri değildir.

Sonra; Allah ismiyle işaret edilen müsemma ile HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet kendisini seyir etmeye başladı.

Şimdi düşünelim; Allah ismiyle işaret edilen ayna, tüm manaların aksettiricisi olarak zerreden küreye bir etkileşim ve oluşum içinde HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyete seyir mahalli oldu. Bu mana birleşimin her bir noktası HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyete eşit mesafededir.

Allah yapıyor dediğimizde; hangi noktada bir oluşum oluyorsa olsun işi yapan Allah'tır. Çünkü tüm seyir alanını bir okyanus gibi düşünsek, okyanusun her noktasına da okyanus denir.

Şu noktaya dikkat edelim; Allah ismiyle isimlendirdiğimiz, HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin, seyrin oluşması için ortaya çıkardığı tüm manalar veya bu seyir sonucu oluşan herhangi bir nokta, asla ve asla HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet değildir. Ama HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin seyri dâhilindedir.

Aslında HU dediğimizde esas maksadımız, yapımızı oluşturan manaların sahibine seyrangah olmayı dilememizdir. Allah bize bizden yakındır deriz ya, işte bize bizden yakındır demek, özümüzün zaten onun bakım yeri olduğunu dile getirmemizdir.

İşte HU zamiriyle bunu kapsam alanımıza sokarız. Her şeyimiz zaten ondan gelir. Onun için de deriz ki, Hz.

Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ruh ve bedeniyle hatta ayakkabısıyla miracı yaşamıştır. Çünkü özümüz onun esma manaları ile var olduğu gibi, özümüzün kabı olan bedenimiz ve dahi her şeyin hakikati da onun esma manaları ile var olmuştur. Dolayısıyla özümüz ve her şeyin özü olan HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin nuru, bize bizden yakındır. Nuru dahi ondan ona yansıdığı için, HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet bize bizden yakındır.

Yoksa bu yakınlık veya uzaklık günlük yaşamda kullandığımız mekânsal temelli bir yakınlık veya uzaklık değildir. Bizim ona yakınlığımız veya ona olan uzaklığımız da aynen o şekilde bir mekânla alakalı değildir. Bizim ona yakın veya uzak olmamız bizim şuurumuz açısından olayın farkında olup olmadığımızla ilişkili bir durumdur. Saflaşp paklaştıkça onun bizden seyri artacak, nefsimizi kirlettikçe ise, onun bizden olan seyri kapanacaktır.

İşte bu, yakınlık veya uzaklık diye tarif edile gelmiştir. Biz genel itibarıyla mekânsal olarak olaylara baktığımız için ve o bilinçle belleğimizi dolduğumuz için, Allah'a yaklaşmayı veya uzaklaşmayı da mekânsal olarak düşünür ve gerçekten uzaklaşırız.

Olaya yaklaşmak için bir örnek vereyim. Şekeri

düşünelim. Tatlılık şekerin özünü oluşturur. Görünürde taş gibi beyaz yapı ama tatlılık şekerin tümünü oluşturur. İnsanın varlığını oluşturan esma terkibi de şeker benzer. Şekeri alın elinize ve inceleyin bir kalıp taş gibi. Ama tatlı ve eridikçe tatlı... Tatlılık şekerin neresinde? Özü hem ta kendisi... Ama dışarıdan taş gibi serttir.

İşte bizde ve her varlıkta var olan Allah'ın nuru da aynen öyledir. Dışarıdan baktığımızda et ve kemik ve içi kan dolu damarlar. Esmaların işaret ettiği mana birleşimleri bunun neresinde? Tıpkı şekerdeki gibi varlığımızın özünde. Bu gördüğümüz tüm bedenimiz ve her varlık esma kompozisyonunun ta kendisi. İçiyile ve dışıyla tatlılığı akıtır ve içi ile dışı aynı tatlılık.

Allah ismiyle bize kendisini tanıtan zattan yansıyan tüm manalar, şekerin içindeki tat gibi her tarafımızı oluşturur. Bedenimiz, ruhumuz, manamız, sırrımız, hafimiz veya ahfamız yani her şeyimiz.

Biz insan olarak öyle bir şeyiz ama şekerden az farklıyız. Çünkü şeker içindeki tatlılık oranını değiştiremez. Ama biz, bize verilen ilim, irade ve kudret emanetiyle varlığımızı oluşturan manaları değiştirebiliriz. Ama neyi değiştirsek değiştirelim gene de varlığımız o manaların tümüdür. Değişen terkinin hamur karışımının değişim tarzı veya değişim

oranı olur. Ama hamurdaki her kuvve, istediğın kadar değişsin, gene de ona aittir.

Hamur yapılıncı un, maya, tuz, su vs katılır. Tuzun oranını veya suyun oranını değişince, hamurun yapısı da değişir. İşte hamurun içsel yapısını değişmek insanın eline verilmiştir.

Dolayısıyla kişiliğimizi zikir, ibadet ve insanlara iyilik ile değiştire biliriz. Onun için de mesulüz. İlim, irade ve kudret kuvveleri dünya hayatı boyunca emanet olarak elimizdedir. Zaten onundan dolayı da mesulüz.

Bu şeker örneğini iyi düşünelim ve yaşamımız üzerinde tefekkür edelim. İnşallah tefekkür ve yönelim sonucu rabbimize ettehiyyatu diyecek ve müthiş nur bizden de sudur edecektir. Emin ol aziz kardeşim ben, sen, o ve her insan bunu hissetmeyi ve yaşamayı başarabilecek kabiliyettedir.

Allah'ın esma manalarından aynı olan özümüz geldiği gibi, maddi veya manevi her şeyimiz ondan gelmektedir, tıpkı şekerin özü olan tatlılık gibi. Tüm varlığımız ondan gelir. Beynimize değiştirme kuvvesi yerleştirilmiştir. Yani tüm manalar bizim kullanım dünyamıza sunulmuştur.

Düşünsenize, çevresi sanal sınır ile çizilen, Halık

manası yani yaratan mana kapsamı verilmiş, Rahim manası yani üreten yeteneği ile donatılmış, Rahman manası yani kendindeki manaların kompozisyonlarının değiştirme gücü verilmiş, her birimizin içsel âlemine aynı ve ayırım etmek sızın yerleştirilmiştir.

Bunlar gibi tüm mana kuvveleri yaşam alanımız olmuştur. şunu kesinlikle unutmayalım ki, neyi değiştirsek değiştirelim gene de varlığımız o manaların tümüdür, tıpkı tatlılığın şekeri oluşturduğu gibi...

ABDULLAH İLE ABDU-HU

Bütün ilimlerin başı Allah'ı bilmektir prensibiyle inşallah dil döndüğünce bu önemli olayı yazalım.

HU dediğimizde, mutlak zata işaret ederiz. Zat derken bilmemiz gereken en önemli konu ise, onun mutlak zatı için sağ veya sol, ön veya arka, alt veya üst hem yer ve mekân olmaması hakikatidir. Bunları göz önüne alarak konuya devam edelim.

Mutlak hüviyette tüm sıfatlar ve esma-ül hüsna diye işaret edilen tüm manalar, kendi zatında gizliydi den kasıt, yoktu manasına değildir. Buradaki yanlış anlaşılmaya mahal vermeyelim.

Bir örnek ile konuyu açalım; lütfen manayı alıp örneği çöpe atın. Bir ressam hafızasında bir resim düşünür tüm renkleriyle ve teferruatıyla. O resmin projesi ressamın hafızasında gizlidir. Ne zaman ki kâğıda döker, o zaman gizli proje açığa çıkar. Resim projesi ressamda saklı iken, sadece resmin ilmi projesi vardı. Kuvveden fiile çıkmamıştı.

Şimdi konumuza dönelim. Tüm manalar onda gizliydi. Esmâ ü'l Hüsna diye isimlerle bize bildirilen, ona ait tüm manalar onda vardı, ama kendinden kendine nazar edip sahip olduğu manaları etkileşime

geçirmemişti. Yani varlık âleminde yer almamıştı. Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet istedi ki, kendisindeki manaları seyir etsin. Bu istek oluştuğu anda Allah ismini kendisine uygun isim görüp bu müsemma ile seyre başladı. Hem seyir âlemine koyduğu tüm halkta o isimle anılır oldu.

Mutlak benlik, Allah ismiyle isim alıp kendisindeki gizli hazine diye tabir edilen manaları seyir edince, önce zatının yansıyan nuru ile ilim sıfatını devreye koyup kendisindeki tüm manalara nazar etti. Bu nazar edişle zati nurundaki tüm kuvveleri seyir etti. Bu zati nur onun içinde veya dışında olmayıp ondan olacak vecihlerdir.

Gördüğümüz e'fal âleminde bunun dengi, misli ve benzeri olmadığı için, bunu izah etmek babında bir örnek sunamıyoruz. İşte bu zati nurdan bir tutam alıp bildiğimiz ve bilmediğimiz tüm âlemleri, bu nurun ışığını yani baskı kuvvetini indirerek var etti. İşte bu yoğunluğu düşürülmüş nura nuri Muhammedi diye de isim konuldu.

Muhammed isminin kavram anlamı; birçok defalar hamd olunmuş, defalarca övülmüş hem birçok güzel huylara sahip anlamlarına gelmektedir. Buradan hareketle nuri muhammedi derken kendisindeki manalardan birçok güzel manayı bir tutam nurunda

barındırıp oradan da tüm varlıklarını seyir alanına koymuş diye düşünürüz. Yüce yaratan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi bu nura tam ayna olacak şekilde yarattığı için de, Muhammed ismiyle müsemma olması için de dedesinin kalbine gerekli ilhamı atmıştır.

İlim sıfatı Allah'ın en büyük sıfatı olup tüm manalara hayat veren zatın kendi kendisini bilmesidir. Bu sıfat ile mutlak zat, kendi zati nurunun ışıldamasını seyir edip, kuvveden fiile çıkarmak istediği varlıklarla gizli hazinesini seyir etti. Aslında zati ilim bir sıfat olmayıp mutlak zatın kendi kendini bilişidir. Olaya bir nebze yaklaştırmak için bu tabiri kullandık.

Ama mutlak nurun nuri muhammediye ye nüzulünde yani inişinde, subuti sıfat diye bildiğimiz ilim sıfatının, bu zatın kendi kendini biliş anlamında kullandığımız ilimle, her ne kadar mutlak ilimle ilmiyeti oluşmuşsa da, zati ilimle alakası yoktur. Çünkü buradaki zati ilim, zati olup mutlak olarak zatın kendi kendisini bilmesiyle ilişkilidir. Subuti sıfat olan ilimle ise, tüm varlıklar kendi nefislerini bilmek için gerekli iç donanıma sahip kılınmışlardır. Böylece her birimizin bir öz benliği oluşmuş ve kendi varlığından haberdar olmuştur.

Subuti sıfatlar, zati nurun ışıldaması ile yani öz ilmiyle kendisinde olduğunu seyir ettiği, hayat, ilim, irade,

kudret, kelam, semi, basar birde dönüşüm sıfatı olan tekvin sıfatlarıdır. Her ne kadar bazıları tekvini ayrı sıfat saymamışsa da, bizim kanaatimiz bu sıfatta mutlak sıfatlardan bir sıfat olup bu sıfat ile yaratım alanına giriş sağlanıyordur.

Mutlak hüviyet, zati ilmiyle kendisindeki saklı hazineyi, subuti sıfat olan ilimle, ilmin tecellileri olarak seyir şablonunda zuhur ettiği ilmi suretlerini seyre başladı. Kendisine de isim olarak Allah adını seçti. Yani kendisindeki gizli hazineyi seyir eden mutlak hüviyet, bu seyir kapsamında kendisine Allah ismini seçti. Bu isimle tüm nuri muhammedinin sirayet ettiği her noktada tanınır oldu. Bu isimle kişi hedefini belirler oldu. Bu ismin müsemmasına götürücü tüm fillerle boyandıkça arındı. En zirvede Allah'a halife olduğunun farkındalığına ulaştı.

Allah (الله) isimdeki Elif ʾ ile mutlak zata işaret etti. İlk lam ل ile mutlak zatın kendisinden kendisine açığa çıkartıp seyir alanının oluşması için nuri muhammedideki sıfatlara işaret etti. İkinci lam ل ile sıfatların açılımı olan ve esma-ul hüsna diye bize sunulan manalara işaret etti. Sonundaki Ha ه ile de, melekût âlemiyle başlayan ve birbirleriyle etkileşimle başlayıp bir birine göre var olan zerreden küreye ef'al âlemine işaret etti. Yani Allah ismi bir işarettir ve zatın kendi seyir âlemine verdiği en büyük ve özel isimdir ki, bir ilah yani tanrı ismi değildir.

Zaten ilah kavramı dediğimizde esas maksadımız ve esas hedefimiz, acizliğimizin giderilmesi için yönelinen bir aşkın güç sahibinin olduğu bilincidir. Bu gücün yegâne sahibinin ise, Allah olduğu hakikatidir. Allah'ın ulûhiyet alanının farkındalığın da olmak ile de, ilahlık bilincinin oluşması ve kişi ile Allah arasında oluşan yönelimin gerekliliği prensibidir. İşte ilah olarak yöneldiğimiz yegâne ulûhiyet sahibi sadece Allah'tır.

Mutlak zat Allah ismiyle kendisini bize tanıtarak hem bizzat kendisinden kendisine olarak rububiyet, malikiyet ve ulûhiyet sahibidir. Tüm oluşumları bizzat kendi var eder, kendi ayakta tutar ve kendi dönüştürür. Oluşturup ayakta tutması ve dönüşümünü yaptığı her kuvve kütlesine de bir isim verilmiştir. Bu isimler ayrı bağımsız veya özerk birimler olmayıp, her biri bir sanal benlik sahibi olup Allah'ın emrine boyun eğen kendi öz kuvvelerinin etkileşimlerinden başka bir şey değillerdir.

Dikkat edersek, kelime-i tevhit la ilahe diye başlar. İlah, Allah'ın isimlerinden değildir. Çünkü sadece ilah kelimesinin başında la yani hayır geliyor. Ama herhangi bir diğer isimlerin başında asla la gelmez. Diğer tüm isimler onu ayrı yönleriyle tarif eder. Ama ilah onun hiçbir yönüne işaret etmez.

Doksan dokuz isimler içinde olmayan isimler bizzat onun ismi olmayıp, kulun içinde bulunduğu an

itibarıyla oluşur. İşte ilah kavramı da, oluşan sanal benliğin reel benliğe yönelip ona olan muhtaciyetine işaret eder. Yani biz her ne kadar benlik sahibi olsak ta, bu benliğimiz onunla kaimdir. Ve ona muhtaçtır. Onun için de her halükarda bir aşkın güce yönelip ona el açıp istekte bulunmak, insan evladının fitratının vazgeçilmez hakikatidir.

Ufak bir notu daha olayın daha iyi anlaşılması için paylaşıp sonra olaya devam edelim. Allah'ın ulûhiyeti ilah olması hasebiyle değil, tüm varlıkların ona yönelme zorunluluğu hasebiyledir. Yani kişi ister farkında olsun, ister farkında olmasın tek yöneldiği sadece Allah'tır.

Zorunlu olarak ona yapılan yönelime ve yapılan çalışmaya tespih denilirken, bilinçli olarak oluşan yönelime de zikir denmiştir. Tespihi yönelime rububiyet alanı denilmişken, zikri yönelime ulûhiyet alanı denmiştir.

İster farkında olsun, isterse olmasın kendisine ilim, irade ve kudret kuvvesi verilen insan ve cin dahi her varlık, var oluş konumu itibarıyla mutlak tespih halindedir. İşte bu, rububiyet ile tarif edilir. Dolayısıyla rububiyet, Allah'ın kulda izhar ettiği mana bütünlüğüne denir. Her varlık zorunlu rububiyet kapsamında zaten ona teslimdir.

İnsan ve cinler kendilerine yüklenen ilim, irade ve kudret dolayısıyla kendi öz hüviyetinin mimarı olan Allah'a yönelip kendi rububiyet terkiplerinde değişim yapma gücüne haizdirler. İşte bu bilinçli olarak yönelime zikir denmiştir.

Zikrin de çeşit çeşit kısımları mevcuttur. Doksan dokuz esmanın tekrarı zikrin en baskın şekli iken, Allah'ın yaratmış olduğu varlıklara rahmet ile yönelmekle de onlardaki esma mana bütünlüğü olanından kendi ter kibimiz üzerine yansıma yapıp açılım ve değişim yapma olanağına sahibiz. Veya Allah'ın yaratmış olduğu varlıklara zulmederek kendi esma terkiplerimizde daraltma yapıp birçok şeyden mahrum kalma olanağı da bize tanıtılmıştır.

İşte varlığımızı oluşturan esma kompozisyonumuzda değişim kuvvesi bize verildiği için de, dünya bizim için imtihan sahası olmuştur. İnsan ve cin, zorunlu rububiyet kapsamında ona teslim olmalarının yanında, kendi varlıklarını oluşturan öz şemalarında değişiklik yapıp öz hüviyetlerinin bürünüş şeklini değiştirebilirler.

İşte bu, Allah'ın ulûhiyeti itibarıyla cin ve insana tanıdığı bir lütuftur. İnsan ve cin ya kendi elindeki bu olanağı kendisine tebliğ edilen vecihte kullanıp sonsuz mutluluğa erer. Veya et kemik bedeninin baskıladığı heva ve heveslerine göre hareket edip sonsuz

hezeyanlarda yuvarlanıp gider. Kişi için, rububiyet alanında oluşturduğu teslimiyetinin sonuçları oluşur. Çünkü insan ve cin kendi rububiyet alanını istediği şekilde değiştirme kuvvesine haizdirler.

Nimete erenlerin kulluğunu ortaya çıkara bildiği gibi, azaba duçar olanların kulluğunu da zuhur edebilir. İkisinin de yolunu onu yaratan ona bildirmiştir. Bu tercih etme ve yönelim sağlama sayesinde rububiyet alanının yönünü ve çehresini değiştirir. Tüm değişimlerin sonucun ise, kendisine zerre zulüm olmaksızın verilir.

Bu kısa anlatımdan sonra konumuza dönelim, Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet kendi seyir âlemini sembolize olarak (الله) Allah adını kendisine isim olarak seçti. Çünkü bu isim onu en iyi tarif eder. Sonra etkileşim başladı. Sayısız manalar yani kuvveler melekût adı altında sayısız varlık oluşturdu. Tüm rububiyeti itibarıyla Allah ile kaimdirler. Allah'ın ulûhiyeti itibarıyla da ona boyun eğmişlerdir. Allah'ın malikiyeti/melikiyeti itibarıyla da, tümünde hüküm süren bizzat Allah'tır.

İnsan Allah kuludur dediğimizde, yani Allah adının başına abd kavramını bırakılarak Abdullah olarak dediğimizde şöyle düşünürüz. Zata işaret ettiğimiz elif(ل) gibi, insanın asla görünmeyecek ve hiçbir şekilde

bedeniyle kayıtlanmayacak bir hüviyeti vardır. Ama bu hüviyet sanal benliktir ve reel yani asıl benliğin hükmü altında olup ona secde halindedir. Çünkü varlığını rububiyet mertebesinde alıp varlık âleminde yerini almıştır.

Birinci lam (ل) tıpkı Allah adında olduğu gibi insanın sıfatlarını tarif eder ama Allahın sıfatlarının hükmü altındadır. Allah'a nazaran yani mutlak hüviyetin kendisindeki seyre nazaran, kısıtlı ve bağlı bir hayat, ilim, irade, kudret, semi, kelam ve tekvin yaşamını insana verir. İnsan kendisindeki bu sıfatların essah sahibini bilip kendisine mal etmemelidir. Yoksa kendisini müstağni görüp hakikatinden perdelenir.

Perdelerden kurtulmak için de her başladığımız yeni fiile besmele ile başlarız. Varlığımızın onunla kaim olduğu gerçeğini dillendiririz. Çünkü insan çok ileri derece unutkan olup kendi hakikatine uzanan yolda tüm gücü kendinden bilip kendi yapıyor yanılığına düşebilir. Oysaki insanın sadece isteme ve yönelme kuvvesi vardı. Tüm güç Allah'tan geliyordu.

İkinci lam (ل) gibi de, bizde oluşan birçok mana kuvvesi düşüncemizde canlandırır ve bunların sebeplerine sarılarak kuvveden fiiliyata doğru yönlendiririz. Sınırlı ve Allah'a bağlı bir şekilde ve Ha(ه) gibi sürekli dönüşen fiillerimiz sınırlı bir şekilde zuhur

eder. İşte Abdullah ismi ile Allah'ın zuhur ettiği her şeyi Allah'ın halifesi olarak bizde Allah'a bağlı olarak zuhur ederiz.

Yani insan olarak bizler, Allah halifesiyiz ve hu ismiyle işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin açılımının benzerini insan adı altında sanal benlikle kendimizde toplamışızdır. İşte bu toplanış, gene mutlak benliğin ilk kendisinden kendisine tecelli ettiği öz nuruyla, yani tüm seyir ettiğimiz âlemler Allah'ın ilminin içinde ilmiyle ve ilmi suret olarak yerini almıştır. Buna Allah'ın nuruyla var olduk diye anlatıla gelmiştir. Nurdan yaratılanın nurdan gayrı varlığı olamaz. Özü itibarıyla nur iken nurdan uzaklaşıp yaşamını nar edenler ise, insanlar ve cinler âleminde azımsanmayacak kadar çoktur. Hatta nurda daim olanlar en az kısmı teşkil etmektedirler. Zira ekseriyeti bedenlerini kendileri sanmış ve bu uğurda yaşayıp can vermişlerdir.

Allah (الله) ismi, mutlak zatın kendisindeki gizli hazineye nazar edip seyir etmek istediği ilk anda kendisine verdiği özel isimdir. Asla hiçbir dile tercümesi olamaz. Sonra Rahman ismi gelir. Yani gizli hazinesindeki mutlak nur, esmalar ile işaret ettiğimiz manalar olarak yani melekeler halinde ona açılır.

Tüm melekeler şekilsiz ve cem olmuş halde ve kendi bünyesin de ise teker teker kuvveler halinde diye

bileceğimiz bir tarzda, arşın üstünde bulunur. Daha sonra da rahim gelir. Yani esmalar terkip şeklinde on sekiz bin âlemi ve oradan melekleri ve diğer varlıkları oluşturur. İşte bu yaratım düzeni, insanda dürülmüş bir vaziyette cem olmuş olarak, yeryüzünde Allah'a halife olmuş halde yaratılmıştır. Böylece Allah, insanı kendisine mutlak kul eylemiştir.

Allah ve Abdullah kavramlarını anladıktan sonra sıra geldi asıl ve tepe konuya. Kelime-i şahadette abdu'hu ve resulu'hu deriz. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz miraç anında kabı kavseyn halini yaşadı.

Kabı kavseyn hali kişideki tüm benliği yok eder. Tıpkı hu ismiyle işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin Allah ismini kendisine ayna yaptığı ve kendisini onda seyir ettiği gibi, kabı kavseyn halini yaşayan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizde de, yani hayal içindeki hayalde de kendisini birinci hayalde olduğu gibi seyir etmiştir.

Abdullah dediğimizde sıfat boyutu itibariyle kul olan demektir. Abdu-hu dediğimizde ise zat boyutu itibariyle kul olan demektir. Zat itibariyle kulluğa eren ilk insan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizdir. Onun ümmetinden o şerefi yaşayan fertler kıyamete dek var olacaklardır. Onun ümmetinin

tüm fertleri dahi gözlerini o makama dikerek başını secdeye bırakır ki, secdeye miraç denmiştir.

Kullukta son nokta, o yüzden ayet der ki Allah ve resulünü ayırmayın. Yani hu ismiyle işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin tecellisi Allah ve resulünde aynıdır. Tabi ki reel ve sanal hakikati baki kalmak ise için esas bilinmesi gereken alandır. Yoksa ayaklar kayar ve insan şirke girer.

Makro ve mikro ama tecelli aynı tecellidir. O yüzden o hevasından konuşmaz denmiştir. Konuşturana direk HU'dur. Önümüze çıkan bu kavramları ayrı ayrı görmeyelim. Hu ismiyle işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin kendi özündeki hazinenin seyir mahallerinden başka değıllerdir.

Hep çokluğa alıştığımız için gözümüze çokluk gibi gelir. Onun için subhane-hu ve Teâlâ deriz mutlak hüviyet için.

Hangi bilinç ve makamda olursak olalım, hu adıyla işaret edilen mutlak hüviyete anacak kuluz. Allah'a kuluz. Rahman'a kuluz. Bizden oluşan seyirlerin bizden zuhur etmesiyle biz hu veya Allah veya Rahman olamayız. Ancak kendinden kendine seyrin oluşması için kul oluruz. Onun için de en büyük makam kulluk makamıdır.

NEFSİN HAKİKATINA DOĞRU YOLCULUK

Nefsi şeffaf bir cam gibi düşünebiliriz. Nasıl ki güneş ışığı şeffaf camdan net gözükür, aynen öyle de Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet, safiye olan nefisten net gözükür. Mutlak nefisle hay ve kayyum olan nefsimiz var edildiğinde, mutlak fitrat üzerineydi. Yani her ne kadar kayıtlı yani bir sanal benlik ile var olmuşsa da, şeffaf bir haldeydi.

Sanal benliğimize verilen en önemli organların başında beyin gelir. Sanal benliğimize verilen beyin aracı bir elektrokimyasal organdır. Nörologlar, tüm sinir hücrelerimizin aynı anda aktif hale gelmesi durumunda, bir ampulü açmak için yeterli enerjinin olacağını açıklarlar. Bu elektriksel ışınım, farklı beyin dalgalarını oluşturur. Her beyinsel ışınım, zihinsel durum ve düşünce bir çeşit beyin dalgası yayarak çevresine üzerinde olduğu hal ve fikirleri karmaşık, büyüleyici ve mükemmel bir şekilde dağıtır. Bu gün boyunca devam eder.

Yanında olduğumuz kişiler üzerinde beynimizin bu yöneltile ışınimleri sürekli etki bırakır. Aynen o şekilde bizde beraber olduğumuz insanlardan haleti ruhiyatlarına paralel olarak ışınım alırız. Beynimiz şimdiye dek tespit edilen; Delta dalgaları (1-3 Hz), Teta Dalgaları (3.5-8 Hz), Alfa dalgaları (8-13 Hz),

Beta dalgaları (12-33 Hz), Gama dalgaları (25-100 Hz) olmak üzere beş çeşit beyin dalgasını aktif tutar. O sırada ne yaptığımıza bağlı olarak, bazı beyin dalgaları beynin bazı bölgelerinde daha aktif olacak, diğerleri ise diğer alanlarda daha az aktif olacak, ancak hiçbiri kendi başına kapalı olmayacak şekilde 24 saat faaliyet sürüp gider.

İşte sanal benliğe bürünüp rububiyet alanında varlık bulan nefis, anneden doğup dünyada gözünü et kemik bedenle açtıktan sonra, çevredeki insanlardan ve cinlerden aldığı dalgalarla ve bedenden aldığı zevk ve tatminin derecesine göre şeffaf olan camını renklendirmeye başlar. Bu çoğu defa bilinç dışı direk beyinler arası faaliyetle gerçekleşir. Bu renklendirme sonucu artık, bakışını mutlak hüviyete çevirip mutlak nefisin bakışıyla seyir yerine, renkli camından seyir etmeye başlar. Dolayısıyla değişik görüşlere tabi sayısız sanal benlikler oluşur, hem şeffaf olan nefis, kirden görünmez olur.

Kişi olayı fark ettikten sonra nefisini tekrar şeffaf yapmak için gerekli nefis tezkiyesi çalışmalarına başlar. Aslında kendi elimize kirlettiğimiz camı, gene de birçok çalışma yaparak temizlemeye çalışırız. Ayet der ya Allah zulüm etmez, ayrıca ayet her şey Allah'tan dedikten sonra şöyle der; iyilik Allah'tan kötülük ise nefistendir.

Kötülük nefistendir dediğimizde de aslında bize doğru kuvveleri yansıtan Allah'tır. Ama biz nefsimizi çok kalın kalın kirlerle boyadığımız için, Allah'tan gelip bizi sonsuz huzura götürücü güzellikleri engeller. Huzura götürücü kuvveler kapalı kaldığı için de, bizi azaba götürücü kuvveler faal olmaya başlar. Yani mudil olacak şekilde kuvveler bizden izhar olmaya başlar. Tüm olay, nefsimize yansıyan kuvvelerin bizden zuhur etmenin baskın gücüyle alakalıdır.

Nefiste yapılan körelme sonucu kişide sonsuz mutluluğa erdirici kuvveler yerine, sonsuz azaba götürücü kuvveler açığa çıkartıp kulluğunun yönü değişti. Hâlbuki gelen sadece iyilikti, ama kapımız kapalı olduğu için, kirlettiğimiz camdan bizi mutlu eden kuvveler benliğimizde somutlaşmadan, taşın üzerine yağın yağmur gibi kayıp gitti de, bizi bizde mutlu eden kuvveler yerine nahoş kuvveler aktifleşti.

İnsandaki nefsin hakikati şudur; hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet, Allah ismiyle işaret edilen mutlak nefsi seyir ettiğinde, bu muazzam mana etkileşimi istedi ki seyir edilsin. Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet; Allah ismiyle işaret edilen mutlak nefsi bize ayna yapmıştır. Buna nefsi kül denmiştir.

Nefis, varlık şuuruna sahip olan demektir. Nefse,

benlikte denmiştir. Ama ben kelimesi nefsi tanımlamada biraz kısır kalır. Çünkü nefis oluşan birimin özünü ihtiva eder. Ben ise, somutlaşan nefse verilen isimdir. Allah yanı sıra başka bir mutlak nefis olamadığı için, yani doğmadığı ve doğurmadığı için, mutlak hüviyet mutlak nefse tabi olan ve onunla hay ve kayyum olan ve mutlak nefisteki tüm manaları cami kayıtlı bir nefis yaratıp, o kayıtlı nefis ile mutlak nefiste var olan oluşumlarının seyrini sağlamıştır.

Var olan bu kayıtlı nefisler ise, her an seyir halindedirler. Çok az insan bunun farkındadır. İnsanların büyük çoğunluğu ise kör ve sağır olarak bir enamlar gibi ölüp gitmektedir.

İşte bize verilen nefis, et kemik beden üzerinden görünür oldu. Et kemik bedenle bütünleşip et kemik bedeninin zevk ve hoşnutsuzluğunu sahiplenir oldu. Çünkü nefis bir beden üzerinde olmazsa tutunacağı bir mahal olmaz ve zuhur etmez.

Şuna benzer; kişi resim çizmek için resmin tutunacağı bir yerde çizer. Kâh kâğıt, kâh deri, kâh duvar. Yani bir çizim mekânı şarttır ki resim açığa çıksın. İşte sanal nefis dediğimiz nefesi rahmanın dahi üzerine tutunup kişiye özgü sanal benlik oluşturan nefis, et kemik beden üzerinden zahir olamaya başlamıştır. Ama bizzat Rahman olan Allah'ın tenzihiyet'ini sakın ha

gözden kaçırmayasın. Bunu gözden kaçırınlar, hakikatlerinden mahrumiyeti yaşamışlardır.

İllaki bir beden olacak ki nefis üzerine tutunsun. Yoksa salt kalır ki zuhur etmez. Bu sonsuza de aynı şekilde cereyan edecektir. Asla ve asla bedensiz bir yaşam söz konusu olamaz. Onun için de bulunduğun ortamın hakkını icra etmelisin ki mahrumiyeti yaşamayasın. Et kemik bedeninin ölümüne dek gerekli prensiplere riayet canın nuraniyetle canlılığını diri tutar. Riayet edilmediğin de ise, canın canlılığı nari olarak şekillenip sonraki yaşamda sıkıntıları önümüze koyar.

Üflenen ruhla beraber bedenimizde oluşan benliğimiz ve benliğimizi açığa çıkaran nefistir. Nefsi açığa çıkaran ise, nefesi rahman yani üflenen ruhtur. İşte bizde yani insanlarda nefsin mahiyeti böylece başlar. Et kemik bedenimiz ile birlikte ikinci bedenimiz olan ruh, bu et kemik bedenle iç içe girmiş vaziyettedir. Zaten Allah katından üflenen ruhla beraber, et kemik bedeninin ölümüyle üzerinde tutunup yaşam alanı edinmesi için, et kemik beden tarafından ikinci bir beden oluşturulmuştur. Et kemik bedeninin ölüyle oluşturulan bu ikinci beden et kemik bedenden ayrılır. Üflenen ruh bununla bütünleşik bir halde yaşamına devam eder.

Et kemik bedeninin tüm duyguları, düşünceleri,

sevgisi, nefreti, ananesi, kini, nefreti, velhasıl her şeyi birebir bu ikinci beden üzerinde kopyalanır. Dolayısıyla üflenen ruh bedenın devamı olan ruh ile bütünleşik olduğundan, binek olan ruhtaki tüm kayıtları birebir kendi sanır. Ölümden sonra dünyadan götürdüğü kayıtlarla yüzleşmiş halde yaşamına devam eder. İşte ruh defterimize kiramen kâtibin melekleri tarafından Allah'ın sistem ve düzenine uyumlu yaşayıp gerekli kurallara paralel olarak ruhumuza yükleme yaparsak, et kemik bedenın ölümünün akabinde zorluk çekmeyiz. Zorluk çekmememiz için gerekli kurallar ise, Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz tarafından şeriati garra olarak bizlere eksiksiz olarak sunulmuştur.

Şu anki nefis tarafından açığa çıkan benlik duygusu birebir ikincil ruh bedenimizde de aynen açığa çıkar. Et kemik bedenimiz öldüğünde aynıyla ve kesintisiz olarak, ruh beden dediğimiz yapı üzerinde bilincimiz yani tenezzül eden ruh hiç kesintiye uğramadan, nefsimiz ben adı altında ben duygusu ile beraber yaşamına devam edecektir. Aynen kendimize ben deyip sevgi ve üzüntülerimiz devam edecektir. Cennete girdikten sonra ise, tüm üzüntüler son bulacak ve ebedi mutluluk başlayacaktır.

Et kemik bedenın devamı olan ruh ile bu et kemik beden arasında hüviyet olarak fark olamaz. Ama beden veya bedenın devamı olan ruh beden ile

bunların özleri olan ruh yani mana arasında epey fark vardır. Ruhun özü olan mana yani bilinç, tenezzül eden ruhtur. Bilinç bu somut et kemik bedende karar kılmıştır. Bu bedenın ölümünde ise, gene bu beden tarafından oluşturulan ve durumuna göre somut olacak olan, ruh bedende hiç kesintiye uğramadan, bilince mahal veya mekân olacak şekilde yaşamına devam edecektir.

Her şeyde Allah bizim için hayr zuhur eder. Hani kötülük nefistendir der ya ayet, işte başımıza gelen musibetlerde ıslahımız için Allah tarafından bize sunulan hayırlardandır. Çünkü Allah için zıt yoktur.

Yusuf süresi 53: Ben yine de nefsimi temize çıkarmıyorum. Çünkü nefis şiddetle kötülüğü emreder. Ancak Rabbimin rahmetiyle yarlıgadiğı müstesnadır. Muhakkak ki, Rabbim bağışlayıcı ve merhametlidir.

Demek ki Rabbin temizlediğı nefis kötülüğü emir etmez. O zaman nedir bu nefis? Nefis öldürmesi nedir? İsrail oğullarına denilen nefislerinizi öldürün nedir? Üzerinde az tefekkür edelim...

Nefis dendiğinde şu hataya düşmeyelim. Sanki nefis pis bir şey ve yok edilmesi gereken bir obje gibi bize geliyor. Hâlbuki nefis bizim öz benliğimizdir. Kişiyi üflenen ruh nefis ile ayaktadır.

Olay Şu, nefsimiz et kemik bedende gözünü açtığı için kendisini et kemik beden sandı. Et kemik bedenın zevklerini kendi zevki, et kemik bedenın ıstırabını kendi ıstırabı sandı. Et kemik bedenın heveslerinin peşinde koşar oldu. Tüm vaktini topraktan gelip toprağıa karışacak bedenın maslahatı için harcadı.

Nefsi yok et veya öldüreneden maksat, et kemik bedenın zevklerini kes ve nefsinı bu et kemik bedenının zevklerinden arındır demektir. İşte nefsimiz yani biz et kemik beden olmadığımızın farkına varırsak, et kemik bedenın zevklerini şiddetle terk ederiz.

Et kemik bedenle kendisini bütünleşik zanneden nefis ister biz yaparız. Nefis der ki, nasıl olsa o affeder bir şey olmaz bu defada işle tövbe edersen, derken perde iner kalp mühürlenir.

Et kemik bedenın zevkleri ile hemhal olduğumuz kadar bilincimiz körelir. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz hasırda yatardı. Hasırın izleri bedeninde çıkardı. Sanki isteseydi o da en güzel yataklarda yatamaz mıydı? İsteseydi en lüks yemekleri yiyemez miydi?

O dahi dikkat ederdi. Çünkü Allah'ın değışmez bir sistem ve düzeni vardı ve herkes gibi Hz. Muhammed

Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizde o sistem ve düzene tabi idi. Günlerce oruç tutar gece gündüz namaz ve amellerde idi.

Et kemik bedeninin çıkmaz patikalarda yürüyüş, nefsi emareye tatlı gelir. Çünkü nefis gözünü et kemik bedende açmış ve et kemik bedeni kendi sanmıştır. Bürüne bürüne bohçada gizlenmiş. Bohçası adeta kabri olmuştur.

Et kemik bedenden arınmayan nefsimi temize çıkarayım dersen yanılırsın. Çünkü Allah'ın temizlediği yani nefsinin nefesi rahman olduğunun farkına varan nefsin dışındaki, et kemik bedeninin zevkiyle bütünleşen nefis kötülüğü emreder. Çabaladıkça düşersin, ama zevkleri terk etmeye çalıştıkça yükselirsin.

Aslında bakış açısidir bizi bize düşüren. Bu açığı değerlendirip iman ehlini birbirine düşürüp onları sömüren keskin zekâ ve şeytani nefisler, dünyada ilk gözünü açan insandan sonra ta günümüze kadar hep var olmuştur. Hâlbuki bazen bizim açımızdan karşıdaki haklı olsa kardeş oluruz. Böylece tüm şeytani planlar da tarumar olur.

Günahı emreden nefis başa beladır. Onun sesi kulağında sedadır. Geç emareyi ey aziz insan, hayat sana deryadır.

Mazlum deyince gözünüze mazlum postuna bürünen kimseler gelmesin. Onlar en büyük zalimdirler. Çünkü nefislerine zülüm etmişlerdir. Az tefekkür edebilsek, hayr Allah'tan şer ise nefistendir ayetini, bizi vahdetle buluşturur.

Biz fikir adamıyız, asla savaşıcı değiliz. Cihadı ceht olarak görür, nefisle mücadeleyi en büyük cihad görürüz. En büyük cihat nefis iledir, diğeri hile iledir. Hilecinin hilesine aldanıp hile ile varılan küçük cihadı esas bilip büyük cihattan geri kalmayasın.

Nefiste sükûn bulmak için kavgalardan uzak durmak gerek. Şımarık nefisten Allah'a Sığınırız. Allah için yol arayan beri gelsin, nefisle mücadele edip zikretsın, en büyük cihat budur bilinsin. Çünkü nefisini arındıran zaten hükmeden bilinç oluverir.

İnsanlar çok komik, her biri diğesine inik, hatta her biri diğesinin beline binik, alayına yakını nefislerine yenik.

Nefis konusunun bu kısa izahatından sonra bilelim ki, nefsimizin hakikatine erip nefis tezkiyesini tamamlamak ve hakikatimize doğru yol alıp yolculuğumuzun tamamına ermek için, bizim en suratlı aracımızın zikir, tefekkür ve şükrün edası olduğunu unutmayalım.

ALLAHA ERMEK OLAYI

Bu önemli konuyu örnek vererek açalım. Bir ırmak düşünelim, doğuyor deveran edip denize varıyor. Bu ırmağın içinden bir balon su alıp ağzını bağlayıp tekrar ırmağa bıraksak derede eksilme olmaz. Deredeki suyun aynısı balonun içinde de olur. Tüm özellikleriyle aynı, derenin içinde ki suya tabi, ama kendi içinde bağımsız ve etrafında ince bir lastik mevcut olur.

Şimdi o su dile gelse ve dese ki, ben bağımsız olarak hareket edip gidiyorum ve hatta ben dereден bağımsız varım, hem dese ki, ben her şeyimi kendim hallederim, gerçeği yansıtmamış olur. Çünkü tümüyle derenin akıntısına tabi olarak sürünüp gidiyor. Şayet dere kurursa, balonun içindeki su da olduğu yerde kalır ve bir adım atamaz olur.

Ama söylese ki, varlığım deredeki suyun aynısı ve dereде ne varsa bende de o var. Ben deredeki su ile yürüyüp gidiyorum, ama benimde kendime göre bir birikimim var, bende ki bu birikim de deredeki suyun aynısıdır, hem dere kendisiyle beraber beni nereye sevk ederse oraya giderim derse, doğru demiş olur.

Cin ve özellikle insan hariç tüm varlıklar bu balondaki suyun aynısıdır. Cin ve insandan da düşüncesine hâkim olamayan ve et kemik bedeninin dürtüleri peşinde

gününü gün edenler, bu balonun içindeki suyun aynısıdır. Düşünce ve iradesini eline alan ise deredeki suya meydan okur. Adeta balık misali manevra gücü elde eder. Deredeki suyun içinde tersine yanlama veya istediği şekilde dalış yapıp özgürce hareket eder. Ama deredeki suyun içinde olmak zorunda olup deredeki suyun dışına asla çıkamaz. Çünkü varlığını deredeki sudan almış olup onunla beraber vardır. Hem deredeki su ile kaimdir.

O zaman Allah'a ermek nedir? Olayı deredeki su ve balon örneğiyle yazalım. Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet, Allah ismi aynasında kendini müşahede ettiğinde, dere içinde akan ırmağın suyu misali istedi ki, derede akan suyu gene dereye akan suyun kendisiyle müşahede etsin.

Sanal benlik dediğimiz balon dolusu suyu ayırıp ırmağa bıraktı. İnsan ve cini temsil eden balon içindeki su düşünür ve der ki, benim varlığım deredeki suyun aynısı ise, benim bir yerlere yönelmeme gerek yok. Deredeki suda ne varsa bende de o var. O zaman seyir edilmek istenen hazine benmişim der. Ben kendimi iyi tanırsam, hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet deredeki su ile kendisini müşahede ettiği gibi, benden de kendisini istediği şekilde müşahade edecek. Sonra hu adıyla işaret edilen mutlak hüviyetin Allah ismi aynasında kendisinin kuvvelerini seyir etmesi için ne lazım ise, bunun bilgisini edinmeye

başlar. Vahiy ile sunulan Allah'ın kelamına baktığında ise, bu seyir için gerekli olan prensibin Allah'ın boyasıyla boyanmak gerektiği anlar. Sonra bu boyalamak için gerekli eylemleri yapıp nazargahı ilahi olmaya başlar.

Böylece hiç deredeki akıntıya bakmadan kendi yağıyla kavrulmuş balık gibi, kendi özünde HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyeti müşahede etmeye başlar. Kendi nefsinde rabbiyle buluşup Allah ismi aynasında kendisini seyre dalar, yani Allah'a erer.

Peki, ikiliği kaldırmak ne demektir ve kaldıran var mıdır? Tekrar ırmak ve balon örneğine dönelim. Gerçekten balonu somut olarak patlatıp dereyle birleştirmekle mi ikilik kalkar? Hayır, bu mümkün değildir. Çünkü seyir eden sanal benlik sonsuza dek var olacaktır ki ırmağı seyir etsin.

O zaman ikiliğin kaldırılması şu demek oluyor. Balonun içindeki su der ki, ben ve ırmak aynı oluştan oluşmuşuz. Benim gibi oluşan sayısız balon da aynı ırmaktan ve aynı benim gibi oluşmuş. O zaman kendimi onlardan ayrı görüp ve hatta bağımsız bir varlık gibi göremem. Bende ne varsa tüm balonlarda ve ırmakta da aynı şey var. O zaman kendimi onlardan ayrı görmek yerine, kişide şöyle bir nazar oluşursa...

Irmağın suyunun girdiği ve her birisinin bir sanal benlik oluşturduğu ve benim suyumla aynı olan diğer balonlardaki suların özelliklerini seyir ederse ki, buna afakî seyir demişlerdir. Bir de kendi su özelliklerimi de keşfederse ki buna da enfüsi seyir demişlerdir. Ondan sonra ırmaktan olup herhangi bir balon altında kayda girmeyen, yani kayıtsız olan suyun özelliklerini benimseyeyim yani Allah'ın boyası ile boyanayım derse, işte bu benimsemenin kişide oluştuğunda ikilik kalkar.

Bu benimseme oluşursa da, olayı seyir eden balonun içindeki sudur ve balon patlaması budur. Yoksa balonun gerçekten patlaması asla söz konusu olamaz. Fenafillâh diye bize sunulan olay da, Allah'ın rububiyeti itibarıyla bunun gibidir. Kişi Allah'ta fani olmaz. Aksine Allah ile var olduğunun farkına varır.

Enfusunda özüyle buluşup rabbine ermek yerine, afak afak turlamak ve hayat sermayesini bitirmek çok acınası bir durumdur. Ermek için ilmek ilmek hayatı yaşamak gerekir. Dünya sınav ki uyanık olmak gerekir. Esas erip ermediğin iman ile dünyaya veda ettiğin de yüzünden okunacaktır.

Etrafını gözetleyen kırlangıçlar gibi, algımız hep açık olup daima nöbette olmalıyız. Sıkılıp öze yolculuktan vazgeçmek yerine, ardı ardına akan demlerinde her

demin hakkını hakkıyla verip heplik yolunda buluşmak ve rahmeti rahmana ulaşmak için nefes vermeliyiz. Öylece halkta hakkın yüzünü görüp halka haksızlık yapmaktan imtina etmeliyiz. Zira halkın hakkına riayet etmeyen huzuru rahmandan mahrum kalır. Buna kul hakkı denir ki Rahman bunu kulun tasarrufuna terk etmiştir.

Gönülde ve dolayısıyla yazılan takdirde, olayı anlayıp gereği gibi yaşam tarzına doğru istikameti oluşturalım ki, Allah tüm şartları olgunlaştırsın. Çünkü senden oluşan her dileğin kuvveden fiile çıkması Allah'ın yaratmasıyla oluşur. Allah yaratmasını kendinde izhar için, senin isteme kuvven ve gerekli amelin ana belirleyicidir. Amelinle rububiyet alanın değişir ve Allah'ın senden zuhur etmek istediği hususların kapsamı da değişir.

Onun için amelden asla ve asla taviz vermeden yolculuğa devam etmek zorundayız. Çünkü erişilen güzellikler amelin terkinde seni terk edecektir. Amelin terkinde rububiyet alanın daralmış ve sen, sendeki sınırlı yapıdan tecelli eden rabbın isteğiyle değişik düşünmeye başlarsın. Her halükarda senden yaratan gene de Allah'tır, çünkü rububiyet sahibi sadece Allah'tır.

Veli, kendisine Allah'ı veli kabul eden demektir. O

makam öyle afaki hayallerde ezoterik yapılı kişilere has değildir. Her kim ki; eşhedu en la ilâhe illallah ve eşhedu enne muhammeden abdu-hu ve resulü-hu derse ve bu yönde veçhini Allah'a ve habibine çevirirse ve kendisine veli ve vekil olarak Allah'ı bilirse o Allah velisidir. Bu özellikle bezenmek tümüyle gönülde olduğu için, dışarıdan birisine bu kesin validir demek en büyük hatadır.

Evliyanın derecesi yükseldikçe tevazusu ve alçak gönüllülüğü artar. Elinde imkân bulunduğu halde dünyaya değer vermez. İntikam almaya gücü yettiği halde merhametli ve insafılı davranarak intikam almaz. İşte bu az ve öz olacak şekilde insanlarda seyir edilebilecek özellikler, onlar hakkında bizde kanaat oluşabilir. Veya bizde dahi böyle bir bürünme var ise, demek Allah dostu olmaya yaklaşmışız demektir.

Veli demek değişik kerametler zuhur eden değildir. Veli istikamet üzere Allah'a yol alandır. Sizde Allah velisi olabilirsiniz veya bu yola koyulmuş olabilirsiniz. Çünkü o teslimiyet hemen oluşmaz, o yola koyulur ama teslimiyet zaman içinde oluşur. Onun için de önüne geleni Hızır bil demiş atalarımız. Dolayısıyla her insana o gözle bakacağız. Evet, her insana bu gözle bakan Allah'a ermek için en kısa yolu seçmişizdir.

Ermek olayının daha iyi anlaşılması için Kur'anda

A'râbîler diye bildirilenlerin kimler olduğunu bilmemiz gerekir. İşte a'râbîler Allah'ı kendisine veli kabul etme yoluna koyulanlar. Yaptıkları ameller boşa değildir. Ben hissiyata geçemedim ve ameli terk edeyim diye de bir şey olamaz.

Her amel rabbe erme yolunda bir basamaktır. Taklidi iman ve ameli salih kişiyi a'râbî yapar özüne doğru derinleştirir. Ne zaman ki iman gönlünde karar kıldığında, tahkiki imana kavuşur. Her oluşun Allah'ın gücü ve kuvvetiyle var olduğunu seyreder. İşte o zaman a'râbîlikten çıkar a'rab olur. İşte a'rab olan veli olur. Çünkü büründüğü mananın farkındadır. Hakkını verip saygısızlık etmekten çekinir.

İşte buradaki a'râbî ve a'rab ırk adı değil, kişinin rabbiyle yaptığı iletişimin gücünü gösterir. İlk insanın dili a'rab'çadır. Zaman içinde gündelik iletişimde araya dünyevi kelimeler karışınca, arabça diye bir lisan doğmuştur. Başka bölgelere yayılan insanlarda başkalaşım ile başka başka mırıldanmalarla başka lisan ve lehçelerin doğumuna başlangıç oluşturmuştur.

Asıl olan ise, Hz. Âdem aleyhi selama gösterilen rab"çadır ki, zaten Allah'ın tüm isimleri o lehçe iledir. Kur'an dahi o lehçe ile insanlığa sunulmuştur. Zaten onun için de Kur'an insanın mutlak lehçesiyledir ve o yüzden hiç bir ırkın malı değildir. O lehçeden sapanlar

hakikatin öyle olmasını değiştirmmez. Onun içinde Rab diliyle buluşan Allah velisi olur. Rab diliyle buluşmak için yürüyenlere arâbî denir. Bu yola girmeyen ise en bedbaht kişidir.

Kuran'a ermek için okumak lazım. Okunmadan ermek hayalini terk etmemiz lazım. Sistem ve düzene göre yaşamak için, okus pokus değneği hayalini terk etmek lazım. Derin sessizliği bozup öze ermek, aynayı karşına alıp ona göre kalıba girmek, sonra arştan varlığı seyir eden mutlak var adına seyir etmek, evet bu seyre ermek için vereceksin emek. Yoksa dönmez senin adına felek. Unutulursun bir köşede soranın olmaz elbet. Her çıkmak istediğinde, fırsatı kaçıırıp unuttun ve öylece unutuldu, der melek.

Allah'a ermek için sabırsızca çalışmak, ama sabırla yürümek şarttır. Senin hedefin fenada demir atmak değil, Beka Billaha ermektir. Kısa yoldan ermek olsaydı, onca zevat neden gece gündüz amel eyledi? Demek ki bu yolun kisası falan yoktur. Yıllarını çilehanelerde geçiren zevatlar, kısa yol olsaydı ve dünya iştahı içinde ermek olsaydı, o kadar eziyet etmeye ne lüzum olurdu.

Ermek için zikir yapma derler bazı garibanlar. Gariban kaldıkları yüzlerinden okunuyor. Çünkü Kur'an sen yüzlerinden tanırırsın der. Yüz dışta görünen demektir.

Demek ki dışarıda elle tutulur gözle görülür ameller olmak zorundadır. Öyle ki çevredekiler sen ne buldun bu zikirler de ve ameller de, akılını mı yetirdin desin. Hem hakka temaşa mekânı olman için, beklentiyi bir kenara koyup sırf ve mutlak bir bakışla kendine dönmek zorundasın ki kapılar açılsın. Elbet bir gün ulaşırım demeden, içinde bulunduğun günü hak ile değerlendir. Yoksa hayallere kapılıp özüne ulaşmaktan mahrum olursun.

Yapmadığın şeyi niçin söylersin ayetini unutmamak gerekir. Allah sistemi değişmezdir. Resul ve nebide aynı sistem ve düzene tabidir. Ermekteki şükürün verdiği zevki tatmak için onlar da gece gündüz amel ettiler. Tek fark biz iman ile amele yöneldik. Onlar ise, görerek amel ettiler. Ama oluşan semere herkes için aynı sonucu gerçekleştirdi. Unutmayalım ki amel, şükürün neticesidir. Yoksa Allah'ın amelimize her hangi bir muhtaciyeti mevzubahis değildir.

Allah'a ermek isteyen ilim ve haşyetle yönelsin. Allah'a duyduğu huşu ile nefsinin isteklerinden geçsin. Bedene kayma olursa, kendisine dikkat etsin. Çünkü mana yolunda ilerleyen kişiye şeytan, bedende vahdeti yaşamak için birçok olanağı ona sunar. Bu da deccal cehennemi olarak tabir edilmiştir. Görünürde cennet gibi sevimli gelirken, özü itibarıyla bizzat cehennemdir. Bu tuzağa düşmemek için beş duyu ile seyir edilebilen farz olan fiiller ile yasaklanan

haramlardan korunmak esastır. İşte bu şeriatı garranın hükmü ölüme dek hükmü bakidir. Öylece enfustaki seyri afakta da yaşayarak yaşamı noktalarsın.

Hakikatinin yaşamının enfusundan afakına taşınması için İslam'ın önerilerine göre çalışmak ve Allah'ın koyduğu sınırlara uymak zorundasın. Ayrıca ilim ve haşyetin sana açılması için de, akli başında bir zikir çalışmasını devam ettirmelisin. Yoksa dışsal baskı uygulayarak bedensel eğilimlerini baskılamak istersen yorulursun. Hem hiçbir hedefe de varamazsın.

Kendini et kemik bedenın kısır döngüsü ile tatmin edenler kalplerindeki boşluk ve yara hep içlerini deşer. Bu deşme bir uyarı olup kendilerine gelmek için içlerine atılan ilahi bir ihtardır.

Ana hedef Allah'a ermektir. Ermek ne dışarıdan olur ne de içeride. Ermek öze doğru olur. Tıpkı yusufun kuyusu gibi. Ta derinliklerde. Öze dışarıdan erişilmez. Ermek erimektir dışarıdan bilinmez. Eriyen hiç bilinmez. Hatta hatta görünmez.

Her insan rabbe açılan bir kapıdır. Her bir insandan ayrı bir cevher parlar. Rabbe ermek için, kimseyi küçük görmemek şarttır. Birini küçük gördüğün an da kendini büyütmüş ve kibre bürünmüşsündür. Kibir kalpte oluştu mu, o kalpteki tüm marifet kaybolur.

İslam bizden tüm ırk ve kabilelerin birbirleriyle tanışmasını, gücü olan ile güçsüz olanın birbirleriyle tanışıp el uzatmasını, tek aile olup hep birlikte Allah'a ermek için tek bir duvar gibi olmamızı ister. İşte bizden istenen bu isteğin esas sebebi, nefsimizin saf olması için yolculuğumuzu tamamlamaya yöneliktir. Zira gönül alçaklığı sende saklı bir cevher olan insanı kâmil tohumunu yüceltir. Öylece insanı kâmile ayna olmak için yürüyüşün devam eder.

An da yaşarız. Çünkü geleceğin meçhul olduğunu biliriz. Sonra yaparım veya sihirli bir dokunuş ile bir şeylere ermek hayalini terk etmişiz. Bilmişiz ki bu hayal, et kemik bedenin zevkine düşkün olan nefsi emarenin sığınağıdır. Sığınağa gizlenmek Bismillah diyene yakışmaz. Çünkü Bismillah deyip, gücün sahibi ile senkronize olmuş ve koyulmuşuz Muhammedi yola. Yolun sahibi olan Allah'a güvenmiş ve destur alıp ihrama girmişiz. Bu yola koyulma ve yöneliş isteği senin için de aynen geçerlidir. Çünkü bu istek sen de oturmuştur. Onun için de bilincin karar vermiştir ki, şu an okuduğun bu satırları rabbın önüne koymuştur.

İlim hava atmak için değil, huzura ermek için okunulur. Her şey bizde başlar ve bizde biter. İşte okuduğumuz ilimle bunun yakın halini elde ederiz. Allah kimseye zulüm etmeyecektir. Çünkü sadece kuvvemizde saklı olanı görünür ettiğimiz kadarının karşılığını almış olacağız. Zaten Allah'ın halifesi olup yaptığımızı onun

adına yaparız. O yüzden de Allah yaptı deriz. Çünkü her ne kadar irade bizden çıkıyorsa da inşa eden bizzat Allah'tır. Besmeleyi de o yaşama ermekteki hazzı hissetmek için okuruz. Böylece bizde saklı olan rububiyet alanından akan ilahi gücü fiile gösterir ederiz. Sonuçlarına da müspet veya menfi katlarız.

Zoru başarıp hu adıyla işaret edilene ermekdir asıl mesele. Kolay olsaydı herkes ererdi. O zaman iyi ve kötü nasıl ayırt edilirdi? Dünya yaşamı da neyin nesi olurdu hem insan kimin sesi olurdu?

Tarihin derinliklerindeki birçok zevat, milletin ilim çalışmasında öze yönelip haşyete ermekte yetersiz kaldığı görünce şöyle düşündüler; en iyisi aşkı ilahi ile insanlar oyalansın da barî şirkten uzak kalsınlar.

Tıpkı büyüklerin, çocuklarının yaramazlık etmesin diye ellerine oyuncak verip, onları oyuncaklarıyla oynatıp kötü yola sapmasınlar diye oyaladıkları gibi.

Olayın hakikatine bakmak yerine çocukları oyalamak için sunulan teklifi esas sayan birçok kişi hakikatlere ulaşmaktan mahrum oldu. Çünkü aşkın sonu fenafillâhtır ki bizden istenen bu hal değildir. Bu zaten tespih hali olup insan ve cin sınıfının dışındaki her varlık o haldedir. Esas olan aşkın ötesi olan Allah'ın huşusuna ermekdir. İşte bu, bekabillah yolculuğudur.

Dikkat edelim ki sanal benlik asla yok olmaz. Çünkü seyir eden birinin varlığı dilenmiştir. Ama aşkın verdiği manadan yola çıkarsak, insan kendisini yok edip Allah ile dirildiğini söyler. Bu ise, işin aslını bilenler tarafından tebessümle karşılanır. Bir tık ötesi ise hepliktir. Bu yolculuk bitmez bir derya olup, uykuda olanın uyanması burada başlar.

Selam, hak ile halka bakıp hem almaktan kurtulup hep verenlerin özüne dokunan hakkın kudret elidir. Hem selam, yokluğun yokluğunu a'ma da görüp kendisine hem kendine gelebilene nasip olup nefsinin tanımak için en büyük duadır insanlığa. İşte bu duayı tüm müminler bir birlerine sürekli selam vererek yaparlar. Mahiyetini düşünüp öylece selam verdiğimizde, duamız hızla karşı tarafa yüklenir. O da o baskın nuru hemen selam verene iade eder. Çünkü üzerinde kaldı mı, selamın o kişi üzerin aşkın nur akıntısı yapmasına sebep olur. Bu da selam alıp çevirmeyen için büyük bir nur kaybı olarak gerçekleşir. Onun için selam vermek sünnet iken selam almak farzdır.

Sadece yaptığımız amel bizimdir. Gerisi hayal ve seraptır. Seraptan kurtulup gerçeğe ermek için gönül evimizi zikir, fikir ve şükür ile donatalım.

Huşu, özündeki güzelliğe ermek içindir. Huşuya varmak için karşılıksız sevip külfette destek olmaktır.

Karşılık beklemeden sevmek ve öze dönüş yolunda halka hak gözüyle bakmaktır. İhsanı dillendirmek ve her yüzde tek yüzü seyir etmektir. Hiçbir yüze vurmadan terbiye edebileceğimizi terbiye etmektir. Yüze vurmamak haramdır. Çünkü vecih, Allah nurunun dışı açılışının temas merkezidir. Yüze vuran yüzün sahibini incitmiştir. İçine derin bir boşluk oluşmuştur. İşte huşu, veçhi fiiliyatta temaşa edip Allah'la buluşmaktır.

Hayat öyle kısa ki, kavga etmeye veya savaş yapmaya değmez. Barış her zaman hayırdır hem bireysel, hem de toplumsal. Onun için de, lütfen oturup Allah'a ermek için gereğini yapalım. Özümüzden mahrum olarak dünyadan çıkmayalım.

Kaf (ق) dağına eren yani bekabillaha yolcuğa başlayan, fenafillâh girdabından kurtulur. Kaf (ق) dağına tırmanmak milyonda bire ya nasip olur veya olmaz. Çoğunluk fenada takılı kalır. Zaten o yüzden tasavvuf yolunda olanların geneli, ben hakkım deyip hamr içer. Fenafillâh safiyyedeki mülhime girdabıdır. Geçmek için yol arkadaşın çok çok güçlü olmalıdır. Yoksa dışına adım atamazsın. Korkup çekinir tir tir titersin.

Kişi istediği kadar zende yani ruhsal alanda ileri gitsin. Kişi erdiği hakikatleri kendisinde daim kılmak ve

bunların daha güzel sonuçlarını ölümden sonraki yaşamında devam ettirmek için, et kemik bedenin ölümüne kadar ilmihal bilgilerini yani Allah'ın emir ve yasaklarını uygulamak zorundadır. Yürürken yaptığı zikirleri aynen devam etmeli, ben artık erdim deyip çalışmalarını yabana atmamalıdır.

Yoksa fenafillâh yaşamını beden boyutuna indirtip her türlü hayvani yaşam alanının gereklerini kendisine mubah görebilir. O kadar değil bir yükselişe rağmen, birçok harama bulaşıp kendisini Allah'tan mahrum edebilir. Bu da ona en büyük zarar olarak geri döner. Erdiği o son derece kıymetli keşiflerin hâsılatını eliyle teper ve mahrumlardan olarak dünya yaşamını sonlandırır.

KUR'AN NEDEN ARAPÇA?

İnsanlığın konuştuğu tüm diller Allah'ın yaratmasıyla oluşmuşlardır. Kim hangi dilde düşüncesini dillendirirse dillendirsin, onun düşünceni ve düşüncesini döktüğü kelimeleri yaratan bizzat Allah'tır.

Zannetmeyelim ki Kur'an hasbelkader Arapça nazil oldu. Kur'anın hasbelkader Arapça geldiğini veya Arapların en azgın toplum olduğunu düşünüp onun içinde, Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin Araplardan geldiğini ve dolayısıyla Kur'anın Arapça olduğunu zannedenler, daha zandadırlar.

O zaman niye ki Araplardan resul geldi ve Kur'an Arapça indi? Hem niye ki zikirler Arapça kelimelerle okunuyor? Çünkü Allah rabbul âlemindir ve insan da var ettiği ruhsal titreşimlere en uygun insan lehçesini de, gene kendisi takdir etmiştir. O takdire uygun olarak insana olması gereken haber edildi. Hz. Adem aleyhi s selam da günümüze Arapça lisanı en fesih olarak kullanan kabile Kureyş kabilesi idi. Allah o kabileyi özgün kılarak yaratılış lisanıyla onların konuşmasını sağladı.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi de Kureyş kabilesinde dünyaya getirip fitrat

diliyle İslam dinini insanlığa tevdi etti. Böylece bizim ruh dilimizi düzenleyen kavramlar bu dille bize sunuldu. Öncelikle şunu bilelim ki, Kur'an Arapça değil aksine Arapça Kur'ancadır. Ya da şöyle diyelim Arapça dilinin çıkış mahalli rab'çadan gelir. Rab, kişiye yansıyan öz mana terkididir. Bunun ruh ve beyin ile uyum lehçesine a'rab'ça denmiştir.

Şunu da kesinlikle sorgulayalım; nasıl olacak ki Kur'an âlemlerin Rabbi tarafından nazil olacak ama içinde hiç ruh(mana) olmayacak? Nasıl olacak ki âlemlerin rabbi tarafından gönderilen Kur'an, bir test kitabı gibi veya şunu yap bunu yapmamayı anlatan trafik el kitabı gibi sadece zahiri yani maddi âleme hitap edecek? Böyle düşünen kişiler hakikatlerine daha kör ve sağırdılar. Bunu da böylece belirttikten sonra anlatıma devam edelim.

Dünyadaki tüm dillerin anası a"rab"çadır. O yüzden namaz ve zikirler a"rab"ça kelimelerle yapılır. Hz. Âdem aleyhi s selamdan günümüze Allah'ın tüm isimleri şu anda okuduğumuz şekilde insanlığa bildirilmiştir. Hiçbirinin diğer lügat ve lehçelerde olan karşılığı orijinal anlamını vermez. Sadece ismin içeri hakkında bizi fikir sahibi eder.

İnsan ruhu ve onun aracın olan beyni dahi Arapça harf titreşimlere göre kodlanmıştır. Her zikrin ayrı bir

titreşimi mevcuttur. Kur'an dahi a"rab"ça okununca, hiç anlamını bilmezsen dahi, beyinle uyumlu olan titreşimler devreye girer ve insan yüksek bir ruh haline girer.

Arapçanın ilk ve ana dil olması üzerinde ufak bir hatırlatma yapalım. Allah isimlerinin Arapça lehçe ile olduğuna şüphe ile bakanlar, Yahudilerin selamlaşma biçimine baksın, dilden dile gelen selamlaşma orijinal haliyle "selâm ün aleyküm" dur. Selam esma ül hüsnadandır. Çünkü tüm dinlerin aslı vahiydir ve aynıdır. Hatta tek din vardır o da İslam'dır. Nesilden nesile gelen vecih, çoğu defa korunmuştur. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile orijinal öğreti son defa anlatıldı. Korunmasını Allah üzerine aldı.

Son nebi ve son Rasulullah olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz hem bozulan akaidi düzeltmiş, hem de kıyamete kadar insanlık ihtiyacı olan Allah'ın sistem ve düzeninden insanlığı ilgilendiren her konuyu insanlığa ulaştırmıştır. Bu din Allah'ın teminatındadır ve asla üzerinde operasyon yapılamaz.

Özellikle ibadetler okunan ayetler orijinal a'rab'ça haliyle okunmalıdır. Çünkü insanın beyin ile ruh ikilisi bu yönde kodlanmıştır. Namazın içinde okunan Fatiha

tahhiyyattaki ayet ve duaları gibi. Okuduğumuz cümlelerin ve esmaların zikirleri gibi. Anlamını okursan aynı titreşimi yakalayamazsın. Dolayısıyla Arapça olarak okumasını bilmeyenler, Arapça metinlerini ezberleyene kadar müsaade edilmiştir. Namazda okunan ayet ve dualar hızlıca ezberlenip rabbi rahimin huzurunda o şekilde secdeye kapanılmalıdır.

Bir manaya bir isim takılırken, en kapsayıcı ve bilince işlenmiş kelime kullanılmalıdır. Yoksa hedef olan mana titreşimi oluşamaz. Kişiyeye lazım olan özdeki akıntı olmaz. Allah ismi ile işaret ettiğimiz zatta, seyir mahalli olan tüm manalar öyledir. O yüzden a"rab"ça kelimelerle zikir yapılır. Çünkü her biri kişinin özüne ilmek ilmek işlenmiştir.

Rab dili dediğimizde, Allah'a sırf ulûhiyetle bakıp rububiyette onu tanımadığımız için, rububiyet, melikiyet ve ulûhiyeti aynı anda hissetme anlayışına geçemediğimiz için, hemen savunmaya geçeriz düşüncesizce. Allah dilimi anlamaz mı diye. Tüm dilleri o yaratmış nasıl bilmesin diye. Mesele onun dilini anlayıp anlamama meselesi değil ki. Mesele senin kendi hakikatınla iletişim sağlayıp sağlayamamandır. Rabb dili dediğimizde asıl olay, beynimizin ruhuyla aynı titreşimi yakaladığı oluşum frekansıdır. Yoksa olay, gönlünü aldığımız ötelerdeki ve sadece Arapça bilen bir tanrı yani ilah olayı değildir. Zaten aldığın nefesi dahi onsuz alıp veremezsin.

A"rab"çada her harf bir manayı simgeler. Hatta her harfin bir sayısal değeri var olup varlıklar arasındaki bağlantılar için ayrı ayrı kodlama oluşturur. Bunun için denebilir ki tüm harfler dahi vahiy ile insanlara bildirilmişlerdir. Unutmayalım ki, yüz yirmi dört bin tane nebi ve üç yüz on üç tane de resul insanlıkla buluşmuştur. Her birinin öğrettiği ayrı ayrı ilimler söz konusudur.

Arapçayı a"rab"ça ile karıştırmayalım. Birincisi ırk dili iken ikincisi rab ile iletişim dilidir. Anlamını bilmeyen Kur'an okumasın diyen ve olayın hakikatinden cahil olan kişilere sakın inanmayın. Günde en az yüz ayet ya okuyalım veya dinleyelim. İşte bu okuma veya dinleme, bizim rabbimiz ile senkronize olmamızı kolaylaştıracaktır.

A'rab'ça konuşmak en değerlisi. Bu gönülden gönüle dokunuştur. Duygu ve düşünceler dil ile aktarılır. Hiçbir dil diğerinden üstün değildir. Ben Türkçe de konuşurum, Arapça da konuşurum veya bildiğim başka başka dillerde de konuşurum. Ama konuşulan en değerli dilin, dünyevi ihtiyaçların karşılanması için oluşturulan kelime gruplarından çok daha ötesi olan ve özümüzün dili olan a"rab"ça konuşmak en değerlisidir. Bilelim üstünlük takvada yani rabbine yakınlıktır. Gerisi dünya yaşamının serpintisi olup kısa vadelidir. Hatta bir dinlenme tesisindeki yol yorgunluğunu atmanın dışında bir maslahat barındırmaz.

Kur'an a"rab"çadır. Sen Kur'anı anlamadan da okursan, her harfe bedel en az on sevap alırsın. Çünkü rab'çadır ve senin öz malındır. İster farkında ol veya hiç farkında olma sen Kur'an okurken ruhunun derinliklerinde yer alan rabbani kuvvetlerle irtibat kurarsın. Öyle rabbini ilhamlarla iç içe olursun.

Ama hadisler Arapçadır. Yani Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz içinde bulunduğu toplumun diliyle konuşup a'rab'ça olan Kur'anı toplumun anlayacağı bir biçimde izah etmiştir.

Yüce yaratıcının kendisine verdiği Allah ismi Arapça olmayıp ezelden ebede onun adı öyle kalacaktır. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin insanlar ile iletişim dili ise Arapça idi. Ama Allah ile iletişim dili a"rab"ça idi.

Rab dili ilk insandan son insana kadar asla değişmeyecektir. Dolayısıyla Allah ismi müştak değil özel isimdir. Allah zatın özel adıdır. İlah-tanrı-god-xwudê-il-nirvana gibi isimler olayı anlamayanın ona veya güçlü gördükleri birimlere taktıkları isimlerdir.

Senin ismin hiçbir dilde değişmediği gibi, rabbının ismi olan Allah ismi de hiçbir dilde değişmez. İslam'ın ilk emri de la ilahe illellah yani, tek yönelinecek mutlak güç sahibinin Allah olduğu gerçeğini fark etmemizdir.

A"rab"ça okunmadıkça, istediğin kadar bilgi sahibi olup kitap okusan, sana bir faydası olmayacaktır. Arapça bilmek pek önemli değildir. Önemli olan a"rab"çayı öğrenmektir.

Tüm ilimlere a"rab"çadan nazar etmendir. Öylece hasbi olup okuduğun kelimelerin hakkını verirsin. Yoksa okuduğun cümleleri dünya menfaati için okur, menfaati elde ettikten sonra da okuduğunu yabana atarsın.

Arapça diline niye Arapça isminin konulduğunu görünce çok şaşırıp şok olacaksınız. Arabça kelimesi şuradan gelir; Arapça ne demektir? İnsan bir olay karşısında ani bir şey duyunca "aaa" der. Genelde her dilde aynı harf çıkar. Bir insan Arapçanın insan beynine ve ruhuna en uyumlu dil olduğunu idrak edince, ilk ağzından çıkan laf, "aaa" 'rab'ça kelimesi veya "aaa" "rab"i kelimesinin Arapça ibaresi olur.

Bir hayret vardır. Arapça kelimesinin nereden geldiğini gördünüz mü? Evet, a'rab'ça, rab ile konuşma dilidir. Onun içinde tüm zikirler arabça olmak zorundadır. Ama duaları istediğin dilde söyleyebilirsiniz.

Evet, Arap dili adını rab'den alır. Rabbe doğru zikrin dili olarak bize bildirilmiştir. Kur'an a"rab"çadır. Onda rabbe yol vardır. Bize miraç yoludur.

Kur'an hal'dir. Kur'an, nura doğru kanat çırpmadır. Hem şunu da unutmayalım ki, kimse kendisini kandırmasın Kur'anın deruni anlamlarına ulaşmak için Arapça dilbilgisini bilmek şarttır. Yoksa birinin mealiyle yürürsün de, en çok onun gibi olursun.

Arapçanın kural ve kaidelerini bilmek Kur'ana birinci elden ulaşmayı sağlar. Bu da özgün olarak rab'çayı hissettirmeye götürür. Rab'ça dediğimiz olay irfan ile alakalıdır yoksa bildiğimiz Arapça dilinin kaide ve kuralları değildir lütfen yanlış anlaşılmasın.

Neden Kur'an orijinal anlamıyla bir türlü anlaşılıyor? Çünkü Kur'ana rab'ça diliyle değil, toplumun a"rab"ça dilinden esinlenerek oluşturup kullandığı Arapça diliyle bakıyoruz. Sonra da içinden çıkamıyoruz.

Kur'anı apaçık anlamak için iki şeyi bilmek gerek. Arapça ve a"rab"ça. Arapça, gramer ve lügat ilmi. a"rab"ça, nefsinin tanıyan bir şuurdur. Kur'an-ı irfan derecesinde anlamak için rab'çayı öğrenmek gerekir. Çünkü Kur'an, özü itibarıyla Arapça değil a"rab"ça dır.

Kur'an a"rab"ça dır Arapça değil, işte farkı fark et hibe olan vahiy ilmini idrak et ve an'ı yaşa. Hakkı hisset halkta, dışsal rabb mefhumundan geç uyan ve kalk. Evet, farkı fark et, keyfini sür.

Okuma geneldir ve taklidir buna a'rab'ça da tilavet denir. Bir üstünde kıraat başlar. Bunun mertebeleri vardır. Anlayarak okuma ilmel yakındır. Algılayarak okuma aynel yakındır. Olarak okuma hakkel yakındır. Okuyan okuduğu heceler olduktan sonra, insanlara algılamalarına göre anlatımda bulunmalıdır. Yoksa kimseye bir yardımı dokunamaz.

Kur'anın manası ve özü bizim özümüzdür. Derinden derine tertil ile okumalıyız. Kur'anın telaffuzu ağızımızdan çıkarken ise çok dikkatli davranmalıyız. Harflerin telaffuzunu birbirine karıştırmadan okumalıyız. Çünkü Arapçadaki her sesi sembolize eden her harf Latin alfabesinde yoktur.

Örneğin sad harfi Latin alfabesinde yoktur. Peltek olan sa harfi de Latin alfabesinde yoktur. Sad ile başlayan sallu ile Latince de olan s harfi ile sellu arasında derin farklar mevcuttur. Elbette çatlatacak gırtlatacak okumak çok zor gelebilir ama harf arasındaki manaları bozmayacak şekilde harflerin sıfatlarını da vermek boynumuzun borcu olsa gerek.

ALLAH'IN BOYASINA YOLCULUK

Aziz kardeşim, Allah'ın boyasıyla boyan ki güzel olasin. Başka renk veya boya arayan kaybeder. En büyük makyaj, Allah'ın Esmâ-ül hüsnası ile boyanmaktır. Allah'ın boyasından daha güzel boya mı vardır?

Allah ﷻ mutlak zatın kendisine seçtiği özel adıdır. Bütün sıfatları nefsinde toplamıştır. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz şöyle buyuruyor; Allahu Teâlâ'nın doksan dokuz ismi vardır. Bu isimleri ihşa eden yani sayan ve söyleyenler, gerçekten cennete girerler. Bizde boyanalım Allah'ın isimleri ile işaret edilen manalarıyla, özümüze erelim en muhteşem seyriyle.

Allah boyasıyla boyanın ayetinde bir sır vardır. Allah esması tefekkür edilir ve esma-ül Hüsna diye işaret edilen isimlerin işaret ettiği manalarla yani boyasıyla boylanılır. O yüzden zikirleri okurken başına EL takısı takılmadan zikir edilir. Çünkü EL takısı geldiğinde o mana sırf odur manası hâsıl olur. Bu da insan için muhaldir.

İnsan, her ne kadar Allah'a ait olan isimlerle işaret edilen manaların terkipler şeklinde oluşturduğu içerik kompozisyonu olarak var olmuşsa da, asla tüm

isimlerin tüm manalarını kendisinde cami edemez, bu muhaldir. Sadece sanal benlik diyebileceğimiz kişinin benlik merkezine isimlerin işaret ettiği manaların boyalarını daha net olacak şekilde resmeder. O yüzden kimse Allah olamaz ama Allah ile kaimdir herkes. Burası çok ince bir noktadır. Bunu fark edemeyenler ulûhiyette veya rububiyette şirke girer. Şirkin affı da yoktur.

Boyanmak, bakan gözü oluyor ama gözü olmuyor, duyan kulağı oluyor ama kulağı olmuyor. İşte onun boyasıyla boyanan, kişiden seyir eden o oluyor ama kişi o olmuyor. Yönelelim, boyalanalım, yücelelim ve miracımızı tamamlayalım. Çünkü miraç, tüm varlığını yaratan olarak onu seyir etmektir

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı Kerimde mealen şöyle buyurmuştur: "... Bilesiniz ki, kalpler ancak Allah'ın zikriyle mutmain olur (Allah'ı anmakla sükûnet bulur)." (Ra'd, 13/28).

Kur'an ve Sünnet'te farklı birçok zikir çeşitlerinden bahsedilmiştir. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz bütün zikir çeşitlerini bizzat uygulayarak bize örnek olmuştur. O, tek başına zikir yaptığı gibi, cemaat halinde de zikir yapmıştır. Gizli zikrin yanında, açık zikri de icra etmiştir. Onun öğretisi ve yönlendirmesi bizim için esas olandır.

Ashaptan her birinin meşrebine uygun zikir telkinleri yapmıştır. Bazılarına açık, bazılarına gizli zikri tavsiye etmiştir. Ayrıca herkesin yapması gereken zikir çeşitlerini ve nerede ne okunması gerektiğini de belirtmiştir. Özellikle esmaların zikri hususunu doksan isimle kayıtlamıştır.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz tarafından miktar, yer ve zamanı belirlenen zikirler aynen uygulanır. Mesela farz namazlardan sonra otuz üçer defa “sübhanallah, elhamdülillah, Allah’u ekber” demek ve peşinden “Lâ İlâhe İllallahü Vahdehu Lâ Şerike Leh, Lehü’l-Mülkü ve Lehu’l-Hamdu ve Huve Alâ Kulli Şeyin Kadîr” zikri ile yüze tamamlamak gibi.

Bu zikirlerin miktarı, yeri ve şekli bellidir; onlarda kimsenin ekleme ve çıkarma yapma yetkisi yoktur. Namazların rükû, secde ve oturuşlarında okunan dua ve zikirler de böyledir. Tespih namazı, telbiye, teşrik tekbirleri, ezan, kamet gibi belirlenmiş zikirler de aynen uygulanır.

Kur'an Rabbin ismiyle isimlenerek okunmalıdır, yoksa anlaşılmaz. Aslında taharet Allah'ın boyasıyla boyanmaktır. Sakın unutma ki ilmihaldeki taharet olmadan bu taharet oluşmaz. Çünkü hayat madde ve manasıyla bir bütünlük teşkil eder.

Allah'ın boyasıyla boyanın der ayet. Çünkü en güzel boya Allah'ın boyasıdır diyerek ayet devam eder. Sünnetullah ile müzeyyen olmak Allah'ın boyasına kişiyi götürür, bu da en güzel yol ve en güzel boyadır.

Rahman her birime özünden gelecek şekilde gerekli tüm rızık dediğimiz hayat imkânlarını verir. Her birimin yani insan, cin, melek, hayvan, dağ, taş vs. rızık şudur ki, onun iç cevherini oluşturan terkipsel kompozisyonun da var olan esmanın manasının açığa çıkış şiddetidir. İşte bu açığa çıkış her varlıkta ayrı ayrı olup her birine bünyesine göre sunulmuştur.

Bu birimlerden insan tam iradeli ve cinler yarım iradeli özlerinden doğan kuvveleri istedikleri yönde eyleme dönebilirler. Bu isteme ve yönlendirme ise içsel hamurun oranına bağlı olarak değişkendir. Ama ne hazindir ki cinlerin çok çok azı, insanların ise cine nazaran biraz fazlasının dışında, tümü çevrenin android robotu gibi yaşar. Et kemik bedeninin dürtüleriyle yaşayıp aslından bihaber geçip gider.

Tercih bizim ama tercihi belirleyen kuvveler Allah'ındır. Özümüzdeki kuvveleri değiştirsek, yani iç ayarlarımızı zikir, tefekkür ve şükür ile değiştirsek, yani bizden bizle tecelli eden ve tercihimizi belirleyen Allah kuvvelerinin terkipsel oranlarını değiştirsek, isteme şeklimiz de değişecektir.

İşte bunun için denmiştir ki, Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz. İşte Allah dilemedikçe yani iç kuvvelerimizin şekli değişmedikçe bizden açığa çıkan istek yönü de değişmeyecektir.

İnsanların büyük büyük çoğunluğu Allah'ın rububiyetini ve kendisinin onunla kaim olduğu hakikatini unutarak, Allah'ı sırf ulûhiyeti itibarıyla bildikleri için, şöyle düşünür; Allah isteyecek, bende yeryüzünde garip bir robot olarak onun isteğini dillendireceğim. O zaman benim günahım yok, nasılsa Allah bana yaptırıyor. Hayır, olay böyle değildir. Böyle düşünen kişi için Allah der ki; saçmalıyorsunuz.

Bir şey içimizi sürekli kemiriyor. Sanki içimizde saklı bir şey var ve varamıyoruz. Bu bazen üzüntü şeklinde bizden zuhur eder. Bazen bir şeyini kaybetmiş gibi derinden derine hüzün çöker. Çıkar dışarıda dolaşıp arkadaşıyla iki laf eder ki unutsun. Hatta yeni ev, yeni araba, yeni elbise vs. alayım da geçsin der. Tüm aldığı az bir süre sonra tatmin vermez ve arayışı devam eder. Ama bir türlü içindeki bu arayış bitmez. Peki, tüm bu sıkıntılarımızın sebebi ne olabilir?

Bilirsiniz tohumu, tohum yere atılınca kabarıp toprağı sıkıştırır ve nihayet filiz çıkar. Bizde aynı öleyiz. Bedenimiz topraktan yaratılmıştır. Allah, tüm isimlerinin manalarını çekirdek gibi içimize ekmiştir. O

çekirdekler tomurcuk vermek isterler. O yüzden insanı sıkıştırırlar. Bunun hikmetini bilmeyen insanlar, sıkıntılarını başka yerden sanıyorlar. Sıkıntın sende, dert sende, derman sende, sen sende ama ne çare ki sende olandan gafil ve mahrum olup afakta sıkıntının çaresini arayıp durursun. Bir türlü de ulaşamazsın.

Kur'anın her kelimesi ve harfi kesin doğrudur. Allah Kur'anı kerimde insan kalbi ancak Allah'ı zikir etmekle rahata kavuşur, der. Allah insanı çok sevdiği için sıkıntı veriyor ki, insan zikirle tanışıp esma-ul hünsada bildirilen özellikleri kendinde keşif etsin ve gonca gül olsun. Böylece en güzel boya olan Allah boyasıyla boyansın.

Tüm olay rabbin boyasıyla boyalanıp boyalanmamaktır. İşte a'râbî Rabbin boyasıyla boyanmaya çalışanlardır. A'rab ise rabbin boyasıyla boyalananlardır. Onun boyasıyla boyalanalım, yani nimete erenlerin kendilerinde açığa çıkarttıkları ve asılları sonsuz ve sınırsız olarak ona ait olduğu, onun tüm özellikleriyle sınırlı da olsa elimizden geldiği kadar kendimizi bezeyelim ki, siratün müstakim yani doğru yol budur.

Okyanusta şadırvan açıp okyanusu rengiyle boyayan ve işte kaynak suyu deyip sunan, unutmazsın ki sunduğu şadırvan kendi rengidir ki asla okyanus

değildir. Okyanusun mutlak rengi renksizlik olup zaten lafa gelmez. Buna ledün ilmiyle işaret eder rabbimiz. Bu kişiye has olup dile gelmesi muhaldir. Çünkü renksiz ve sözsüzdür. Her hangi bir yere çizilemeyen ressamın düşüncesi gibidir. Sırf ressam bilip manzara meraklısı ressamın zihnindeki o düşüncelerden mahrumdur. O düşüncelere ermek için ressam olmalısın ki, hem çizessin hem çizemediklerinle zihnini güzelleştiresin.

Başka bir bakış açısı ile kesinlikle Allah, rabbimdir. Yani benim tüm esma kompozisyonum ona aittir ve sizin de rabbinizdir yani sizin de tüm esma kompozisyonunuz ona aittir. Ve bizde hiçte zuhur etmediği kuvveleri de vardır ki, kendisindeki lahuti nefese ulaşan ancak seyredebilir. Gayrisi o seyirden mahrumdur. Çünkü bu seyrin eşi ve benzeri yoktur.

Tek kaldığımızda yalnızlaşırız. Bu bizi yalnız olanın rengine boyatması için rabbimizin bize tanıdığı bir fırsattır. Hem Allah'ın boyasıyla boyanan verici olur ve tüm varlığa yardım eder, boyanmayan alıcı ve bencil olur. İşte boyalanmanın kendindeki sağlamlasını yapmak istersen, bu senin için esas ayrıdır.

Farz, İmanını muhafaza edip Cehennemden çıkmak için, asgari yapılması gereken önerilerdir. Haram, sıkıntısız cennete ulaşmak için asgari uzak durulması

gereken önerilerdir. Sünnet (nafile) ise, cennete daha güzel makamlara kavuşmak için yapılan önerilerdir.

Farzı yapıp ve haramdan korunmak inşaatın iskelesi ise, sünnetler yani nafileler evin sıvası ve boyasıdır. İskele olmadan sıva ve boya olamaz.

Nasreddin hoca misali oluşmasındaki tüm imkânsızlığa rağmen... "ya tutarsa" sözü kulağımızda çınlasın. Her hal ve şartta yönümüz rabbimizin boyasına doğru tırmanışta olsun. Asla ve asla gevşeklik olmadan boş heveslere kapılmadan çalışmaktan geri durmayalım.

Allah'ın algılamamızı açması için, suyu emip işleyen toprak misali tüm veri tabanımızı esma-ül hüsna manalarıyla işletmeliyiz. Esmâ manalarının boyasıyla boyalanıp sırf ve som olmaya yolculuk etmeliyiz. Böylece insanlığa tümüyle karşılıksız destek olmak için, şadırvanımızdan saf okyanus suyunu akıtmalıyız.

Allah'ın dinini Allah'ın boyasıyla boyananlardan izleyin. Allah karşılıksız verendir. Karşılık bekleyen demek ki mahrumdur Allah'tan. Mahrum olan ancak mahrumiyet aşılabilir.

Her kişi rabbinin ahlakı üzeredir. Asıl olan bu durumdan kurtulup rabb-ul erbab ahlakına

boyanmaktır. Ayrıca unutmayalım ki boyanan boya korunmaya alınıp yenilenmezse, zamanla güzelliği kaybolur. Onun için amelimiz her gün daim olmak zorundadır.

Evet, her şey Allah'ın emriyle olur. Ama Allah derken gözümüz herhangi bir yerdeki kocaman bir yapıyı düşünmesin. Olayı anlamamaktaki tüm hata buradan başlıyor. Allah ismi insan için bir aynadır. Ayna ile kişi oradan kendini seyir eder. İşte aynada kendini seyredalen Allah'ın boyasıyla boyanmıştır. Ya aynayı kaldıran? Bunu iyi düşün. Onlar zatın kendine seçtiği kullardır. Ses ve rengin geçerli olmadığı alandır.

Boyanmak şu şekilde oluşur; bizde var olan bakış aralığımızı kullanarak pasif olan beynimizi Allah'ın doksan dokuz Esmâ-ül hüsnasının manasına uygun olarak canlandırarak hayata bakış tarzımızı değiştirmektedir. Bu boyama dikkat edin olma değil, boyama sonucu değişen bakış açımızdır.

Aslında Allah der ki, araç olan dimağınızı yani beyninizi kullanarak ruh dünyanızı hem maddi hem de mana âleminizi benim boyamla boyayın. Bu boyama işi, insanın ruh dünyasına tohumları ekilen ve kendisi dahi onlarla bezenen Allah'ın doksan dokuz esması ile olur. Çünkü Allah'ın her bir esması, insan ile Allah arasındaki dengeyi ve akışı sağlayan ayrı bir özelliktir.

Bu özelliklerle öz benliğimiz üzerinde gerekli boyama işini ibadetlerle, haramlardan korunmakla ve yerinde hem az da olsa devamla yapılması gereken zikirle yapar, kendisini et kemik zanneden nefsin isteklerinin tersini işlemekle sürekli canlı tutarsak, Allah'ın razı olduğu, yani seyrine açtığı bir ayna oluruz.

Ama şeytani hissiyatlarla beynimizin pasif duran kısmını donatıp ruhu dünyamızı öylece inşa edersek, Fatıha süresinde işaret mağdub ve dallin kesimine gireriz.

Allah çok hayâlidir hadisine baktığımız da, boyanmak olayı biraz daha da anlaşılır hale geliyor. Şöyle ki; madem Allah sadece ulûhiyet ile değil, aynı zaman da rububiyetiyle de onu bilmek zorundasın, o zaman hayâlî olan, özüyle kabı kavseyne erer. Allah çok cömerttir demek ise, madem Allah sadece ulûhiyet ile değil, aynı zaman da rububiyetiyle de değerlendirmek zorundasın, o zaman cömert olan özüyle kabı kavseyne erer. Böylece kabı kavseyne eren bir insan, öyle hale bürünür ki; attığın da sen atmadın atan Allah'tı sırrı idrak edilir. Böyle bir halde yaşayan birinden bir şey istenilince, yani kabı kavseyne idrakini sezen biri vermemeye utanır. Duymadın mı ki Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden kim ne istemişse vermiştir. Asla la ı yani yok veya hayır dememiştir. Sadece kelime-i tevhitte LA ı demiştir.

Hız. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz miraçta, tüm özellikleri ile kabı kavseyne ulaştı. İşte bu yaşama haline ayet işaret ederek, Allah'ın boyası der.

Madem Allah boyası denen boya ile boyalanmak istenmişiz, o zaman gelin kardeşlerim tıpkı duvarın tuğlaları gibi birbirimize bağlanalım. İman harcımız olsun. İslam sıvamız olsun. Hayâ boyamız olsun. Bunlar yazıda kalmayın. Temennide hiç kalmayın. Gerçekten olsun.

Gökten ne yağdı ki yer kabul etmedi. Bir yaratık olarak her yaratılan için gök gibi olmazsak, Allah'ın boyasıyla boyalandık hikâyesini unutalım. Allah boyası ben olmadan akmaktır, karşılıksız sevmektir. Hatta sevdiğinden onu sevmesini dahi beklememektir. Taş değil ki, seversen elbet sever. Hatta hatta Allah boyası, hepliği seyir edip sevdiğinin farkında bile olmadan sırf oluşturun.

Allah ahlâkı bizim gibi edinilen ahlak değildir. Allah'ın ahlakı derken onun boyası veya sünneti kastedilir. Ahlak yaratılan mahlûkatın yaratılış felsefesidir. Allah yaratandır, o yüzden bizim gibi edilen ahlakı olamaz. Çünkü biri tarafından yaratılmamıştır. Her şey onun mülküdür ve kendisi de malikidir. İşte Allah'ın ahlakından murat, Allah'ın boyası yani sünneti olur ki,

onun sünnetiyle şekillenmek en güzel boya olur. Öylece kişi ahlakını yani yaşam felsefesini Allah'ın istediği gibi tasarım eder.

Esas olan kişinin sanal benliğini öz benliğin rengiyle boyanmasıdır. Ayetin emri de budur. Yoksa sanal benliği öz benlik yapmak değildir ki, bu zaten bu muhaldir. Ben bilinci sahibi olarak sanal benlik hep olacaktır. Çünkü seyreden birinin varlığı dilenmiştir.

Allah boyasıyla boyanın ayeti gereği, Allah'ı hakkıyla tanıyan fertlerin oluşturduğu bir toplumu düşünün. Tıpkı devrisaadet gibi, orada kimse kimsenin hakkına tecavüz etmeyecektir. Her insan gönül hoşluğu ile komşusundan emin olacaktır. Komşusu yemeden yemeyecek, derdi olanın derdine derman olacaktır. İşte her birimiz bu fermanın muhatabıyız. Her birimiz bunu karşımızdakinde aramak yerine, önce ben olayım demek zorundayız. Çünkü insan, fitratı gereği söylenen sözü kendisinde değerlendirmek yerine, karşısındakinde arar durur. Kendisini sürekli hep saf dışı görür. Kendisini ermiş bilip söylenenleri karşısındakinde uygulatmak ister. İşte biz, kendimizi safa alıp safları sıklaştırmak zorundayız. İslam'ın bizden istediği budur.

Allah'ı hakkıyla tanımak aslında toplumun birinci görevi olmalıdır. Allah'ı hakkıyla tanıyan, onun sistem

ve düzenini uygulamak için iradesine irade katacaktır. Yoksa bedensel zevkleri uğruna yaşayan insanlar çoğalacak ve toplumun ıslahı zorlaşacaktır. Bir toplumu yıkmak için, ilk önce ondaki manevi değerler alınır düşman tarafından. Manevi değerleri terk eden fertler ise, boşlukta kalan koyunlar gibi tek tek kuşa kurda yem olur. Burada insanları koyunlara benzetmedik, aksine koyundan ders alınması gerekliliğinin hakikatini dillendirdik.

En büyük manevi değerimiz ve temel ölçümüz Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizdir. Herhangi bir eğitim usulünde, eğitimde aranması gereken ana ölçü şudur ki, bir dersin müdavimleri git gide daha çok Allah ve Resulüne olan sevgileri, ilgileri ve yönelişleri artıyor ise yol doğru yoldur. Yoksa orada rehber olan kişiye sevgileri yönelişleri artıyor ise, gündemlerinde ve gönüllerinde rehber olan kişinin istekleri daha ağır basıyor ise, orada Allah'ın mekri vardır ki oradan uzaklaşmak için delik ara ve hemen uzaklaş. Çünkü Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin baş ve rehber olmadığı yerde Allah'ın rızası yoktur. Bu değişmez ana prensiptir.

İnsanların hekimlere ihtiyacı olduğu gibi, nebilerin varisleri olan âlimlere de ihtiyacı vardır. Âlimler o kimselerdir ki, Allah'ı ve dinini her fırsatta insanlara açıklayanlardır. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu

aleyhi ve sellim efendimizin öğretisiyle hemhal olan kişiler gerçek âlimlerdir. Dolayısıyla sen gerçek âlimi gördüğünde, aklına ilk Allah ve rasulu gelendir. İşte bunlar seni Allah'ın boyasıyla bezemeye götüren aziz kullardır.

Gaffar boyasıyla boyan ki Allah da sana gaffar olsun. Affeden affedilmiştir. Kadir Gecesinde Allah'tan af dileriz de Allah'ın affı sevdiğini söyleriz de kendimiz affetmeyiz. Hani Allah'ın boyasıyla boyanacaktık. Affetmeyen ve hoş görmeyen olsa olsa vehmin tahakkümü altındaki emmare nefse köle olmuş olup, iki kelime okuyarak veya duyarak kendisini veli sanmıştır.

Zikir, tefekkür ve şükür öz bilincimizin mutlak bilinçle iletişime geçmesi için ana girdilerdir. Çıktısı ise Sünnetullah yaşamıdır. Zikrin tüme varış şekli, akli ve kalbi aynı hizaya getirmektir. Kendini bilmeden kitaplar deviren, zikirten uzak ve gönlünden bihaber sözde âlimler sardı âlemi. Gün ayık olma günü, hayr ve şerri karıştırmadan sağlam adımlarla sıratı yürüme anıdır.

Zikir ve tefekkür ile ruhunu atağa geçirmezsene, bedenini teslim alır. Zikirler okunduğunda zikrin anlamı veya işareti kapsamında afak enfusun emrine amade olur. Bu olay için zikir en büyük çalışma olduğu gibi, canlı veya cansız varlıklarla sevgi nazarı

dâhilinde beraberlik ile de, sevgiyle beraber olduğu varlıklardan yansıyan iç haller, kişinin bilincine nakış olur. Bu arkadaşlık sonucu kişinin öz hüviyeti yani öz alt bilinci değişime uğrar.

Her konuda bize örnek olan Peygamberimiz, varlıklara gösterdiği sevgide de örnek oldu. Örneğın silâhına, eşyasına ve hayvanına isim takar onlara sevgi dolu bir nazarla bakış ederdi. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz: "Kişi dostunun dini üzeredir. Öyleyse her biriniz, kiminle dostluk kuracağına dikkat etsin." (Ebu Davud, Edeb, 19, Tirmizi, Zühd, 45). Buyurarak edindiğimiz dostlara dikkat etmemizi istedi. Tüm olay onun Allah'ın sistem düzenini hakkal yakın bir bakışla okuyup bize gerekenleri sözleriyle ve fiilleriyle göstermesiydi.

Kişi beraber yaşadığı insanlarla, hayvanlarla veya bitkilerle ruhunu senkronize edip onların ruhi donanımını, kendi bilincinin üstüne kopyalar. Bu kopyalanma veya yansıma gayrı ihtiyarı olup kişiyi derinden etkiler. Bir süre sonra onlar gibi davranmaya başlar.

Bu oluşum kişide açığa çıkan esma kuvvelerinin açılımı sonucu gerçekleşir. Çünkü her varlık Allah'ın esma kuvvelerini sahip olduğu benliği çerçevesinde ortaya koyar. İşte kişideki esma açılımı zikirle geliştiği

gibi arkadaşlığını yaptığı kişinin kendisine yansıtmasıyla da açılır. Onun için de dostumuzu salihlerden seçelim.

Bir örnek ile olayı biraz daha somutlaştıralım. Kedi ile köpeğin iç âlemleri zıt iki varlıktır. Kedinin beyni rahman-rahim esmalarına dönükken, köpek beyni ise Rahman-Rezzak esmalarına dönüktür. Kedi kendisine sunulan rızkı rahim olan rahmandan bildiği için veren sebebi görmez ve içsel yaşar. O yüzden kedinin psikik kuvveleri çok güçlü olur. Zaten ona bundan dolayı eskiler pisik demişlerdir. Hem o yüzden kediye nankör kedi demişlerdir.

Köpek ise, kendisine sunulan nimeti Rezzak olan rahmandan bilir ve aradaki sebebi görür. Onun için de köpekte sebebe bir bağlılık oluşur. Köpeğe bir parça et ver ve on yıl o köpeği görme ve hasbelkader yanından geç, seni tanır ve sana iltifat eder. O yüzden köpeğe sadık dost denmiştir.

Şimdi konu köpeğin sadakati veya kedinin nankörlüğü değil elbette. Çünkü Allah her hayvanı ayrı bir özellikle yaratıp insana yardımcı olmasını istemiştir. Konumuz onlarla arkadaşlıkta ve onlardan alınan ruhi ilhamda. İnsanın ruhu arkadaş olduğu varlıktan insan, cin, hayvan veya bitkinin ruhu ile senkronize olup onun donanımını kendisine gayri ihtiyarı olarak akıtır. İşte

bu özelliğimiz dolayısıyla iyilerle dost olalım. Her varlığa sevgi dolu bakış ile nazar edelim. İşte bu davranış, zikrin bize sağladığı yarar gibi bizim yararımıza olacaktır.

Kedi ile arkadaş olanın beyni kedi ile senkronize olduğu için, o kişinin de psişik güç dengesi artar. Manaya yönelik sezgisi artar. Çünkü kedi sürekli rahman rahman rahman diye zikreder. Bu zikir kedinin ruhu ile senkronize yaşayan kişiye o zikri yapmış gibi açılım yapar.

Ama köpek ile arkadaş olan, köpeğin ruhu ile senkronize olur. Köpek rızkını sebeplere dayalı olarak Rezzak esmasından aldığını zannederek yaşar. İşte köpeğin ruhu ile senkronize olan insan ruhu da öyle düşünmeye başlar. Artık öze doğru yaşamak yerine, eline geçtiği nimeti karşısındaki insandan veya sebepten görmeye başlar. Bu içsel bir oluş olup yaptırımla olamayan bir özelliktir. Yani ruhlar âleminde oluşan bu akış gayrı ihtiyarı bir akış olup maddi bir istekle alakası yoktur. Sen oluşum fiilini oluşturmak için istek edersin, Allah senin için isteğini inşa eder ve sonuçlarına da sen katlanırsın.

İşte biz amel ederiz ki özümüzde var olan sonsuz ve sınırsız olan Allah'ın tüm esmaları ile senkronize olalım. Ama köpek ile gereksiz arkadaşlık ettiğimizde

beynimiz, ruhumuz ve manamız geriye doğru patinaj yapar. Ama ihtiyaç dâhilinde köpekten istifade edilir. Örneğin çobanlar, ev nöbetleri, avcılıkta veya askeri nöbetlerde ve aramalarda en iyi sonuca götüren hayvanların başında olur. Ama gereksiz olarak alıp evde bakımını yapmak ve gereksiz olarak onunla dost olmak, kişinin ruhu üzerinde manevi alanda olumsuz olarak etki bırakır.

Bu ruhi akıntı sadece kedi ve köpeklerle sınırlı olmayıp her varlıktan insana akar. Örnek olsun diye birkaç bitkiden de bahsedeyim. Kaktüs ilgi ister ve kıskançlık, davetsiz misafirler, kötü insanlar ve ikiyüzlüleri uzaklaştırıp, ev aletlerinden gelen kötü elektromanyetik enerjileri emer. Kıvırcık Nane kötü şans ve kıskançlığa karşı koruma sağlar. Bambu oturma odalarına ezoterik bir dokunuş yapar. Bambuyu bulunan yere rahatlık ile sakinlik getirir. Yasemin çiftlerin bitkisi olarak da bilinir; çünkü eşler arasındaki ilişkiye ruhsal anlamda yarar sağladığı düşünülür. Biberiye, ciddi anlamda sevgi ve mutluluk getirmesiyle bilinmektedir. Nane, bulunduğu yerde pozitif enerji oluşturur.

Bunlar gibi her bitki veya ağaç veya hayvan, kendisine özgü ruhi yapısını sürekli dışarıya yayar. Bu ruhi yapı, yanında olan insanlara sirayet eder. Sadece bitkiler ve hayvanlar değil, yıldızlar ve gezegenler, hatta bizzat dünyanın kendisi bile bir ruhi oluşumlar yayarlar.

İnsanın ruhu tümünden etkilenir. Çünkü insanın yapısı Allah'ın doksan dokuz esma terkiibinden oluştuğu gibi, canlı veya cansız diye bildiğimiz ver varlığın dahi varlığı Allah'ın doksan dokuz esma öz cevherinden gelir. Dolayısıyla her şeyden etkilenir ve etki bırakırız.

Konumuz Allah'ın boyası olduğu için, insana Allah'ın boyasını ulaştıran varlıklardan bir nebze bahsettik. İnsanın mana yapısını değiştiren hasletlerin başında zikir olduğunu bilelim. Zikir ile biz, bizzat kendi rububiyet alanımıza dokunup kendi ruhi dünyamızı geliştiririz. Zikirde esas olan gizlilikdir. Çünkü zikredilen zat Allah'ı Teâlâ'dır. O, kula şahdamarından daha yakındır. Bazı zikirler ekmek su gibidirler, onlarsız olmaz. Bazı zikirler de ek vitamin hapi gibidirler. Eksik noktaları doldururlar.

Bir defasında yolculuk esnasında Ashabı-ı Kiramın yüksek sesle tekbir getirdiğini işiten Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz, onları şu şekilde uyarmıştır: “Böyle sesinizi yükseltip kendinizi yormayın. Siz kulağı sağır veya uzaktaki birisini çağırılmıyorsunuz. Sizler, gizli açık her şeyinizi işiten, size çok yakın olan ve hep sizinle beraber bulunan Allah'ı zikrediyorsunuz.” (Buharî, Müslim, Ebu Davud)

Genel için her iki uçta yani teşbih veya tenzihte yoğunlaşmak farkına varmadan ayağı kaydırır.

Hıristiyanların İsa Allah'ın oğludur demeleri veya Yahudilerin buzağıya tapmaları gibi. Genele eskiler Avam demişlerdir.

Akılını imanla besleyip hakikati okuyanlar ve zikir de daim olanlar, ince sırlara muttali olurlar. Mutavassıt akıl ve zekâ sahipleri tasavvuf kitaplarından heveslenip, bende o ilme sahip olayım derse hata eder. Aslında başa bela olan kavram sahip olayım dır. Pazardaki elmaya sahip olayım gibi manevi ilimlere sahip olunmaz. Sahip olmak isteyen tüm benliği terk etmesi gerekir. Benlikten geçen erir. Zorlamaya gerek yoktur. Tasavvuf ehli Allah'a öyle teslim yaşar ki, cenazenin gassale teslim oluşu gibi nefsi isteklerini terk eder. Bu yol emek ister emek.

İnsan diğer tüm varlıklar gibi Allah'ın ilminde ilmi bir birim olarak var edildi. Tüm varlıklar içinde Allah, yeryüzünde insanı kendine halife seçti. İnsana izin verdi ki esma-ul hüsna isimleriyle işaret edilen manaları açığa çıkarıp seyretsin hem istediği terkipsel değişime katkıda bulunsun. Tabiri caizse, izin verdi ki onun ilminin içinde onun esma manalarını işletip yeni oluşumlar oluştursun. İşte insanın mes'uliyyeti burada başlıyor.

Tüm manalar onun olduğu için ve bizim varlığımızda onun ilminden meydana geldiği için, aslında her şeyi o

yapıyor, ancak bize gölge bir nefis verip irade yani isteme kuvvesi verdiği için, yaptığımız amelin faturası bize kesiliyor ve mesuliyetimiz başlıyordur.

Biz, bize tanınan oranda esma kompozisyonumuzu oluşturup düzenliyoruz. Ama istediğimiz kadar değişim yapalım, kompozisyondaki tüm manalar gene de Allah'ındır. Bunu iyice fark etmemiz gerekir.

Örneğin; zinaya yaklaşılsa, onun kompozisyonu o fiili yapacak pozisyon alır. O yüzden ayet der ki zinaya yaklaşmayın. Demiyor zina etmeyin. Çünkü kompozisyon oluşmamışsa yani kişide fiili oluşturacak şekilde bilinç boyanmamışsa, zaten fiil oluşmaz.

Sonuç bağlamında bizde oluşan oluşum kompozisyonumuzdaki tüm manalar Allah'ındır. Allah istemez ki, bize verdiği iradeyle kompozisyonumuzu bozuk oluşturalım. Ama bozuk oluşumlardan oluşacak sonucunu da bize yaşatacaktır. Bu Allah'ın değişmez sünnetinin bilfiil sonucudur.

Zikirler ve ibadetlerimizin tümü de müspet olarak kompozisyonumuzu değiştirmek içindir. Değiştirmen sana verilen müsaade kadar olup oluşan mana kompozisyonun her oluşum kompozisyonu da gene Allah'a aittir. Çünkü tüm manalar sadece onundur. Yalnız oluşan kompozisyondan gelecek müspet ve

menfi tüm sonuçlar seni bulacaktır. Çünkü kompozisyon ile sana hibe edilen gölge benlik ebeden sende kalacaktır.

Farkı fark et aziz kardeşim. Kendisini et kemik sanan nefsin emmaresine kapıl, bedeninin her istediğini sahiplenip yap ve sonra da Allah yaptırıyor deme ve böylece kendini aldatma. Unutma ki işleme kuvvetini Allah sana verir, ama isteme iradesi senden zuhur eder.

Amelimiz daim olsun, çünkü iki günü eşit olan zarardadır. Bu hadisi şerifi anlayabilmek için şöyle örnek verebiliriz; kişi bugün işe gider de yüz lira kazanır. Ama yarın hiç işe gitmeyip tembellik eder. Böylece dünkü yüz liradan harcayıp dünkü sermayesinden yer. Ama bu günde en az dünkü sermayeden yemeyecek şekilde çalışsaydı, dünkü sermayeyi yemeden bu günün de nafakamızı kazanmış olurdu.

Manevi alanda da durum aynen öyledir. Diyelim ki, bu gün tüm ibadet, zikir ve okumalarımızı yaptık. Ama yarın gevşeklik edip hiçbir şey yapmadık. Bu durumda ruhumuz dünkü açılımla kalır ve büzüşmeye başlar. Azda olsa günlük amellerimiz daim olsun. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz der ki; "yaptığınız ameller az da olsa daim

olsun". Madem öyle, bu gün de biraz gayret ederek dünün amelini eksiltmeyelim ve dünkü gelişimin üzerine ekleme yapalım. Yoksa dünkü açılımdan biraz eksilme olur ve dolayısıyla zarar ederiz.

İnsanın içsel karakterini zikir değiştirir. İçe yansıyan Allah ilmi, iç karakterine göre dışarıya yansımaları seyir edilir. İç karakterini tümüyle değiştirme kuvvesi sadece ve sadece insana verilmiştir. Cine ise sınırlı değişim hakkı verilmiştir.

Biz insanlar genelde beş duyuya mahpus bir şekilde etrafımıza bakıyoruz. Hangi aracı gözümüze takarsak takalım gene de beş duyuya göre büyütüp bakıyoruz.

Beş duyunun arkasına ancak esma zikriyle geçilir. Başka çare yok gibidir. Sahabe devrinden sonra örtülen esma zikrinin örtüsünü tekrar aralayalım. Ümmetin evveli esma zikrini okuyarak zirveye oturdu. Onlarda gevşeklik olamazdı. Çünkü Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz içlerindeydi ve O'na teslimlerdi.

O zaman kimlik Müslümanlığı yoktu. Ya iman ile yükselen bir şuurla geceyi gündüzüne katıp çalışılan bir teslimiyet vardı, ya da imansızlık ve küfür ile kararın bilinçler vardı. Ama günümüzde işte öyle değildir. Dini sömürüp defalarca istismarlar yaşadığı

için, kesin inanılacak biri ortada yok ki insanlar kesin ve net teslim olup çalışsın.

Olayı karşılıksız anlatan biri oldu mu, toplumda oluşan istismardan dolayı kanaat oluşmuyor ve acaba hangi cemaattendir veya kime çalışıyor vesvesesi kalbi sarıyordur. Özümüze gizlenmiş sandukayı bir açabilsek, tüm sırlar önümüze dökülecek. İşte o sandukayı açmak için inanacak birini bulmak lâzımdır. Sonra amansız bir mücadele ve Allah'a eriş. Allah sonumuzu hayır etsin ve bizi dört elle hakkıyla kendisine ulaştırmaya vesile olacak zikrine yapıştırırsın dilerim.

İnanın ki kardeşlerim aradığımız her şey esma zikriyle oluşur. Esmaların manaları her birimde gizlidir ve tüm yaşamı sahip olduğu esma potansiyeline uygun gelişir. Bu potansiyel bazısında az bazısında da çoktur. İşte zikir mana alanını genişletip sana sunar.

İmana götüren zikir olmadan insan mutlu olamaz. Ne kadar mal olursa biraz daha der ve ona göre harcama hırçınlığı da artar ve mutluluk asla gelmez. Mutlak olmak istersen zikre sarılmak mecburiyetindesin.

Zikir insanın beyin kapasitesini artırdığı için, bilmediğimiz düşünemediğimiz ilim parıltıları zihnimizde canlanır. İnanmayan için denemesi

bedava. Dolayısıyla zikirle kalp sahibine mal olur. Zikirsiz kalp mal(monoton) olur. Hem unutmamalım ki; huzur zikirdedir, sükûn fikirdedir ve tatmin şükürdedir.

Esmâ zikri dedik ama karşımıza baş belası ebced hesabı çıktı. Bakıyorsun ki ebced hesabıyla zikir sunan birçok kişiler mevcuttur. Sakın ha sakın ebced hesabıyla hesaplanan sayıda zikirler yapmayalım. Ebced değerleriyle çekilen zikirler kişinin feleğini şaşırır ve yörüngesini değiştirir. Ebced değerleriyle çekilen zikirler kişiyi şizofrenlik algıya ulaşması için kişinin bilincini açık kapı eder.

Ebced hesabı hakkında sizlere belki garip gelecek bir noktaya değinelim. Her bir varlığın kendi boyutuna göre ait bir yörüngesi olur. Meleği boyutta öyle, cinni boyutta öyle, insani boyutta öyle, hayvani boyutta öyle, nebatatı boyutta da öyle. Her varlık varoluş ham maddesini Allah'ın esma ül hüsna diye isimlendirdiğimiz ve aslında isimsiz ve resimsiz olan ondaki manaların belli terkipler sonucu bir araya gelmesiyle oluşur. Her varlığın frekansı yani terkipsel oluşumu apayrıdır. Ebced hesabı cinlerin boyutunun terkipsel hesaplarıdır. İnsan beyni bir hamur gibidir ve hangi kalıba koyarsanız ona göre şekil alarak ekme olur.

Şimdi biz, ebced hesabıyla hesaplanan sayıda zikirler

okursak, bireysel ruhumuzu inşa eden beynimiz, cinni boyutun frekansını ruhumuza yükler, ruhumuz ile cinni boyut aynı masada oturur ve göz göze gelir. Cinni ilham akar da akar.

Onun içindir ki; okuduğumuz zikirler cinni frekansın/boyutun/katmanın üst boyutu olan meleği boyuta sıçratacak şekilde bir okuma yapmak zorundadır. Yoksa cinlerle irtibat başlar da bol bol psikologlara gider ve zararlı ilaçları alırız. Dengesiz dengesiz konuşur kendimizi evliyalardan sanırız. Hele hele kendisini mehdi veya resul sananlar, hiç sorma.

Birde şunu unutmayalım ki, şizofrenlik dediğimde illa deli olması gerekmez. Rububiyetten gelen bir güçle her insan kendisini en akıllı bilir. Kendisini akıllı sandı diye kişi akıllı olmaz. Asıl akıllı odur ki, akıl ve imanı beraber kullanıp kulluğunu sünneti seniyye doğrultusunda yaşayandır.

İşte onun için, esma zikirlerini ebced hesabıyla hesaplayıp adet vermek ve o adette okumak hatadır. Bu işler kafaya göre olmaz. Olaydan anlayan birini bulup gösterdiği şekilde zikirleri okuyup gelişimi takip etmek şarttır. Sonra Allah korusun kendini cinlere kaptırırsan kurtulamazsın bir daha.

Zikir ve yöneliş bakımından Cuma günü öğle namazı

saati da çok önemlidir. Erkeğin öğle saatinde camide bulunup hutbeyi dinlemesi şarttır. Bayanın da müsaitse gidip dinlemesi veya cuma saatinde kesinlikle evinden dışarı çıkmadan ve alışverişten uzak olarak o saati zikir ve okumakla geçirmesi gerekir. Yoksa cumamız mübarek olmaz, aksine keder olarak kişinin ruhi dengesinde olumsuz etki bırakır. Bu olay o kadar önemlidir ki Allah, cuma süresi adında Kur'an da buna özel yer ayırmıştır.

Zikirleri okuduğumuz zaman hedefimiz Allah olmalıdır. Yolda gördüğümüz güzelliklere takılırsak, geri kalırız. Çünkü zikir yolu kişinin öz kuvvelerini canlandırıp diriltme çalışmalarıdır. Bünye geliştikçe rububiyet alanı genişleyecek ve daha önce yanı başında olduğu halde farkında olmadığı birçok şeyin farkına varacaktır.

Farkına vardığı şeylere takılıp, yeni oyuncak sahibi olan çocuk gibi onunla meşgul olursa, sonsuz ve sınırsız olana yolcuğu devam ettiremez. Zaten yöneldiği sonsuz ve sınırsızdır. Dolayısıyla yükseldikçe yeni yeni oluşları seyir edecek, ama hiç biriyle kayıtlanmadan yolculuk devam edilmelidir.

İslam'a sadece sosyal adalet dinidir demek büyük hatadır. Çünkü İslam, Allah'ın varlıkta yarattığı sistem ve düzenin adıdır. İslam'dan insanı ilgilendiren bölümde beş temel eksen bulunur. Bu beş esas

çerçevesinde insanın yaşam mücadelesi dizayn edilir. Beş temel genel yapısı iki bölümdür. Biri Allah ile kul arasındaki bağlantıdır. Diğerisi ise kul ile kul arasındaki bağlantıdır. Biri kesilse düzen bozulur. Zaten dikkat edersek bu iki alana işaret etmek babında Kur'an, namaz ve zekâtı ayrılmaz ikili olarak zikir eder.

Varlığımızın çıkış yeri yani insan yapısının derunu yapısı yani içeriği, Allah isimleri diye bize bildirilen Esmâ-ül Hüsnâdaki isimlerin işaret ettiği anlam içeriklerinin değişken oranlarda bir araya gelmesinden oluşur. Hatta sadece insan değil, tüm varlıklar da öyledir. Ama her insanın terkihi yanı sıra karışımı ayrıdır. Yani her insanda esma terkipleri değişkendir.

O yüzden de her insanın ahlakı değişken olup her insan ayrı huy ve ahlaktır. Bize bahşedilen terkihimizi zikir ile değiştirebiliriz ve huyumuzu istediğimiz kıvama getirebiliriz. O yüzden Kur'an der ki Allah zikri en büyüktür. Yani insan için en büyük çalışmadır. Eğer zikir terk edilirse, her şey aslına döner. Zikir devam ederse, zikir istikametinde değişim devam eder.

Eğer ki; her bir insanın esma terkihi aynı olsaydı, her insan aynı kişiliğe sahip olurdu. Her insanın esma terkihi aynı olsaydı, her insanın meşrebi aynı olurdu. Her insanın esma terkihi aynı olsaydı, kimse kimseyle

savaşmazdı. Aslında sadece her insanda değil, her birimde dahi esma terkibi ayrı ayrıdır. Onun için hiçbir nesne diğeriyle tıpatıp aynı değildir. Hatta hatta saçının teline kadar varlıkların terkipleri ayrı ayrıdır. Yağmurun damlaları veya karın tanelerine kadar, hatta hatta aynı görünen her buğday tanesine kadar şekilleri ayrı ayrıdır. Gözümüzü terkinin sahibine çevirsek haşyetle dolar, ihsan ile dopdolu oluruz. Gözümüzü terkiye çevirsek, şirkte boğularak hayatımızı cehenneme çeviririz.

Madem sen küçük kâinatsın; Ay sende, güneş sende, Merih sende, Venüs sende. Neptün sende, platon sende, şiron sende. Üret kardeş üret her şey sende. Üret, seyre dal ve bil ki seyir sende. Bırak öteleri ve ötekini. Sen sende. Ben sende. HU' ya giden yol sende.

Sen aziz varlıksın, satma kendini beş paraya. İnsan kendisini, tüm toplu iğneleri kendisine çeken mıknatıs gibi vorteks yani çekim alanı edebilir. Hatta hatta tüm burçların ve yaratılan tüm varlıkların etkisinden de kurtularak, bizzat kendisi varlığa meydan okuyabilecek kabiliyet ve nazariye ile donatılmıştır. Onun içindir ki yerde halife olmuştur.

İşte insan, mikro âlem olarak tüm her şeyini özünden üreterek ve kimseye dayanmadan tüm kâinata

meydan okur. O yüzden Allah'a halife olmuştur. İşte küçük kâinat olmanın farkına varmanın için zikir şarttır. Allah'ın doksan dokuz olarak sunulan esmalarını günlük gerektiği adetler kadar zikrederek açılım yapıp Allah'ın boyasıyla boyanmaya çalışmalıyız.

Her bir günah, kişiyi hakikatinden biraz daha uzaklaştırır. Zikri oluşturan her bir amel ise kişiyi biraz daha arındırır. Ölüme kadar zikirle ve riyazete devam edilmelidir. Yoksa zikirle gelişen manalar, eğer ki zikirler terk edilirse, tekrar insan eski bilince döner.

Zikir, beyin hücrelerine şok etkisi yapıp olmasını istediğin manaya göre şekillendirici görev görür. İlk Şoklama yaklaşık kırk gün sürer. Kırdan sonra yoğunlaştığı mana yönünde ruhtan gerekli yoğunlaştığı manaları bünyesine çekerek, rububiyet alanında değişim başlar. Eğer ki zikir ve riyazetler terk edilirse kısa bir sürede, şoklama çözümlenir. Öylece ruh ile irtibatı kesilir ve hücrelerin barındırdığı genler eskisi gibi olur.

İkinci Şoklama daha fazla zaman alır ki dönüşüm yani çözümlenme ve şoklama tekrar ederse hücreler şoklamaya karşı direnç elde etmeye başlarlar. Ve şoklama gitgide zorlaşır. Öyle bir noktaya gelinir ki şoklama tutmayacak dereceye gelir. İşte bunu Kur'an, kalbin mühürlenmesi olarak tarif eder.

Bizden etrafa saçığımız sadece datadır. Yani sadece salt ilimdir. Her bir birim ve burçlar dahi öyledir. Her bir birim kendisine ulaşan veriyi kendi kapasitesine göre değerlendirir. Örneğin 3G uyumlu olan telefonun 4G veriyi çekmediği gibi, her insanda kendine ulaşan veriyi aynı şekilde işletemez. Nasıl ki 4G verisinden faydalanmak için uyumlu bir telefon almak lazımdır, aynen öyle de beynimizin de daha kapsamlı bir şekilde ruhtan veri alması için, zikirle bakış açımızı yani rububiyet alanımızı genişletmemiz gerekir.

Vücut faaliyetlerimizin yerli yerince çalışıp hissiyatta ilerlemek için uyku en iyi düzenleyicidir. Özellikle gecenin ilk iki yarısını uykuyla geçirmek, diğer bir yarısını ise zikirle geçirmek insanı geliştirir. Günümüz insanı ilk iki kısmını uyanık geçiriyor ve son kısmını ise uykuda. Sonra hastalıklar diz boyu bedeni sarar. Bir türlü şifasına kavuşmaz. Huzuru kalbe ulaşmaz.

İnsan ile hakikati arasındaki merhale, yedi metrelik kuyuya benzer. Kuyu dibinde olan insan, nefsi emmareden tırmanışa geçer. Kuyunun üstüne çıkan selametle safiyete geçer. Kuyunun yedi metresinin her karışında türlü türlü gedikler bulunur. Bedavadan kuyudan çıkmak yok. Üç kuruşa beş köfte yok. Kuyudan çıkmak için ana halat rahmettir. Yerdekilere merhamet et ki semadakiler sana rahmet etsin.

Nefsi emarenin kuyusundan çıkana kadar zikir, Şükür eldekini değerlendirmek ve tefekkür ile merdiveni tırmanırız. Korku ve Ümit arası, kuyudan çıkınca korku ve üzmek son bulacaktır. Bu ancak et kemik bedenın ölüm anı gerçekleşir. O ana kadar hiç kimsenin hiçbir garantisi yoktur ve hiçbir amel hiç kimseden asla ve asla düşmez. İşte tüm zikirler, iyilikler ve varlığa karşı gösterilen merhametler, kuyudan çıkmak içindir.

Namaz kılanı, Müslümanlık namaz mıdır? Kur'an okuyana, Müslümanlık Kur'an okumak mıdır? Hacca gidene Müslümanlık hacca gitmek midir? Zikir tekrar edene, Müslümanlık zikir çekmek midir? Derler. Ya Allah hatırına deyin bana Müslümanlık nedir? Bu söylemler küffarın iman ehlini çalışmaktan geri bırakmak için sarf ettikleri söylemlerdir. Sakın aldırış edip oyuna gelmeyelim. Çalışmalarımıza Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz gibi ölüme dek ara vermeyelim.

Hadisi kutside geçer ki; "Allah'a yaklaşan insanda gören göz, duyan kulak, tutan el onun olur." Ama koklayan burun olmaz, neden? Çünkü bir damla su deryaya karışsa ve deryanın akışına kendini bıraksa da, Damlanın hüviyeti gene damladır. Damla derya ile hareket eder. Hayat verir veya yıkar geçer parçalara ayrılır veya her bir cüz'i bir yere gider de, ama damlanın damlalığı gene de yok olmaz.

İşte insanın da varlığı öylece her zaman devam edecektir. Kişi ibadet, zikir ve kullukla insan Allah'a yaklaşır da yaklaşır ve öyle olur ki artık, kişi Allah'ın rızası gibi görür, Allah'ın rızasına uygun duyar, Allah'ın rızasına uygun tutar ama onunla koklamaz. Çünkü kokuyu alan ferdin kendisidir. Yani yaptığı amelde fayda kişinin nefsidir.

Huşu ve haşyet kişide kendi kendine oluşmuyor. Sadece farz ameller ile kişi cehennemden çıkmak için gerekli nuru elde eder. Ama kişinin kalbinde Allah'a karşı haşyetin oluşması için ekstra zikir yapması şarttır. Zikirsiz bir adım dahi yürümek muhal denecek kadar uçuk bir hayaldir. Allah muhabbeti bedavaya verilmiyor. Çalışmadan edinilen her şey beğenidir ki, geçicidir. Huşunun kişiye verilmesi için zikir, tefekkür ve şükür şarttır. Yoksa edinilen beğeniden öteye gidemez. Hakikate erip varoluşun sırlarına ermek isteyen kişiler zikirler okumak zorundadır. Hakikatine merak salıp zikir okumayan kişiler kuru döngüde döner durur. Tüm öğrendiği felsefede kalıp sadece mutsuzluğunu çoğaltır.

Eğer nafil oruç dahi zikre engelse, oruç tutmayıp Zikirleri okumak efdaldır. Çünkü Zikir, farz ibadetlerden sonraki en büyük ameldir. Aslında Zikir, beyni kullanıp ruhun bakışını değiştirip, kabının şeklini değiştirmektir. Zikir olmadan bir adım atamayız. Kimse kendini kandırmasın. Zikirlerini terk edenin hali ise,

bineği üzerinde yokuş yukarı çıkmak zorunda olan bir ihtiyarın aniden bineğini kaybetmesine benzer. Çaresiz hem yorgun olarak orada kalıverir.

Zikir ile gūnahtan el çekilmesi ters orantılıdır. Doğru orantılı olamaz. Buna Rabb izin vermez. Tüm kalb ile Allah söylenmelidir. İşte bu hissiyatı elde etmek için zikir çekilmeli. Zikir çekebilmek için gūnahtan el çekilmeli. Yoksa Allah, zikrini çekmeye müsaade etmez. Zakir için her bir günah, kişiyi zikirten biraz uzaklaştırır. Zikirten yoksun yaşayan yerinde çakılıp kalır. Hiçbir okuma ve sohbet derinlik vermez.

Zikirle hemhal olup ilimle ve tefekkürle yönelen kişiye, bilmediği sırlara doğru kapı aralanır. Kapı aralandıkça tefekkür yoğunluğu olur. Kapı açılınca öğretime ihtiyaç biter. Zaten kendi görür ve halleder. Ve hatta öğretmeye başlar. Olayı doğrayıp fehimleri paramparça edenler iyi düşünsün. Hakka muttali olmak için zikirten vazgeçmek olamaz.(olmaz değil)

Kabın şekil ve rengi değişt mi, su da ona göre yeniden şekillenip renklenir. Suyun başka bir özelliği ise, taşın içinde dondu mu taşı parçalar. Suyun üzerinde olumlu veya olumsuz bir şey söylendi mi, su onun şeklini alır. Vücudumuzun büyük oranı su olduğu için okunan zikirler, okunan zikre göre vücut ve organları şekillendirir. Böylece şekillenen su

dünyamızdaki bakış açısını değiştirir. İşte okunan tüm zikirler ve yapılan tüm ibadetler, üflenen ruhun kabı olan kalbı değiştirip, onun ev sahibi olan nefesi rahmanı, aslına bakan ruha ulaştırıp daha dokunaklı bir nazara kavuşturmak ve aslına yakın etmek içindir.

Aslında her zikir başlı başına bir duadır. Çünkü dua yöneliştir. Zikirlerle kişide bir isteğe doğru yöneliş olduğu için, her bir zikir kendi bünyesine göre bir duayı oluşturur. Ayrıca yönelmek, Allah'ın verdiği nimetleri değerli görüp, yerli yerine kullanmakla gerçekleşir. Buna da şükür denir. Zikrin ve şükürün sonucu olarak bizde tefekkür doğmaya başlar. Çünkü zikir ve şükür dışımızda ve içimizde var olan varlıkların hakikatlerinin hikmetlerini bize açar. Üzerinde tefekkür etmekle de bize hakikatimizin kapıları açılır.

Dua edeni yani yöneleni Allah doğru yola iletir ve korur. Bizim hayvanlardan farkımız, bize yüklenen tüm esmaü-l hüsnanın her birini artırma yeteneğidir. Bu artırma zikirle, şükürle ve tabi ki fikirle oluşur. Onun için de duası olmayana Allah niye değer versin der ayet.

Allah'ın subuti sıfatları diye bildiğimiz ve aslında her biri bir manaya işaret eden isimler yedi tanedir. Ara sıfat olan tekvinle bu yedi mananın açılımı doksan dokuz diye özetlediğimiz manayı yayar. Biz bu yapılan

her bir manaya bir isim takmışız. Bu manaların tümüne insanı kâmil denir. Veya Nur-i Muhammedi denir. Veya akli evvel denir. Veya ruhu-l Kudüs denir. Her bir isim kendi cephesinden konulan ayrı tanımlamadır. İşaret edilen ise hep aynıdır.

Bu doksan dokuz manayı en güzel yansıtan muhteşem kişi hatmunnebi ve son Rasulullah olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizle açığa çıkarmıştır. Bu açığa çıkarma, Hz. Cebrail'in efendimizi üç defa sıkması sonucu oluşmuştur. Bunun sonucu ise Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz Rabbinin ismi ile Sünnetullahı okumaya başlamıştır.

Bizimde Sünnetullahı okumamız için bize önerilen ve farz olan emirleri uygulayıp yasak edilen şeylerden de sakınmamız gerekir. Ayrıca bol bol zikir okuyup fikirde yoğunlaşmalı ve şükür ile elimizdekini değerlendirerek vaktimizi geçirmeliyiz. Yani tüm farz olan öneriler ve yasaklar bizim içindir. Bunun sonucu olarak bizde Allah'ın boyası nakış nakış üzerimize nakış olur.

Kıyamet öncesi dünyadan son sahneler. Allah takdirini icra etmek istediğinde akli alır ve icra eder der Allah Resulü. O yüzden günümüzü dedikodu yerine nefsimizi tanımaya ayıralım. Artık sağı solu bırakıp nefsimize yönelelim. Asla ve kesinlikle günlük zikirleri

ihmal etmeyelim. "Rabbini nefsinde, haddini bilerek, hissederek ve gizlice, gösterişsiz, sesini yükseltmeden, sabah akşam zikret, hatırla ve derinliğine düşün, gafillerden olma" A'raf süresi-205 ayeti gereği her an mutlu sona hazır olmaya gayret edelim.

Bu toprak mahsulü bedenle yaşadığımız sürece, bedenın ağırlığı kişinin ruhunu kendine çeker. Beden çekimine girmek için farz ibadetlere eksiksiz devam edilmeli ve elden geldiğince zikirler okunmalıdır.

Şunu da unutmamalım ki, kim artık erdim ve ibadete ihtiyacım yok derse kısa sürede tard olur ve bunun farkında bile olmaz. İşte böyle olanların kalpleri mühürlü olur. O halden kurtulmaları çok çok zor olur.

Çoğu defa da şeytanın vesvesesine kapılarak kendimize mazeret uyduruyoruz. Neymiş? Zaman yok. Her şeye vakit var, ama yarım saat oturup Kur'an okumaya, bir kaç dakika ayırıp namaz kılmaya, biraz zaman ayırıp zikirlerini tamamlamaya vakit yok. Veya bugün yorgunum yarın okurum diyerek ve bu şekilde günleri heba edebiliyoruz ölümü düşünmeden ve ölenlerden hiç ibret almadan.

Bazen de yaptığımız birkaç amelle mertebe bekliyoruz. Zikir okuya okuya parmağı oluk gibi olan

kişileri duydum. Yani çalışmalarımızı beklentisiz yapacağız. İşte bu bakış bizi yükseltecektir. Hem unutmayalım ki, zikirle kalp sahibine mal olur. Zikirsiz kalp kuşa kurda nal olur. Evet, gelişmek isteyen için en büyük çare zikirdir. Ben buna şahidim. Gerekli çalışmaları yapmayı bu gelişmeye şahit olmayı kınarım.

Sabah, öğle ve akşam da güneşin doğuş, batış ve ortada olduğu vakitlerde kerahet vakti olması sebebi ve hikmeti güneşin tepe noktası ve ufuk çizgilerinde olma anında insan, beynini kullanıp öze doğru yolculuk isteyen ruhu kitlenmiş durumdadır. Güneş açısının doksan ve yüz seksen derecede kişinin üzerinde bulunduğu kara parçasına vurduğu anda, insan ruhunun özüne bakıp uruca geçme yeteneği durur. Onun için namaz-salât oluşamaz. Ama o saatlerde namaz kılınmıyor da, zikirler yapılabilir. Çünkü namaz direk ruhun bedenden tezahürüdür.

Zikir ise, bedenin yani bedendeki bir parça et olan kalbin şeklini değiştirip ruhu etkileme olayıdır. Başka bir deyimle zikir uruçtur ama namaz nüzuldür. Onun için de namaz niyetinden önce besmele okunmaz. Çünkü namazla kişide oluşan etkileşim direk vechullahın kişiden haykırışıdır. Daimi namaza ulaşanların vekilleri bizzat Allah olmuştur. Onlar en değerli insanlardır. Ama Allah'ın örtüsü altında olup gizlenmişlerdir.

Zikir okurken izlenmesi gereken sıra, Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin öncelikle tavsiye ettiği çok çok önemli cümle zikirleridir, sonra da doksan dokuz diye bize iletilen Allah'ın esmalarının zikirleridir. Aynı anda (peş peşe değil) esma zikirleri yapılırsa muazzam olur kanaatindeyim. Çünkü beyin aynı anda birçok iş yapma kabiliyetine sahiptir. İlk başlayanlar için zor gelse de, biraz okuyan için çok kolay olur. Hem binlerce esma tekrarı aynı anda okunmuş olur. Bu da kişinin zaman kazanması açısından iyi bir fırsattır. Bu şekilde yapamayanlar teker teker okumaya devam ederler.

Allah kuluna çok vefalıdır. Vefa ismi de Allah esmasıdır. Ama doksan dokuz olan esmalar içinde yer almadığı için zikir olarak okunmaz, murid veya şafi gibi. Açılımı ise şöyledir; sen Allah'a sadık kaldıkça Allah sana sadık kalır. Sen Allah'a olan sadakatini bırakırsan, o da seni terk eder. Sen ona bir adım gidersen, o sana on adım gelir. Sen ona yürüyerek gidersen, o sana koşarak gelir. Sen onu zikredersen o seni zikreder. Sen onu unutursan, o seni unuttur. İşte bu Allah'ın kuluna olan vefası budur.

Emmare ve Levvamenin katranında yaşayan için her bir zikir biraz arındırır. Zikir terk eden özüne giden yolları kapatmıştır. Kendisini bedenine hapsetmiştir. Zikrini terk edene kula rabbi çok üzülmüştür. Su dan

çıkan balık gibi olmuştur. O kadar zikir oku ki desinler delirmiş. O zaman hayâ perdesini taşa çalarsın. Şarap kadehlerini yere çakarsın. Davulu patlatıp ney gibi ötersin.

Gerçek şu ki hakikatleri hakkıyla hissetmek için zikir şarttır. İnsanın en önemli sermaye toplaması, zikir çalışması ile olur. Zikir bizden bize tecellidir. Allah sadece ulûhiyeti olarak insanlar üzerinde tasarruf etmiyor ki bize öylesine versin. Aynı an da bizde rububiyeti itibarıyla da tasarruf etmektedir. Onun içinde, onun bize göre konumu, dışsallık veya içsellik üzerine kurulu bir ilahlık müessesesi değil. Onun bizle irtibatı rububiyet ve ulûhiyet itibarıyla her an işlemektedir. Ayrıca melikiyeti ile de mülkünde hükmünü icra etmektedir. Onun bizle olan her bir irtibatın hakkını vermek zorundayız. Yoksa mahrumlardan oluruz.

Evet, var olan sadece Rahman. Toplumsal dedikodular boş davuldan öte değildir. Gerçek yaşam, yürüyen Kur'anın yani Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin sünnet diye bildiğimiz yaşam alanıdır. Sünnetinden yüz çevirenden Kur'an yüz çevirmiş ve onu yüzükoyun terk etmiş ve Allah'ın boyasından mahrum bırakmıştır.

Sen zikirden uzaklaş, görürsün çölde terk edildiğin

anları. Zikir okuyan çölde de kalsa deve gibi kendi suyunu takviye edip yoluna devam eder. Şeytanın en büyük başarısı kişiyi zikirden uzaklaştırmasıdır. Sana zikir faydasızdır diyen küçük şeytancıktır. Zikir okuya okuya eli oluk olan kişilerin erdiği hakikatleri, bizler birkaç zikir okuyarak ereceğimizi zannederiz. Unutmayalım ki, bekabillâh yolculuğu zikir halidir, fenafillâh ise tespih halidir.

Olayın farkına varan tarafından tespit ve telkin edilen zikirler ilaca benzer. Onunla manevi temizlik başlar. Zikirde devamla kişinin katılaştıran basireti açılır, onun için marifet oluşur. Sadece çalışmamızın karşılığı bize verilecek olup asla ve asla sihirli değnek ile ulaşılabilecek bir makam veya mevki yoktur. Onun için de, ölüme kadar zikirlere ve riyazete devam edilmelidir. Yoksa zikirle gelişen manalar, eğer ki zikirler terk edilirse, insan tekrar eski bilincine geri döner.

Okuyan dirilir "Zikirde ne oluyor" diyen ölü kalır. Zikirsiz yol mu alınır? Köşe bucak mı dolanır? Nefsin istek ve arzuları mı gemlenir? Özdeki hazineye mi erişilir? Garibim zikirsiz yürüyecekmiş!

Huşu, haşyet, ilim ve derin teveccüh zikirsiz temennide kalıyor. Bu kavramların bizde hayat bulması için tek çözüm zikir'dir. Gerek esma zikirleri, gerekse esma zikirlerine zemin hazırlayan Kur'andan

öğrendiğimiz cümle zikirleri ve Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin duaları ve salâvatlar bizim için yol azığıdır. Yani tüm yaptıklarımız kendimiz içindir. Ebedi saadete ulaşmak için, kendi huzurumuzu bulmak için çalışmamız gerekir. Unutmayalım ki tüm söylenenler, bizi çalışmaya ikna edip hakikatimize yönlendirmek içindir.

Ayrıca şu öneriyi de sunup bu konuyu kapatalım. Her bir esma-ul hüsnanın manasının bizde melekeleşmesi için kırk gün o esmanın manasını hissediş yolunda düşüncemizi harcarsak, hem insanlara bakışımızı programımıza aldığımız esma manası yönünde tasavvur edersek, her yıl ruhumuzda dokuz isim yeşertiriz. Öylece on bir yılda tüm isimlerin anlamını bilfiil ihsa etmiş oluruz. (Not: bu çalışmanın esma zikriyle alakası yoktur.)

Esmâ zikirleri kesinlikle okunmalıdır. Yoksa hissiyat oluşmaz. Hangi derece ve bakış açısına gelersen gel... İbadetler, zikirler ve haramdan korunmalar kesinlikle gereklidir. Belli bir noktadan sonra düşer diyen yanılmıştır.

MELEKÛT ÜZERİNE MÛLAHAZALAR

Selam ismi şerifi hepimiz de tecelli etsin. Tecelli etsin de huzurla dünyayı yaşayalım. Tecelli etsin de kabirde yalnız kalmayalım. Tecelli etsin de kıyamette darda kalmayalım. Tecelli etsin de sıratı çabuk geçelim. Tecelli etsin de cennette girerken selam veren meleklerle buluşalım. Tecelli etsin ki hasretimiz son bulsun. Tecelli etsin ki özümüz cemalullah'a ayna olsun. Tecelli etsin ki Hak yoldaşımız nur ışığımız olsun.

Bizim başımızın belası olan iki kavram olan ifrat ve tefrite düşmeden hakikatimize doğru seyri sülûk edelim. Benim sahip olduğum an şu andır deyip hiçbir anımıza boş vermeyelim. Birçok bilgiyi kendimizde bulmak için, içinde bulunduğumuz anı ganimet bilelim. Rab'miyiz bilmem, kul'muyuz bilmem diyenlere bakmadan seyir edelim özümüzdeki manaları. Öylece rabbimiz hak üzere bize lazım olan her şeyi bize sunacaktır.

Allah kendi gizli hazinesini seyir için zat, sıfat, esma ve ef'al olmak üzere dört makam oluşturup öylece seyir halini oluşturmuştur. Her makam için varlıklar var ederek seyir halini devam ettirmiştir. Seyir alanından kendisine nazar alanı oluşturmak için de, yarattıklarından ayrı ayrı kabiliyette varlıklar

oluşturulmuştur. Zat, sıfat, esma ve e'âl makamlarından kendini seyir hali için, kendine seçtiği özel varlıkların dışında, tam kapasite bilinçle çok özel bir şekilde insanı var etmiştir. Var ettiği insana ruhundan üfleyip kendisine ayna eylemiştir.

Böylece insan, tüm makamları kendisinde cem edip kendi hakikatini bulan ve seyir eden, içinde yaşadığı asli vatanı olan fiiller âleminde istediği değişimi yapabilme kabiliyetine kavuşmuştur. Fiiller âleminde istediği değişimi elde etmeyip kendisini zevk olarak cem makamında zanneden de kendisini avutur olmuştur. Seyretmeyen ise, fiiller boyutunun sınırlı eylemleri arasında gelgitler yaşayarak hayatını tüketerek bitirmiştir.

Sıfat, esma ve e'âl boyutunda kendini seyir için de cinler var edilmiştir. Cinlerden kendini bu makamlarda bulan ve seyir edenler, içinde yaşadıkları asli vatanları olan fiiller âleminde istedikleri değişimi yapabilme kabiliyetine kavuşurlar. Seyretmeyen ise, tıpkı insanlar gibi fiiller boyutunun sınırlı eylemleri arasında gelgitler yaşayarak ve kendini bir şey sanarak hayatlarını tüketirler.

Esmâ boyutunun sırf seyri ise meleklerde mevcut olup, her ne kadar kendilerine göre fiiller âleminde mevcut olsalar da, esma âlemi onların zaten zorunlu

yaşam alanlarıdır. Onun için de mes'uliyetleri yoktur.

Ef'al boyutu ise, kendini tanıyan veya tanımayan tüm mahlûkat için geçerli olan ana alandır. İster zat makamının seyir hakkına ulaşabilen insanlar olsun, ister sıfat âleminin seyir hakkına kavuşabilen cinler olsun, ister esma âleminin müdavimi varlıkları olan melekler olsun veya insan ve cinlerden olup ta enfüsi seyre dalamayanlar olsun ki, insan ve cinlerin büyük büyük çoğunluğu enfüsi seyre dalamayanlardır veya tüm hayvanlar, bitkiler ve maddi olarak bilinen tüm âlemler olsun, evet tüm var edilenler fiiller âlemiyle zuhur ederler. Yani fiiller âlemi tüm varlıkların anavatanıdır.

İnsan ve cin genelde üst boyut yaşamlarına dalmadan ef'al boyutunun zevk veya sıkıntılarıyla ömür tüketir. Eğer insan ve cin en az esma boyutunda kendisini bulamazlarsa, fiiller âleminin dalgaları arasında gelgitler yaşıyorsa, diğer varlıklar gibi kaderine mahkûm olur. Yani esma terkinin onda oluşturacağı oluşumlara mahkûm kalır. Oysaki insan, en üst seyir makamı olan zat boyutunda kendisini bulabilir. Cin ise, kendisi için yol verilen en üst makam olan sıfat boyutunda kendisini seyir edebilir.

Ayet derki her şeyin melekûtu Allahın elindedir. Zaten imanın ikinci şartı meleklere imandır. Melekûtu

anlamak her şeyin anahtarıdır. Ama gözle gördüğün melek değil, gördüğündür. Farkı fark etmek işin başı ve temel esası sayılır. Melek melekenin resimlenmiş halidir. Her şeyi yani hayvanı, cinni, insanı ve madde olarak var olan her varlığı zuhur ettirir. Tümünün yaratımı Allahın kudret elindedir.

İnsan ve cinden melekleşen melekeler ya kişiye huri ve gılman şeklinde ebede kadar zevk verecek resimler olacaklardır veya aşağılayıcı zebaniler şeklini alacaklar ve ebede kadar azap verecek bir resme bürüneceklerdir.

Tercih bizde olup, Besmele elimize verilmiş en büyük hazinedir. Rahmandan rızık alıp Rahim ile geleceğimizi inşa etmek elimizde. İstersen inşa et geç, istersen de dilencilik yaparak geçin. Elimizi çabuk turalım, et kemik beden bizden alınmadan ruh âlemimizin inşasını tamamlayalım.

Melekût âlemi (melek değil!) her ortamın bünyesine göre ayrı ayrı şekillenir. Uygun yerlerde değişik atomlar şeklinde şekillenir. Uygun hücre olarak canlıya yaşam olur. Uygun yerlerde bakteri şeklinde gözükür. Uygun yerlerde çeşit çeşit bitki şeklini alır. Uygun ortamların rengine göre değişik hayvanlar suretiyle gözükür. Bazen melekleşip bireyleşir, bazen cin şeklini alır, bazen de insan. Bazen yıldız bazen de gezegen.

Bazen su, bazen de toprak. Şekillenen babamız Âdem'i ne de çabuk unuttuk. Hele hele Hz. Adem'den yansıyan nurla şekillenen Havva annemizi hiç düşünmeyiz.

Her şeyin orijini melekûttur. İnsan ve cin dışındaki her bir varlık, sabit bir karışımla oluşup karışımlarının sonuçlarını zorunlu olarak yaşarlar. Esmâ boyutu açılımı derler buna. Yerden göğe her varlık belli mana terkipleriyle can bulmuş ve can bulduğu manalar istikametinde yaşamak zorundadır. Her birim sahip olduğu yapıyla direk melekuti kuvveyle ayrı ayrı yaratılmıştır. Asla nesneden nesneye dönüşüm olmamıştır. İnsan ve cin ise aynen melekuti yapıyla oluşmalarına karşın, oluşum mayalarındaki terkipsel oranlarını azaltıp çoğaltma kuvvesine haizdirler. Bu da Allah'ın hükmü olarak onlarda zuhur etmiştir. Bundan dolayı da mes'ul tutulmuşlardır.

Bazı kişiler demişlerdir ki; biz kaderi yazboz tahtasına çevirdik. Bu olayları tam anlamak için, Rab ve Rabbul erbab kavramlarını iyice anlamalıyız. Bu iki kavram değişik anlamlarda isimlendirilmişlerdir. Bazısı Rab kelimesini eğitici olarak anlar. Bazısı fitratların oluştuğu boyut der. Bazısı başka başka anlarlar verir.

Rab şu demek, Her bir birimi yani insan, cin, melek, hayvan, yıldız, yer, gök vs. tümü esmalarla isimlendirip

işaret ettiğimiz manaların bir arada blok oluşturmasıyla oluşturulmuştur. Bu bloğa Rab denir. Terbiye kıvam demektir. Yani her birim o manalarla kıvamda kalır. Hani eti terbiye edersiniz de kıvamda kalır acısı tuzu baharatıyla.

Birde rabbul erbab vardır, Rabbul âlemin de denir buna. Örneğin bir robot planlısınız ve program yüklersiniz. Program onun rabbi olur. Siz onun rabbul erbabi olursunuz. İşte bizi terbiye eden yüce zat bizim rabbul erbabımızdır. Bizim varlığımız esma terkiplerinin çok cüzi oranlarla bir araya cem olmaları sonucu oluşmuştur.

Biz insan olarak, bu yüzdeliğe mahkûm değiliz. Rabbul erbapta tüm esmalarla işaret ettiğimiz manalar yüzde yüz bulunur. Yaptığımız çalışmalarla sahip olduğumuz oranları değiştirebiliriz. Ama biz ise, et kemik bedeninin heveslerine kapılıp değişim gücümüzü kullanmayıp veya sınırlı kullanıp ve çoğu defa cehennemde kalırız. Sonra da stres ve sıkıntıdan kurtulmayız. Nedenini ararız da bir türlü dermanımızı bulamayız. Sonra depresyon ilaçlarına başlar bedenimizi tahrip edip geçici uyuşturma ilaçlarla kendimizi sakinleştiririz.

Oysaki o sıkıntılar bizim uyanmamız ve kendimize gelmemiz için Allah tarafından verilen bir ikaz idi. Tıpkı

vücutunda rahatsızlık olan yer ağrır da bizden tedavi bekler. Bizde ağrı kesici ile o ağrıyı keseriz de o organdaki rahatsızlığı tedavi etme yoluna gitmeyiz. Öylece organın tahribatını artırırız da artırırız. En son da tedavi edilemez duruma getiririz.

İşte bize zat âleminden ruh üfürüldüğü yani yüklendiği için değişim yapabiliyoruz. Örneğin; Merhamet etmeyene merhamet edilmez prensibi vardır. Bize merhametin rabbul erbab'dan yansıması için, merhamet kapımızın açık olması gerekir. Biz, bize verilen sıfat özellikleriyle irade sıfatını açığa çıkarır ve merhamet edersek, bireysel kişilik rableri oluşturan asıl güç yani rabbul erbab bize rahmet edecektir. Çünkü bizimde rabbimiz rabbul erbab diye işaret edilen Allahın esmaları ile işaret edilen mana kapsamıdır. Yaptığımız amel kadar yani esma boyutu ile yaptığımız iletişim kadar mana açılımı ve yaşamını hissederiz.

İşte sıfat özelliğini kullanma yetkisi diğer varlıklar da yok, cinde ise kısıtlı var. Kudrette öyle, semi de öyle. Kutsi hadiste onunla duyarım der, onunla görürüm der. Basar sıfatı, sıfatlar bizden açığa çıkınca, artık devrede kadere mahkûm bir varlık değil, kader üstünde bir kaderin tecelligahı olur insan. İşte bu özellik bizi halife eder.

Zat âleminden seyir edendir halife. Herkes hilafeti hakkıyla yapmıyor maalesef. Evet, düşüncesine hükmedemeyen kaderine mahkûm kalır. Muaccel kaderine mahkûm olan halifeliğini yaşayamaz.

Peki, nasıl olacak bu iş? Nasıl sıfat âleminde kendimizi bulacağız? Kaderine melek gibi mahkûm olan halife değil ki, yani hüviyeti birkaç esma terkibiyle oluşup bunu değiştirme kuvvesine haiz olmayan hilafete eremez ki. Hani birine melek gibi deriz ya, şöyle demek isteriz, melek gibi insan, melek gibi yani daha esma terkiplerinde bir değişim olmamış, fıtratı gereği ameller ortaya koyar. Yeni fıtratlar oluşturma kuvvesi daha oluşmamış. Aynı bebek gibi, acıkınca yer, kimseye karışmaz, bir yeri ağırdı mı ağlar, tıpkı bebek gibi. Zaten bebelere melek gibi denmiştir. Sıfat âleminde meleklik geride kalır. Artık Allah adına tasarruf eder.

Biz besmele okurken bunu hissetmeye çalışırız. Zaten Besmeleyi okumamızın sebebi de bu düşünceye ermek için egzersiz yapmaktır. Sporcu antrenman yapar, yani egzersiz yapar da öylece maça çıkar. Aslında sistem aynı sistem, zikirler de egzersiz görevi görür. Aslında beyin, egzersiz makinesidir. Hem zikir özden ruha yansıyan ilgili manayı güçlendirir.

Ama hak dediğimizde olay az değişir. Yerde ve gökte

her şey hak olarak yer alır. İnsanda cinde melekte felekte dağda taşta hayvanda hakkın dışında bir şey yok. Ama hoşumuza gidene hak deriz, diğerine de haksız gibi lakırdılarla geçiririz.

Bir kıssa anlatayım olayın anlaşılması için, Hz. Ömer ra zamanında bir gün Medine'ye ganimet gelir. Hz Ömer milleti toplar ve der ki; bunu Allah'ın adaletiyle mi dağıtayım, yoksa Ömer'in adaletiyle mi? Herkes Allah'ın der... Hz. Ömer'de insanların çalışma kabiliyetlerine göre az çalışana az verir, çok çalışana çok verir. Fırtına kopar hayır, örf âdete göre yani bildiğin tarzda dağıt derler. O da katılanlara eşit dağıtır.

Hak dediğimizde, insan ve cin dışındaki her varlık, ne için var edilmişlerse onu yaparlar. Hak zuhuru her varlıkta göz önündedir. Cin ve insanlar ise, yaptığı kadarının karşılığını alır. Yani yaptığı onun hakkıdır. Yaptığı iş ve açılıma göre ondan hakkın tecellisi oluşur. Ondandır zuhur eden ise, onun bizzat hakkı olur. Yani Rabbul erbab tarafından kişinin rızık, rabbi olarak kendisinden kendisine tecelli eder. Kişi de rabbinin kulu olarak hakkına rıza gösterir ise mutlu olur. Ben daha fazla hak ettim de hakkım yendi deyip kanaatsiz davranırsa, mutsuz olur. O yüzden kişi rabbinin kuludur denmiştir. Yani biz, bizden tecelli eden kadar marifete sahibiz. Rububiyet alanımızı genişlettiğimiz kadar da erdiğimiz nimetin alanı genişler.

Rabbul erbaba ulaşmanın en kısa yolu zikir yapmaktır. Zikir en büyük ameldir. Tüm yollar zikre çıkıyor. Kur'anda Allah zikir için en büyüktür der. Onun için de sahabeler gece gündüz zikir yaparlarmış.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden yaklaşık yüz yıl sonra yaşamış olan Hasan'ı Basri der ki, biz sahabeleri görseydik deli derdik, onlar bizi görseydi bunlar iman etmemişler derlerdi. Yirmi üç yıllık risalet ve nübüvvet devirlerinde toplam savaşları iki ay, geriye kalan yirmi iki yıl on ay ne yapılmış.

Siyer anlat dediğinde, hemen savaşlar anlatılıyor. Ya hu savaşlar nefsi müdafaa, kâfir saldırıyor, kendini korumayacak mısın? Bedir Medine'de, Uhud Medine'de, Hendek Medine'de, ta oraya kadar gidip yok etmek istemişler, kendilerini korumayacak mı? Hala öyle aslında kendini koruma dışında yapılan savaşlar insanlığa ihanettir.

Mekke kendi toprakları elbette koruyacak, zorla çıkarılmışlardı. Güçlü olduğunda kendi toprağına gitme hakkı yok mu? Mekke Fethi öyle, hemen sonra olan Huneyn savaşı. Tüm çevre toplanıp Müslümanları Mekke Fethinin akabinde yok etmek ister. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ve arkadaşları kendilerini korumayacaklar

mı? İslam gönül fethidir. Bu fethin dışarıya güzellikleri yansıtmasıdır. Bunu görenler zaten içiyle İslam'ı içselleştirir.

İşte bu göz ardı ediliyor. İslam denince İslam düşmanları göze kılıç ve silah gösterirler? Yirmi üç yıl Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin zamanı, otuz yıl dört halife devri toplam ölen kişi sayısı iki bin civarı. Evet, üç kıtada İslam kök saldı ve toplam ölen kişi sayısı iki bin civarı. Hem iman ehlinde hem de karşı taraftan toplam o kadar. Sonra ne oldu? Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yolu olan saf ve katıksız yol terk edildi. Sayısız insan öldürüldü. Hala ölüyor...

İlginç ve komik nedenlerle ölenler öldürüyor ve malları üzerinde sefa sürülüyor. Ne zaman ki Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin bilincine ve yaşam tarzına dönersek, o zaman sorun biter.

Sahabeler hep zikirle geçirirlerdi her anlarını. Ticaretleri onları zikirden uzaklaştırmadı. Hele günümüzde zikirden uzak tutmak için her şey düşünülmüş. Gençlere spor ve uzantıları, kadınlara evin bitmeyen işleri, diziler ve zaman bitiyor. O kadar cümbüşü var ki hayatın, tümü tuzak çok maalesef. Tüm vaktimizi heder edip bitiriyor.

Zikirler çok çok az okunuyor ve kişiliği oluşturan ve ruhu yükselten beyin aracımız yerinde sayıyor. Zikirlerle bizde yüklü olan esma manalarını çıkarmak esas amaçtır. Evet, esas amaç hakikatimize tohum gibi ekilen esma manalarını beyin aracımızı kullanıp yeşertmektir. Tohumları yeşertmezsek çürürler.

Tıpkı toprağın altındaki tohum gibi, kâh iyilik yaparak yeşerteceğiz, kâh insanları kötülükten koruyarak, kâh zikirle, kâh tefekkürle hayatımıza aktaracağız. Aslında tüm ameller bir bütündür ki asıl amaç, esmalarla işaret edilen manaları yeşertip, sıfat âlemiyle irtibata geçmek ve kaderin efendisi olmaktır. Yoksa hayatın kölesi olarak ölüp gideriz de yazık ederiz. Allah'ın bize ihtiyacı yoktur, bizim her birimizin onun sıfat ve hatta zat âleminden seyre ihtiyacımız vardır.

Şöyle bir soru akla gelebilir, diyelim bir esma var aynı esmayı iki arkadaş aynı sayıda okuyor, her birinde bu esmanın yansıması aynı mı olur? Hayır, aynı olmaz.

Çünkü her insanın genetik yapısı, anne karnındayken ceninin aldığı astrolojik etkiler, anne karnındayken annenin aldığı gıdalar, anne karnındayken annenin üzüntü ve sevinçleri hem bebek doğarken doğduğu yerin etkisi, hem de nurani veya zulmani olarak yer altından akıp gitmekte olan ley hattına yakınlığı, annenin aldığı ilaçlar ve sayamadığımız bir sürü etken

insan beyini üzerinde etki olumlu veya olumsuz etki bırakır. Bu da ruh dünyasıyla iletişime geçmesinde sakatlıklar oluşturur. Dolayısıyla aynı zikir farklı oranlarda etki eder. Helal ve haram lokma etkisi de kişiliğin oluşmasında çok yüksektir. Çünkü haram olan her lokma da insanların ahı vardır. O ah kişinin gelişmesini engeller.

Bizim kazancımız helal da olsa, bize gelene kadar, o gıdayı bize ulaştıran insanların o yiyeceklere yükledikleri ruh ışınımları. Hele sıvı içecekler... Önüne gelen yiyecek üzerinde Kureyş süresi, İhlâs süresi ve Fatiha süresi okuyup yemeğe başlarsak, o yiyeceğe yüklenen tüm negatifler ve olumsuz düşünceler büyük oranda yok olur.

Bayan ve erkek arasında da uçurum fark vardır. Aynı zikir ve ibadetle erkeğin kırk gün ulaştığı manayı bayan bir gün ulaşabilir. Rahimiyet tecellisi burada bunu kadına yaptırır. Ama kadın çok duygusal olduğu içi bu açılımı çok hızlı kaybedebilir. Duygularına hâkim olan kadın velayette gözünü açar.

Kadın günaha sürüklendiğinde tüm günah erkeğin boynundadır. Kadın sadece imanı varsa kurtulur ve kadının erkeğin baskısıyla işlediği günahlar, erkeğin hanesine yazılır ve kalbi kapkara olur. Bu da ona cehennem zulumatı olarak geri döner. Örneğin; oruçlu

iken hanımına yaklaşan erkek altmış gün oruç tutar, kadın sadece bir gün tutar.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin kadınlar dinde eksiktir demiş olması ise, din konusunda eksikliği erkek tamamlamak zorundadır hakikatidir. Çünkü kadın duygusaldır ki erkek aklıyla onun duygusunu kontrol altına alıp onu tamamlaması içindir.

Din Allah'ın sistem ve düzenidir ki, bu sistem ve düzenin her noktası da dindir. Hem kadının gücü azdır, erkek tamamlamak zorundadır. Kadın duygusaldır dolayısıyla hemen pes eder. Erkek tamamlamak zorundadır.

Aslında tüm yük erkeklerdedir. Kadın evlenmediği müddetçe de, sorumluluk sırayla; babada, dedede, yoksa abide, yoksa kardeşte, yoksa amcada, yoksa amcaoğlunda, kimsesi yoksa muhtarda, kaymakamda, valide, başkanda. Yani Allah'ın dini yani sistem ve düzeni kadını baya geniş olarak olayı ele alır. Yani kadın korunacak o kadar, bunun lamı cimi yok, bu kadına verilen bir değerdir.

Sistemi bir bütün olarak ele almak gerekir. Kadın direk Allah nurunun âdemden tecellisi ile var edilmiştir. O yüzden korunmaya muhtaçtır. Bir erkek bir bayanı

döverse, o bayan kalbinin sessizliğinde onu affetmezse, affedilmez. Dinin eksik olması, yaptığı amelin karşılığını alamaz manasına değildir. Aksine erkeğin kırk gününü kadın bir günde alır. Bu eksiklik onun korunmasıyla ilişkilidir.

Meleki olan her verinin bir vakti olur. Kişinin özü tam kıvama gelmeden sonsuz huzur ve mutluluk veren güzellikler kalbe akmaz. Şeytani olan veriler ise, vakitsizdir hem serap gibidir. Ama şeytani vesveseler kalbimiz zikrullahtan yoksun olduğu anda kalbi sarar. Melekûtta habersiz olan kişiler onları rahmani veya güzel şeyler sanır. Melekeye kapalı olan şeytana zaten açık olur. İnsan kalbi boşluk kabul etmez. Ya melekûta açık olur veya şeytaniyete...

Zikirsiz olan kesinlikle bilsin ki şeytana çanaktır. Dualarla şeytani frekansı kapanan ilk etapta ilhamdan yoksun kaldığını zanneder. Dua ve zikirler ile şeytan kalbi terk eder. Bu terk ediş ile kalp ilk etapta kendisini boşlukta hisseder. Hatta bazen öyle sıkıntı basar ki dünyadan tüm umutlarının tükendiğini zanneder. Ve artık elini uzatacak dalın kalmadığını sanır. Sonra birden ufukta melekût gözüküverir.

Her şeye rağmen zikirde ve duada devam edene fecri sadık yaklaşır. Ve sonsuz hem sınırsız muhabbet başlar. Fecrin gelmesiyle üzerine güneş doğar.

Şekilsiz ve tarafsız olarak ilmi nefsiyle bütünleştirenler, meleklerle suretsiz buluşurlar. Melekutiden yansıyan öz kuvven evet, sen işte ona güven.

Nübüvvet risaleti ile tebliğ edenlerin yani peygamberlerin dışında kalan hiç kimsenin çekim alanına esir olmayın. Bunun içinde sorgulama melekenizi öldürmeyin. Sorgulama melekesini öldüren, güdücünün emrinde android robot olur. Artık meleki kuvveler körelir ve insani tekâmülünü tamamlayamaz olur. O artık öldürmüştür kendisini ve kabirde olandan farkı kalmamıştır. Zira ölünün dirilmesi için bir İsa lazım gelir. Bu zamanda da İsalara çok çok az bulunur.

Dünya öyle bir han ki, kapısı olmuş iki. Her insan illâ giriyor tabii. Sen iman ile ayrıl ki melekler sana selam versin de yüzün gülsün. Melek girmiyorsa evine, huzur girmez. Evindeki yani gönlündeki resimleri çıkar ki evine melek girsin. Gıybet ve dedikodu çok yönlü bir kalbi hastalıktır. İçinde resim olan eve melek girmez hadisiyle bu gıybet olayı aslında iç içe bir olaydır.

Kalbimiz evimizdir hem dünyamızdır. Kalbimizde insanların dedikodusu varsa yani kalbimiz kendi kendine mırıldıyorsa insanların hal hareket ve davranışlarını... Meleki boyut dediğimiz Allah'a ait olan esma kuvvesi boyutunun hissiyatı kalbimizden uzaklaşır. Kalbimiz insanlarla haşır neşir olursa

derunun sezintisi bize akmaz. Bu şaşmaz gerçektir ki bize gıybet yapmayın ve zanda bulunmayın diye ayetle ikaz yapılmıştır.

Birde bunun ikinci basamağı vardır. Kalbimizde yoğunlaşan insanların gıybeti yani insanların hal durum ve vaziyetleri, eğer daha da kalbimizi kaplamaya başlarsa, bu defa da uygun arkadaşı bulduğumuzda, içimizde oluşan o içsel depremi karşımızdaki kişiye aktarmaya başlarız ve kendimizi bir nebze rahatlatırız. İşte buna gıybetin büyük günahı denir. Kendi kendimize yaptığımız içsel terennümler ise gıybetin küçük günahı idi. Küçük günahın affına kılınan namazlar kefaret iken, büyük günaha dönüşünce ölmüş kardeşinin etini yemek olarak ayet işaret eder.

Niye ölmüş kardeşin eti denmiş? Çünkü her an yeni şan da hayat akıp gitmektedir. Önceki şan aslında geçmiş ve ölmüştür. Din kardeşimizi düşündüğümüzde ise, hafızamıza kazınan onun eski eylemleridir ve geçmişte kalmıştır. Yani aslında o eylemi o anda yapmış ve yeni anda bambaşka yaşama geçmiştir. Hatta belki tövbe etmiş ve bize göre çirkin olan o davranışı buruşuk mendil gibi çöpe atmıştır.

Asıl işi yapan o hoş olmayan davranışı çöpe atmışken, biz gidip çöpü karıştırmaya çalışırız. Zaten hepimize

malumdur ki, çöpü ancak kelp'ler karıştırır ve bulduğu kemikleri yemeğe çalışır. Evet, kardeşlerim gıybet bu...

Bir insan yaptığı eylemlerle çevreye veya millete zarar veriyorsa, sırf sakındırmak için ve insanları onun şerrinden muhafaza etmek için, insanlara insani bir görev olarak o kötü huyu bildiririz ve o kadar... Sırf sakındırmak için yani yargılamaksızın.

Örneğin, bir kişi aldığı borcu ödemez ise, mahalleye yeni taşınan kişiye bildiririz. Bu gıybet olmaz... İşte kalbimize, çöpe atılan şeyi koymazsak, zaten gıybet etmeyiz.

Hayvanlar ise, sahip oldukları meleki kuvvelerini tam ve net kullanırlar ve insanlara ilham kaynağı olurlar.

Sorgulama ve tartışmayı bir birine karıştırıyoruz. Az sorgulayan ile hemen tartışma melekemiz devreye girer ve kavga etmeye yelteniriz.

Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet, Allah ismi müsemmasıyla kendi manalarını zat, sıfat, esma ve e'âl makamları ile ayrı ayrı seyir eder. Tüm melekuti varlığı var edip istediği seyri istediği makamda oluşturur. Biz dahi bu seyrin içinde yer almışız. İşte buna makro planda seyir denir. Bir de, Hu adıyla işaret

ettiğimiz mutlak hüviyet, insan ismi müsemmasıyla istediği melekuti seyri oluşturup istediği etkileşimi yapar. Bunu da Allah ismi ile kendisini bize tanıtıp, kendisine kul ve halife ederek oluşturur. Gene de kendi hükmü ve iradesi dâhilinde.

Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet, Allah ismi müsemmasıyla reel benliğini seyir için sıfat, esma ve e'ali a'madan bilinirliğe çıkarır. Aynı işlevi sanal benlik ile insan ismi müsemması ile de melekleri insana boyun eğdirerek yaptırır. İşte, reel benlikteki makro ise, sanal benlikteki mikrodur.

Sekiz büyük melek, Allah gizli hazinedeki mana kuvvelerini seyir âlemine sokarken, yani varlıklarını esma âleminden e'fal âlemine geçirirken en önce sekiz ana kuvve var eder. Dört tanesi tüm kuvveleri ayakta tutar. Dört tanesi de bu kuvveleri e'fala aktarır ve geri alır. Hem de e'fala aktarırken aradaki irtibatı sağlar. İşte hamele-i Arş denen dört büyük melek, tüm manaları esma âleminden e'fal âlemine indirmek üzere bir tabiri caizse bir tavan oluşturur.

Diğer dört tanesi de, İsrail e'fal âlemi için bir geçiş yolu kuvvesi olur. Yani tüm kuvveler onun surundan e'fala iner yani nüzul eder ve e'falden tekrar Allah'ın dilemesi halinde esmaya çıkış yapar yani uruç eder.

Cebrail ef'al âleminde yer alan kuvvelere gerekli ilmî aktarır. Resul ve nebilerde yani peygamberlerde vahiy olarak, velilerde ilham olarak, imansız olup uğraş verenlerde ise, istidraç olarak akar.

Mikail ef'al âleminde oluşan terkiplerin yaşaması için gerekli yaşam takviyesini ulaştırır.

Azrail ise, ef'al âleminde oluşan esma terkiplerinin kendi aralarında dönüşümünü yapar. Yani sonuç olarak rabbul erbab ile birim rabbi arasında iletişim bu sekiz ana kuvve ile gerçekleşir.

Kişi sataşınca biriyle, meleki kuvveleri örtülür ve şeytana meydan kalır. Al birini vur ötesine. Ne ala memleket. Marifet, kişinin Hz. Âdeme secde eden melekleri bizzat tanımısına denir. Hakikat, kişi kendisinde oluşan meleki aurayı yoğunlaştırıp Hz. Âdeme secde eden melekleri fark etmesidir.

İmanlı insan, Allah'a hesap vereceğine inanır ve her anını değerlendirir. Tüm insanlara iyilik eder ve Allah'tan emanet görür. Kimsenin hakkına ve ırzına el uzatmaz. Her an gözetlendiğinin farkındadır. Bir insanı öldürmenin bütün insanlığı öldürmüş gibi olduğunu bilir, şaka ile de olsa veya yalancı silahı dahi bir insana silah yöneltmenin meleklerin lanetinin üzerine olacağına farkındadır. Yani özündeki meleki

kuvvelerin kapandığının idrakindedir. Elindeki nimeti değerlendirir ve hesabını Allah'a vereceğini bilerek harcar. Disiplinli yaşar. Birisine borç verirse Allah'tan korkar faize mahal vermeden verir.

En büyük cihadı Nefsiyle mücadele olarak bilip tüm yaşantısı cehd ile yani çalışmakla geçer. Elbette yapılan saldırılarda da nefsini müdafaa etmesini bilir. Komşusunu kendi nefesine tercih eder. Yolda yürürken önüne bakıp kimseyi dikizlemez. Yalan konuşmaz. Anne babasının tüm ihtiyaçlarını giderip onlara öf dahi demez ve onları huzurevine atmaz. Zinaya yaklaşmaz ve soyu temiz bir toplum inşa edilir. Bakma sen sözde Müslümanlara, İslamiyet Kur'andır. Kur'ana göre amel etmeyene bakıp bunlar Allah dinini uygular ve din budur deme.

İnsandan açığa çıkan kötü eylemler cinni/şeytani/naridir ve musavvir esmasıyla şekil alır. İyi eylemler meleki/nuranidir onlarda musavvir esmasıyla şekillenir. İnsan beyni mikro âlem olduğundan her eylemin karşılığını objelere dönüştürür.

Allah makro evrende cin, melek, hayvan ve diğer yaratılanlarda esma kuvvelerini istediği varlık ile var edip seyir eder. Her oluşumun makrosu Allah için yaratım alanında olduğu gibi, mikrosu da Allah'ın

halifesi olan insan için mevcuttur. İnsan da sahip olduğu melekelerini kuvveden fiile çıkarırsa değer alır. Yoksa a'masında yani dūşüncesinde kalıp kendisini için hiçbir değer ifade etmez. Bir tablonun planının ressamın zihninde kalıp tabloya dökülmediğinde, ressam için bir anlam ifade etmediği gibi.

İlmi yaşamadan ilimden ezberlediğini konuşmak kişiyi kibrinde boğar. Boğulan nerde bilsin hava olan yeri. Öyle olur ki, kalbine şeytan doğar. Şeytan doğuranda kalmaz ki melek yeri.

Et ve kemik yığınının içine melekûtun sesi olan rahim esmasının tecellisini yerleştirecek adam oluruz. Kendimizi et ve kemik yığını zannedip melekûtta uzak zannedersek, rahim esmasının tecellisi kapanır ve içine şeytaniyet dolar. Et kemik heveslerine kapılıp hakikate kapımızı kapatırız. Rahim esmasıdır cennete kapı gösteren. Odur senden Allah'ın kudretini izhar eden, hem izhar olanı sana sunan.

En çok dikkat etmemiz gerekenlerden biri de akli melekelerimize dikkat etme olayıdır. Çünkü akli melekelerimiz uyutulursa koyun gibi oluruz. Rabb, Nebi ve kitap birbirleriyle bağlantılı üç kelimedir. O yüzden de kabirde bu üç kavramın mahiyeti bizden sorgulanacaktır. Yaşayışı dillenecek ve melek olarak gözükecektir.

Dua yönelmektir. Namaz anlamına gelen salâtın bir manası da duadır. Bir manası da zikirdir. Bir manası da rahmettir. Üç manada da yöneliş vardır. O yüzden namaz dahi yönelerek kılınır. Zahiri Kâbe'ye ama esas vechullahadır yöneliş. Bundan gaflette olanın namazı, onu kemale erdirmez. Semaya varmadan melekler, buruşuk bir elbise gibi kişinin yüzüne vurur. Ama senin ihtiyacın olan nuru vermiştir. Lakin derunundaki huşudan mahrum kalmışsındır.

Bedenimizin ölümüne bizzat şahit olacağız. Kabirde yalnız konulan bedenimizi seyir edeceğiz. Tüm yaşantımız gözümüzün önünden geçecek. Taksiratımız nekir olarak şekillenip bize melek şeklinde gözükecek. Doğru yaşantımız ise münker isimli melek olarak bize sunulacak. Şekilleri amelimizin misli olarak gözükecek. Her insana şekli farklı olacak. Sorgu sonrası derin hayat başlayacak. İsrâfil'in suru bizi kendimize getirecek. Sonra kıyamet saati başlayacak. Üryan yani çıplak bir diriliş vuku bulacak. Rable yüz yüze kalınacak. Her şey ortada olacak. Sonra cehennem sırat cennet safhası gelecek. Cehennemde kalanın vay haline...

Sıratı geçip cennete ulaşmanın ise, üzerine selam verilecek. Bunlar evet bunlar ve hatta daha fazlası önümüzdedir. Tüm bu merhalelerde şu anki gibi bilincimiz apaçık yaşıyor olacaktır.

Olayı anlamayanlar Allah'ı, varlığa uzaktan kumanda eden bir siyasi başkan gibi düşünürler. Melekleri de onun bakanları. Peygamberi de onun emrini bize ulaştıran aracı gibi bilirler. Diğerlerini de vatandaş. Kendilerini de muhalefet partisi gibi. Komik değil mi? İnan aynen böyle.

Meleklerimiz suretleşerek melekleşir. Ya bize iyi dost olarak zevklendirirler sonsuza dek. Ya da bize kötü dost olarak azaplandırırılar sonsuza dek. Meleklerimiz melek olarak surat alır. Ya cennete dek eşlik eder veya cehenneme giden yolda yoldaşımız olurlar. Aslında dünyada da öyle...

Tam bir fitrat üzere işleyen otomatik bir sistem işliyordur. Bu sistemde hiçbir birime zulüm söz konusu değildir. Her birim yani insan, cin, melek, hayvan vs. Hak ettiğimiz sorunsuz bir biçimde bize yansıyacaktır.

Allah'ın varlıklarla iletişimi meleklerle olur ayeti kerimesini iyi idrak etmek gerekir. Zira imanın ikinci temeli meleklerle imandır.

Tüm yaratılmışlarla kavgayı terk edersek, Allah ile aramızda elçi olan melekleri hissederek Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize salâvat vermiş olacağız. Çünkü Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim

efendimizin rahmeti yağmur gibi herkese yağardı. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin huzurunda muhammedi nuru hissettiğimizde ise, hep beraber ümmet olma bilincine merhaba diyebileceğiz.

Tüm ümmet olarak tefrikalara son verip bir duvarın tuğlaları gibi birbirimizi tamamlarsak, tekrar didişmenin haram olduğu ihramlı hal gibi bir durumu tüm yaşamımıza hâkim kılacağız. Bu güçten aldığımız enerji ile kavgalardan uzak durarak Allah halifesi olma yolunda büyük adımı atmış oluruz.

Allah'ın nurundan bir huzme saçıldı. Yer, sema, melek, cin ve insan kendine geldi. Bİ-huzmeyi kapatırsa varlıktan kalmaz bir nam.

Yer ve gök arasında ne varsa Allah'ın kuludur. Melek, cin, insan ve hayvan dördü de rabbine teslim birer ferttirler. Haydi, ey aziz kardeşim; kendine gelecekte güzel arkadaşlıklar kur. Rububiyet alanını genişlet ve hakikatte kulaç aç. Kulaç açtıkça seni mutlu eden arkadaşlar da seni bulacaktır.

Her insan tek başına dünyaya gelmiş, zamanın büyük çoğunluğunda tek başına yaşıyor ve tek başına dünyadan göçecektir. Tek başına ahrete göçen insan, orada tek başına dünyada yaptığı eylemleri kendine

arkadaş olarak görecektir. Biz burada yaptığımız eylemlerin oluşturduğu melekelerin süratlenmiş halini, orada melek olarak karşımızda gördüğümüzde sukut-i hayale uğrayacağız.

Cebrail Allah'ın izniyle zaman zaman Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin kalbini açıp yıkardı. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz de bizim gibi insandı. Zaman zaman kalbinde oluşan beşerî duyguları Cebrail Allah'a en yakın sekiz melekten biri olarak manevi ameliyatla gönlüne girmiş gereksiz duygusal ilmi siler yerine ulvi ilmi kaydedirdi. İlk yıkaması sütannesinin himayesindeyken yaptı. Hira mağarasında ve miraca çıkmaya giderken de kalbini yıkadı.

Bizim ilk günden ölümümüze kadar kalbimizde sayısız çerçöp bilgi birikir. Ne yıkayanı var ne de doğru dürüst bir tövbemiz.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin sünnetini gereksiz görenlerin Kur'anın ne olduğundan zerre kadar ilimleri olmadığı gibi imanları da geçersizdir. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize küfredeni küfrüyle baş başa bırakıyor ve çimi Allah'a çeviriyorum. O nebi ki, Allah ve melekleri O'na salât ve selam ediyor. Ben nasıl etmeyeyim. Sen de salât ve selam eyle.

Boğulma korkusuyla diz kapak adalarını aşamayan denizde yüzemez. Yüzme akıl ile değil meleke iledir. Kendisini iman ve irfan ile Allahın haşyetine salamayan, kendisini akıl batağından çıkaramaz. İrfan ile bakabilsek, derunun nasıl açılıp saçıldığını hayretle seyrederiz.

Erkeğin kadına zulüm etme bilincinin asıl nedeni şudur; öz bilinçaltımızda yer alan, karşımızdakine gücümüz yettiği kadar onu sömürmek, aldığımız bitince ise tekme koymak üzere bizde yer alan şeytani meleke yer alır. İşte bu şeytani meleke kişiyi rabbul âleminden mahrum eder.

İlk yaratılış itibarıyla Allah'ın izniyle kendi nurundan zuhur ettiği kadına, erkeğin gücü yettiği için, eğer hakikatini inkâr eden bir erkek ise ve kadını sahipsiz bulmuş ve yaptığı zulmün karşısında dimdik duran bir gücün olduğunu görmüyor ise, öz bilinçaltındaki zararlı melekeyi gücü yettiği kadar kadına uygular. Kolu kanadı kırık kadın ise, tüm zulümlere boyun eğer ve der ki, yuvam dağılmasın. Öylece zulümlere sabreder. Zulüm eden kişiyi Allah dağıtır. Bu dünyada ele muhtaç ettiği gibi ahrette ise, kendisinden mahrum eder.

Hakikatinden uzaklaştırıcı tüm zulmani fikirler, haris isimli melekenin şeytaniyet melekeleriyle bir arada cem

olmasıyla oluşur. Et kemik bedenin heves ve ihtirasları uğruna harisliği terk etmeyen kişi şeytaniyete merhaba der. Kendisini et kemik beden zanneden nefsin bitmez ve tükenmek bitmeyen istek ve arzuları, haris isimli meleke ile şekil alarak, insanda dışsallık sevdası uğruna bitmeyen bir hırs olarak zuhur eder ve insanı şeytanlaştırır.

Balık yakalanırken kandırılarak yakalanır. Bu kandırma melekesi balığın beyni tarafından tüm etine işler. Bu et yendiğinde kişiye geçen suretleşmiş meleke, kişinin bilinçaltına kandırma melekesi olarak yerleşir. Yani kişinin benlik aynasında kandırma ve güvensizlik kuvvesi yerleşir.

Bunun için balığın yenmesi maneviyat ehlince mazur görülmüştür. İnce sırlar kişiye akmaz olur. Ama fıkhın icabı olarak kesinlikle helaldir. Bu ince sırlara ermeye çalışan için geçerlidir. Ama kendi kendine balık sana gelirse sorun yok. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yediği balıketi, kendi kendine seferden dönen sahabeye gelen balıketidir. Balıketinin yenmesi kesinlikle helaldir. Mana yönüne bakan ince bir detaydan bahsettik.

Avlanmış hayvanlarda öyledir. Örneğin tuzak kurar ve keklik yakalar. Tuzak kekliğin etine yansır ve o etten yiyen insanlara tuzak kurma melekesi yerleşir. Bu tüm

av hayvanları için geçerlidir. Avlanma yöntemi ete yansır ve o eti yiyen kişinin ruhaniyetine o yöntem yansır. Yoksa olay geride yavru bırakma meselesi değildir.

Şu hususta var; balıketiyle veya avcılık sonucu yakalanan hayvanın etiyle bilince yerleşecek kuvveleri yenecek kişi bakımından mazur olamaz. Yani bilincine ve kendi ruhi dokunuşuna sahip çıkanda sorun yoktur. Bu sahip çıkma olayı çok güç bir durumdur. Onun için mana yolunda yürüyenlerin olabilince avcılıktan imtina etmeleri, basiretlerinin açılması için önem arz eder.

Şekillendirmek bizim elimizdedir. Çünkü tüm esmalar gibi Musavvir esması da bize tevdi edilmiştir. Melek melemeden gelir. Yoğunlaşan melekeler melek olarak suret alır. Biz beynimizle yaptığımız zikirle melek şekline soktuğumuz melekelerimizi, tümel manada oluşan meleklerle ünsiyet peyda ettiririz. Bu ünsiyet ile beynimiz vasıtasıyla bize suret olarak gözükür.

Cennetteki hizmetkâr melekleri de biz dünyadaki melekleşen melekelerimizle oluşturuyoruz. Cehennemdeki azap meleklerini de öyle. Sen halifesin ey insan. Makro da oluşan her oluşumu, mikro olarak sen oluşturuyorsun. Fırsat elinde ve fırsatı son noktaya kadar kullan. Bil ki kullanmadığın her anın için ölümden sonra üzüleceksin. Çalış ve sevinçle uyan.

Birçok Allah ehli yemek yediği zamanı dahi israf görmüş ve onda dahi ilmi çalışmaktan mahrum kalmamışlardır. Ve hatta lavaboda daha az vakit geçirmek için az yiyen zevatlarda aynı şekilde tarihe adlarını yazdırmışlardır. Çünkü ilmin künhüne inen fark etmiştir ki bu dünya hayatı bir defaya mahsus verilmiş olup bir daha asla verilmeyen eşiz hazineye ulaşım aracıdır. O yüzden ne yapsan kâdır deyip öylece nazar etmiş ve bizlere örnek olmuşlardır.

Biraz düşünelim, birinin gözü önünde bir şey yersek ve ona ikrâm etmezsek, rüyada bizi ısırın yılanlar görürüz veya köpeklerin saldırısına uğrarız. Kabir azabı da bunun gibi bir şey, tabi daha daha somutlaşmış halidir.

Yani beyin gücümüzle melekleştirdiğimiz melekeler ölüm sonrası bir bir somutlaşarak bize gözükecektir. Düşünsenize, ruh berzah âleminde kıyamete kadar aslen hayali, bize göre asıl ve işin acı yanı, bizim amellerimizle oluşturduğumuz yaratıkların tacizine uğramak. Yardım edecek kimsede yok tıpkı rüyada olduğu gibi, çok korkunç hem o kadar da acı bir tablodur.

Az daha düşünelim; kişi bir yıl çalışıp ve yirmi gün izin alıp tatile çıkacak diye alıyor internet önüne günlerce araştırma yapıyor. Hatta işi bilen kişilere de danışıyor

ve nihayet bir otele karar veriyor. Sonsuz yaşayacağı ölmeden sonrası konaklaması için ise kimseye danışmıyor. Biz neyiz, nerden geldik hem geliş amacımız ne? Ölümden hemen sonra bizi ne gibi geçitler bekler? Hazırlığımız ne? Gibi soruların cevapları hep kulağımızda küpe olsun.

Asansörde aynaya bakarak uygunsuz hareketler yaparken yandaki yazıda aynada güvenlik kamerası vardır yazısını gördüğünde kişi nasıl silkiniyorsa, insanı her nefes takip eden kiramın kâtibin meleklerine iman edende öyle silkinip düzenli bir hayat yaşamaya yeltenir.

Anlatılan tüm zahiri kavramların yanında şunlarda düşünülebilir. Adem yokluk demektir. Yokluğunu hisseden ve bencillikten geçen kişiye Adem denir. Bencillikten geçende tüm ilahi kuvveler tezahür eder. İlahi kuvvelere meleke denir. Melekeler insana suretleşerek melek şeklinde gözükür. Ademe eren, meleklerin kendisine secdesine şahit olur. Adem insani şuurla yaratılan ilk kişi olduğu gibi, her insanda dahi saklı olan cevherin adıdır. O cevhere ulaşan kişi Allah'ın halifesi olur. Melekler ona secde eder.

Ne zaman ki bedensel dürtülere yenik düşer, o zaman ikilemde kalır, yani şeytanı dinler ve dünyaya düşer. Tüm kuvvelerini de kaybeder.

BENLİK VE İRADE ÜZERİNE MÜLAHAZALAR

Rabbul âlemin, sayısız perdelerini kendisi ile yarattıkları arasına koyarak kendisini gizlemiştir. Hem de kendisini ayrıymış gibi göstererek kul ve rab ilişkisini oluşturmuştur. Sanal benlik diyebileceğimiz bir benlikle her varlığı benliklendirmiştir ki, her varlık için bir yaşam alanı oluşsun. Hem her varlık için bir sanal benlik var etmiştir ki, her kişi için bir hüviyet oluşsun.

Ayrıca kişiye yaptığı her fiilde kullandığı her türlü kuvveyi, gene de kendisi vermiştir ki başka bir ilah/tanrı var sanısı oluşmasın. Her ne kadar açığa çıkan güç, kuvvet ve dönüşen irade birimden temaşa edilse de, tümünün kendisine ait olduğunu ve yegane hüküm sahibi olduğunu bize haber vermiştir.

Bunu la (yoktur-hayır) havle (dönüşen güç ve irade) ve la kuvvete illa billâh (sadece Allah'ın birimde kaderi kadar kendisinde zuhur ettiği ile olur) cümlesiyle özetlemiştir. Havl dönüşen güç, kuvvet ise bildiğimiz kuvvet demektir.

Tüm yaratılanlar gibi insan da sanal benlik sahibi olarak var edilmiştir. Bu benlik, bize üflenen ruhla var olmuş ve asla yok olmayacak, sonsuza kadar var olacaktır. Kişi miraç halini dahi yaşasa, gene de sanal benliği var olacaktır. Çünkü seyreden birinin var

olması dilenmiştir. Sanal benlik üzerinde ise, gerçek benlik sahibi vardır. Bunun hakikatine eremeyen kişi der ki, üstümdeki bir Allah der ve yukarı bakar. Özümüzde var olan her esma tohumu aslında Allah'a açılan bir penceredir. O pencereler kapalıysa Allah nuru yani ilmi veya iradesi ve diğer isimlerle işaret ettiğimiz manalar hem sıfatlar insandan gözükmez olur. Dolayısıyla insanda oluşan istek, irade ve diğer esmaların manaları gözükmez ve insan hiçbir şey yapamaz durumda kalır.

Tüm manalar onda var ama mana tohumları kapalı kaldığı için düşüncesinden bir şey geçmez veya geçse de kuvveden fiile çıkaramaz. Yani bir şey dileyemez ve oluşturamaz. Çünkü bir dileğin oluşması için isimler ile işaret edilen manaların, kişinin hayat bahçesinde yeşermesi şarttır.

Allah her insanı İslam fıtratı üzeri yarattığı için isimleri harekete geçirme kuvvesi her insana emanet olarak verilmiştir. İşte asıl emanet bu emanettir. Ama insanların çoğu nefesine karşı zalim ve hakikatlerinin yapısı hakkında cahil oldukları için, nefesine zulmedip bilincini bedensel dürtülerin emrine amade eder. Hem insanların çoğu özündeki kuvvelerden habersiz olduğu için, sürekli ifrat ve tefritte bocalayıp sahip oldukları emaneti kullanmadan dünyadan göçüp gitmektedirler. İşte bu emaneti kullanmamak ise en büyük israftır ve nefse en büyük zulümdür. Çünkü yeri asla

doldurulmayacak tek sermayemizdir.

Esmalar ile işaret edilen özündeki manaları harekete geçirme kuvvesi olan ilim, irade ve kudret sıfatları her insanda vardır ve ölüme kadar varlığı sürecektir. Harekete geçirdiğimiz kuvveler kadar dünya hayatımız canlanacak ve dünya yaşamında yaptığımız ameller oranında da ölüm ötesi yaşamımız şenlenecektir. İşte Allah inşa etmedikçe siz inşa edemezsiniz ayeti bu bağlamda buna da işaret eder. Yani kapını sana emanet olarak verilen ilim, irade ve kudret sıfatları ile aç. Allah inşasını kendi oluşumunla senkronize et. Dile Allah'tan ne dilerse senin olacaktır. Olay budur.

İnsanın kendi vücudunun varlığı, subuti sıfat tecellisi ile olur ki Allah'ın zatiyla alakası yoktur. Bunu Allah'ın kendisinden kendisine bakıp zati nurunu seyretmek ve zati nurundan bir tutam ile âlemleri yaratmak olarak tabir edilmiştir. Kişinin sıfatları ise kişinin varlığını oluşturan doksan dokuz esma kuvvesinin musavvir esmasının şekillendirmesi sonucu olarak sanal benlikle oluşur. Sanal benliği oluşturan üflenen ruh ise, Allah'ın zati nurundan geldiği için, kişi Allah'a doğru miraç yapma olanağına sahip olmuştur. Hem de kendisine üflenen ruha bürünüp öldükten sonra Allah'a nazar edebilecektir. Ölmeden önce ölenler ise cemaline temaşa ederek vuslatı yaşarlar. Bu bitmez ve tükenmez bir hazine olup nefsin saf olmasıyla başlayan bir serüvendir.

Bizde var olan irade ve yaratım, Allah iradesinin ve yaratımının bizden zorunlu bir şekilde zuhurundan başka bir şey değildir. Çünkü iki ayrı güç sahibi yoktur. Tek güç sahibi olan Allah vardır. Bizden yaratım alanı olarak zuhur eden her yaratım gücü bizzat Allah'ındır. Dikkat hemen atlamayalım, az sabredelim ve dikkatlice okumaya devam edelim.

Bizde var olan irade ve yaratımı ortaya çıkaracak nokta ve bizim sorumluluk alanımız ise, terkipsel yaşantımızdaki değişimi isteme kuvvemizdir. Bunu zikir ve dua ile ve yaratılmışlara yaptığımız iyilikler sonucu onların ruh güçlerinden bize akan ve tüm ameller sonucu terkip şeklimizin değişimi sonucu Allah'ın kuvvet ve kudretinin bizden zuhur şeklindeki değişimden dolayıdır. Ama hangi şekilde zuhur değişirse değişsin, tüm kuvvet ve kudret Allah ile olur. Bu inceliği iyice bilmek zorundayız. Yoksa yanlış yollara saparız.

Sanal benlikle var olup hem Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin seyrangahı olarak sadece Allah'ın kulu olup yeryüzünde halifeyiz. Dolayısıyla tüm zahiri amellerimizi ölüme dek işlemek zorundayız ki, değişim ve dönüşüm oluşup nimete erenler gibi bizde içsel değişim kalıplaşsın. Sen varlığının özünü neye dayandığını çözersen çöz, gene de şeriat fiillerini bizzat uygulamak zorundasın. Yoksa mahrum kalırsın...

İşte bizim varlığımızın özünü oluşturan nurani bedenimizin, yani bilincimizin, yani üflenen ruhun sayısız güzelliklere ermesi için, şuan elimize et kemik beden verilmiş olup, bize yeryüzü musahhar edilmiştir ki, olabildiğince hakikatimizde olan kuvveleri nimete eren kişilerin terkipsel şuuru gibi bir şuur alanı oluşturalım.

Ne yaparsak hem ne ekersek bir sonraki anımızda hem de ahrette onu biçeceğiz. Gayrı bir şey önümüze gelmeyecektir. Onun için hemen şimdi karar ver ve kullarla uğraşmayı zihinsel ve fiisel olarak bırak, dön kendine. Kimse hakkında kötü düşünme. Her şeyde güzellik var, onu görmekte gayret et. Her zerrede Allah ve Habibinin nuru var. Bu nuru görmeye çalış. Bu nurla ol ve bu nuru hissederek çevrene temaşa et. Öylece her varlığa dokun, bak bakalım zulüm edebilecek misin?

Vedud ismin tecellisine mazhar ol ki sonsuz ve sınırsız hayal bile edilemez olan sevgiye mazhar olasın. Ancak sevgiyle yol alınır. Kul genel olarak sadece gülü sever. Önemli olan dikeniyile ve toprağıyla yaratan olan Allah için sevebilmektir. Allah her şeyi severek yaratmış ve burasını bizim için sınav alanı eylemiştir. Her halimizden razı olursak, o da bizden razı olur. Her daim güzel kelim da bulunursak, âlemlerde biz de güzel anılacağız.

Her canlı onun ilminde ve onun seyri dâhilinde mevcuttur. İnsanın varlığını oluşturan tüm esma tecellileri onundur ve ondan gelmektedir. Küllü iradeden bize yansıyan yani bize cüz diye görünüp bizden zuhur eden irade de ondan gelmektedir. Ama bize gelen iradeyi sanal benlik ile kendi hükmü içerisinde serbest etmiş, böylece sanal benlik sahibi olan insanın isteklerini yaratarak fiiller alanında zuhur ediyordur.

Bize düşen, yol göstericimiz olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin izinde emek vermektir. Sadece verdiğimiz emeğin getirisi olan karşılığının sonucu olarak Allah'a yaklaşmakta olduğumuzu bilip, gerekli çalışmaya sarılmaktır. Bizim için öncelikli konuların başında, Fatiha'yı hayata geçirip hayatımızın anlamını idrak etmemizdir. Fatiha Kur'anın anasıdır. Fatiha'nın işaret ettiği içeriği yaşamımızın ana eksenine oturtursak, tüm ayetler yaşamımız olmaya başlar. Onun için Fatıhasız namaz olmaz. Çünkü namaz, Allah'a yönelişin bizzat yaşam halidir.

Bir yumurtanın kendi kabuğu içinde bir civcivi oluşturması için tüm her şeyi kabuğunun içinde saklaması ve bir sanal benliğe bürümesi gibi, her insan da bir sanal benlik içinde ve kendi özünde kendisine lazım olan her şeyi kendisinde barındırmıştır. Dışarıdan bir şey almasına gereği

kalmamıştır. Nasıl ki bir ısı alımıyla civciv canlanır kabuktan çıkıp özgürleşir. Aynen öyle kişi de, yerinde ve kişiliğinin hakikatiyle uyumlu bir eğitim alması sonucu insan, özündeki kuvveleri aktif edip özgürleşir. Ama ne çare ki, büyük çoğunluk bunun farkında olmayarak günlerini dışarıdan beklenti içinde olarak tüketip bitirmektedir.

Namaz müminin miracıdır. Peki, miraç nasıl gerçekleşir? Bunu hiç mi düşünmeyiz. Miraç normal şartlarda bir insanın uruç ile yapması mümkün değildir. Namaz niyetiyle beraber Allah, kuluna nuruyla nüzul eder. Bu nüzul ile kul, rabbine miracını tamamlar. Yoksa kulun ne haddine ki kendi kısıtlı sanal benliği ile miracını tamamlaya bilsin. Böylece rabbiyle buluşup hiçliğini hisseder. Baki olanın Allah olduğunu anlayıp secdeye varır.

Şirk, ulûhiyette yani kişinin yöneliminde, rububiyette yani kişiye olan akımda Allah yanı sıra bir gücün olduğunu zan etmektir. Ulûhiyette olana büyük şirk, rububiyette olana ise, küçük şirk demişlerdir. Hâlbuki şirk şirktir büyüğü veya küçüğü olmaz.

Kişiyi hakikatine ermekten mahrum eder. Tam iman ise, ulûhiyette ve rububiyette tek güç sahibi olarak Allah'ı bilmektir. Bu iman ise, kişiyi mutlak özgür eder. Kula kul olmaktan kurtarır.

İnsan, varlığının ana cevherini oluşturan ve esmaü-l hüсна diye işaret edilen tüm manaları, yaratılan tüm varlık da müşahede edip, kendi sanal benliğinin de aynı manalarla husule geldiğini seyir edip, öylece Hu adıyla işaret edilen mutlak zata yani Allah'a dönen kişi demektir. Çünkü insan adını biz, insan-ı kâmil denilen tüm manaların yoğunluğunun düşürüp nur-i muhammedi olarak hüviyet almasına verilen isimden alıyoruz.

Bunu fark edişle bu isme layık olup esfeli safilinden çıkar ve arınmak için gerekli çalışmaların içine gireriz. Yoksa hayvandan aşağı olacak şekilde istek ve arzularla donanıp dünya hayatını yakarız. Çünkü hayvan doğal yaşamını yaşarken, insan silüetindeki varlık aklını kullanıp hayvansal duyguları türlü türlü kullanıp bedensel zevklerini çeşitlendirebilecek güçtedir. Öylece de hayvandan aşağı düşüp insan isminden mahrum kalır.

Ha insanda olsun, ha diğer varlıklarda olsun, var edilen her sanal benlik asla yok olmaz. Çünkü seyir eden ve seyir edilenin yaratılması dilenmiştir.

En büyük nurun sahibi Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizdir. O dahi kabı kavseyn halini yaşamıştır. Kabı kavseyn, iki kaşın birbirine yakınlığına denir. Düşünsenize, en büyük

bilinç sahibi dahi onu seyir ederken kendi sanal benliği adına seyir ediyor ve onda eriyip yok olmuyordur. Yoksa neden kabı kavseyn denilsin ki...

Sanal benlik diyoruz. İkilik kalksın teklik oluşsun diyoruz. Demesine diyoruz da olayı anlamadan günlerimizi geçiyoruz. Biz var olduğumuz müddetçe asla sanal benliğimiz yok olmayacaktır. Zaten sanal benliğin varoluş nedeni, ikincinin oluşması ve ikinci sanal benliğin orijinal beni seyretmesi olayıdır.

Sen söylesen ki, benliğimi yok edeceğim ve sadece asıl benlik kalsın, başaramazsın, çünkü bu muhaldir. Diyelim her şeyi yok ettin ve sadece orijinal benlik kaldı. Peki, varlığın orijinal benlik olduğunu seyir eden kim? Gene de seyir eden sanal benlik vardır.

Yani tüm varlığı yok düşünüp sadece reel benliğin varlığının var olduğunu seyir eden bir bilinç vardır ki o bilinç dahi, sanal benlik sahibi olan sensin. Vardır ki o düşünceye bürünmüştür. Sen olmazsan öyle varlığı yok sayacak bir bilinçte olmayacaktır. Yani sen Allahın yaratmasıyla hep var olacaksın.

İyya(ke) ne'budu ve iyya(ke) nesteiyndeki ke zamiri, ulûhiyete işaret eder. Ke zamiri ile kul, ulûhiyete boyun eğdiğini dillendirir. Ne'budu kelimesi ile kulluğu oluşturan yani bir sanal benlikle bir kişinin hüviyetini

oluşturan tüm manalar Allah'a ait olduğu için, kul Allah'a boyun eymiş durumdadır.

Bir insanın varlığını tüm esmalar ile işaret edilen manalar oluşturduğu için çoğul zikredilmiştir. Yani kişi der ki, benim varlığımdaki tüm manalar sana boyun eğmiştir. Nesteyn ise, benim varlığımı oluşturan tüm manaların devamı gene de sana bağlıdır. Devam eden tüm manalar onun olduğu için, çoğul gelmiştir. Yani senin gücün ve kuvvetinle bana yaşam veren tüm manalar ile var olan sanal benliğim ayakta durur.

Böylece Fatiha'daki biz olarak gelen ne'budu ve nesteyn kelimeleriyle tüm varlıklar adına değil, varlığımızı oluşturan tüm manalar adına Allah ile bağlantı kurmaya çalışırız. Bu fark hayatın sırrıdır.

Allah, tek'liği itibarıyla hatırlatıldığında, et kemik bedeninin ötesinde bir varlıklarının olduğuna iman etmeyen kimseler bundan hoşlanmaz! O yanı sıra diğer varlıklar anıldığında ise, hemen onlar müjdelenmişçesine yüzleri güler! Bu ayette ise, vahid kavramı kullanılmış ve dunihi kavramıyla yani Allah yanı sıra diğer varlıklar ibaresi ile olay biraz açılmıştır.

Ehadiyyet ve vahidiyyet ayrı kavramlardır. Ehadiyyette sadece o var. Ama vahidiyyette o var ve onun meydana getirdiği halkı var. Onun meydana getirdiği

her Şeye ayyette dunihi ibaresi denmiştir. Ama tüm tasarruf Vahit olandadır.

Allah burada der ki, benimle yanı sıra yaratmış olduğum varlıklara gc paylaŐımı yapma. Tüm gc ve kuvvet benimdir, dunihi yani ben yanı sıra diğer varlıklarda müstakil bir gc ve kuvvet bilme. Eline geçen Őeyleri insandan, hayvandan, melekten veya cinden bilip her hangi bir kuluma tapma, her Şeyi benden bil.

Sen insandan bilersen insana kle olursun. Ama benden bilersen efendi olursun. Besmeleyi onun için hatırlarız her iŐimizden hemen önce. Namazın niyetinden önce hariç, çünkü Namaz kulun kulluğunu harekete dökmesidir. Kul namazı sanal olan benliğinin adına yapar. Allah adına yapmaz. Çünkü kuldur kulluğunu ifa eden. Umarım fark, fark edildi.

Şükür Rabbul âlemine yapılır. TeŐekkür ise kiŐiliye veya Terkip kompozisyonuna veya terbiye edilen sanal benliğe veya sanal benlikte hayat bulan ve kendisini bağımsız bir birey zanneden Őuurun sahibine, karşı yapılır. Yani insana yapılır.

Rabbul âlemin den sanal bir sınırla ayrılan kişinin rabbi, yaptığı amel ve aldığı gc gene de onandır. Her ne kadar birimden temaşa edilse de. Gizli hazine

perde arkasında tabiri caizse sanal bir ben oluşturarak gerçek beni seyir etmek istedi. Sanal ben ebeden var kalacaktır. Aslında perde "sanal ben"dir. Hep var olacaktır. Şu var ki, sanallığı çok çok şeffaflaştırabiliriz. Hakikatini Allah bilir.

Niye kabrin azabından bahsedilirken söz taşımak ve bevl sıçraması birlikte zikrediliyor. Tekasür süresine bakarsak der ki, kabire girene kadar çoklukla oyalanmak insanı meşgul etti.

İnsan çokluğa ulaşmak için uğraşırken helal ve haram demeden her yere el atar. Her yere el atınca haramdan sıçramalar olur ki haram, atık su yani bevl gibidir. Çokluğa kavuşma hevesi öyle insanı sarar ki gözü artık haramı görmez olur. Hem de öyle olur ki malı mülkü insanlardan bilip insanlara sataşp onun şunun hakkında laf eder durur. Bu uğraş öyle bir hal alır ki etrafına ördüğü sanal kabri koza etrafını örür de içinde adeta kıvrılır durur. Elbette bu anlatım manevi anlatımdır. Zahiri mana ise aynen bakidir.

Et kemik bedenimiz öldüğümüzde ilk önce bireysel ruh bedenden ayrılır. Et kemik bedenün ürettiği tüm blokajlar ve sanal benlik ile birlikte aynen mevcut olarak ikinci bedenimiz olan ruh beden ile yaşamaya devam eder. Bu İsrail'in sura üflemesine kadar sürer. Berzah yaşamı dediğimiz bu yaşantı, dünya ortamının

başka boyutunda devam eder. İsrafil'in sura üfleyişi ile tüm sanal benlikler çıplak olarak ruh bedenden ayrılıp kıyamet ortamına göre şeffaf diyeceğimiz bir bedenle huzura fert olarak geleceklerdir.

Nefsi Küllün karşısında kendi bireysel nefislerini müşahede edeceklerdir. Nerde yanlış nerde doğru yaptıklarına her nefis kendisine hem savcı hem de hâkim olarak karar verecektir. Kendilerine zulüm yapılmadığına bizzat şahitlik edip, gideceği ortama göre bir bedene bürünerek yeni yaşamlarına başlayacaklardır.

Cehenneme gidenin azı dişi Uhud dağı kadar büyük olacaktır. Yani koskoca zulmani bedenlere bürünerek o ortamda hayata başlayacaklardır. Cennete gidenler ise mana güçlerine göre nurani bir bedenlere bürünüp sırat köprüsünden cennete doğru yola koyulacaklardır. Cennete ulaştıklarında ise, Kendisine istediği bedeni veya bir anda istediği kadar bedeni edinebileceklerdir.

B harfi işin başıdır. Hatta hatta işin sonu da B harfidir denmiştir. Olayın aslı meğer aynaya yansıyan nefsi külle nazaran bir nokta nefes olan sanal benliğimiz imiş. Dikkat ediniz ki nefis ve nefes aynı harflerden oluşuyor.

Yukarda Allah vardan kasıt, bende her ne özellik varsa

tümünün üstündeki aksettirici kuvveler ona aittir. Yoksa ben aşağıda ve o da yukarda demek değildir. O rab, ben ise kulum. Sadece O ve aksettirdiği ben. Kişi hangi bakışa ulaşırsa ulaşsın, bireysel benlik veya sanal benlik dediğimiz kişilik şuuru kalkmaz. Çünkü O dilemiş ki biri onun adına seyir etsin. Ama tüm perdeleri kaldırıp miraç halini yaşayan da elbette vardır. Onun için namazın sonunda tekrar beşerle iç içe girildiği için sağa ve sola selam verilir.

Nasıl ki para, bedenin ihtiyacı olan gıdayı ve barınmayı tedarik için bir vasıta ise, beden de aynı öyle bilinci saflaştırmak için bir vasıttır. Hiçbiri aşkın gücün mahal veya merkezi değildir. Bilinç ise sanal benliği oluşturan ana mekanizmadır. Sanal benlik hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak zatın onunla kendinden kendine seyir noktasıdır.

Allahın altı zati sıfatı vardır Asla mahlûkata verilmez. 1.vücut 2.kıdem 3.beka 4.vahdaniyet 5.kıyam bi nefsihi 6.muhalefet ün lil havadis. İşte bu özellikler Allahın zatına aittir. Allahın ilminde ilmiyle ilminden yarattığı bizler asla bu sıfatlara haiz olamayız. Ama varlığımız onun ile vardır. Çok ince bir ayrıntı vardır. Sanal benliğimiz hep var olacaktır. Çünkü hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak zat istemiş ki biri onun adına seyir etsin. Ona en yakın hal kabı kavseyn halidir. Asla ve asla birleşme olamaz. İşte onun için “ne ayn’dır ne de gayr” denmiştir.

Onun için başta ifade ettiğimiz gibi fark edelim ki, Rabbul âlemin, sayısız perdeleri kendisi ile yarattıkları arasına koyarak kendisini gizlemiş ve ayırmış gibi göstermiş ve sanki bir sanal benlikle oluşturmuş ve böylece kişinin hüviyetini oluşturmuş ve kişiye yaptığı her fiilde kullandığı her türlü kuvveyi, gene de kendisi vermiş ve her ne kadar birimden temaşa edilse de tümünün kendisine ait olduğunu "la havle ve la kuvvete illa billâh" cümlesiyle bize haber vermiştir. Zaten tüm çabalar derunla aynı manada kesişip yokluğa adım atıp hepliğe yolculuğa başlamaktır. Yani ben sen o öznelere varlığını mutlak benlikten aldığını hissetmektir. Ama adım atan birim hep olacaktır. Çünkü birleşme yok kesişim söz konusudur. Dolayısıyla sanal benliğimiz sonsuza dek var olacaktır.

Yoksa seyir eden olamaz. Şunu da asla unutmamalım ki, hangi noktada seyir sahibi olursak olalım Allah'ın subhan olduğunu yani bizden münezzehe olduğunu idrakinde olduğu hakikattir. Erdiği manevi hakikat boyutu ne kadar derin olursa olsun, bu hakikatten gözü kayanın ayağı kayıp kaybeden olmuştur.

Epifiz bezi ruh gözümüze açılan kapıdır. Ruh gözünün hizasında olup ruh gözünü besleyen ana yer olarak anlayabiliriz. Buna üçüncü göz de derler. Bu göz kalp gözü değildir. Kalp gözü üflenen ruhta olup göğüs üçgeninde yer alır. Kalp gözü aynı anda üçüncü gözü de kullanır. Ama için göz kalp gözünü kullanamaz.

Çünkü üçüncü göz iman etmeyenlerde de açıldığı halde, kalp gözü sadece iman ehlinde açılır. Yaptığımız ameller ile kalpteki basiretimiz açılıp derunumuza doğru yönelim yaşadığımız gibi, epifiz bezindeki salgılar da evrimini tamamlayıp afakî seyre doğru perdeleri açılacaktır. Ruh, bu et kemik bedenden ayrı ikinci bedenimizdir. Ama tümüyle bu et kemik bedenle büyümektedir.

Gönül kalbın hizasındadır, sanal benliğin merkezidir. Buna bilinç veya nefis derler. İşte bu, şu anda et kemik bedenin içinde olduğu gibi, bu et kemik bedenin ölümüyle ruh bedenin içinde kalır. Şu anda ruhla birlikte et kemik bedende olup şu anki yapımızı oluşturmaktadır. Et kemik bedeni kendimiz sanırsak, bilincimiz kendisini et kemik sanacaktır. Et kemik bedenin ölümüyle eli kolu bağlı kalacak ve yıllar yılı bu zannetme ızdırabını atlatamamanın azabını hissedecektir. Bedenin çürüdüğünü seyir ede ede yıllar yılı ıstırabını çekecek ve o hal ruhunda da devam edecek ta beden olmadığı bilincini terk edene kadar bu sürecektir.

Et kemik beden olmadığı bilincini dünyada terk edenler ve Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin izini takip edenler ise, ölümlerle beraber kendilerine gelme hususu kısa sürecektir ve münker nekir meleklerinin sorgularını da kısa sürede atlatacaktır. Onun için de ölmeden önce ölüm denen

uyanma halini yaşayıp ıstıraplarımızı bitirmemiz kârımıza olacaktır.

Burada olay sadece et kemik beden olmadığı bilincini terk etmek olmayıp aynı anda yaşam tarzını Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz gibi düzenleme zorunluluğu mevcuttur. Zira malumdur ki, dünya üzerinde çeşitli dinlerin mensupları, kendilerinin et kemik beden olmadığı bilincini, bu bilinci terk edecek ameller işleyip ruh planında kendilerini buluyorlardır.

Ama bu bulma olayı ruh bedenle sınırlı kalıp bilince ulaşmada yetersiz kalıyordur. Ruh bilince ulaşmakla marifete erdiklerini zannederler. Oysaki Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize iman olmadıkça hakikate erme söz konusu olamaz. Zen denilen birkaç nefsanî tatminle oyalanıp öylece dünyaya veda edeceklerdir. Sonrası ise edindikleri tüm açılımlar onlardan alınıp öylece kalakalacaklardır.

Ruh özümüzdür, nefis ise ruhun özüdür. Özün özüne kıvrım kıvrım ve adeta bir potur gibi onu saran ruh ve et kemik bedeninin tüm zevklerine eyvallah derse, bilinci arı ve temiz olacaktır. Yoksa nefsimiz yani sanal benliğimiz, beden ve ruh poturunun kıvrımlarında kıvrır durur. Bedensel ve ruhsal zevklerden geçip

beden ve ruh poturunun kıvrımlarından kurtuluşun vesilesi de zikirdir.

Her varlık ve bizler Allahın esma manalarının bileşimi şeklinde var olmuşuz. Biz insanların ve cinlerin esma birleşiminde ayrıca ilim, irade ve kudret takviyesi verilmiştir. Bu takviye dolayısıyla biz ve cinler, esma kompozisyonumuzda yer alan içeriği değiştirebiliriz. Allah'ın doksan dokuz ismi diye bildiğimiz manaları vardır. Her isim bir manadan doğar. Örneğin bir kişi insanların sağlığı üzerinde eğitim alıp kendisini geliştirirse, ona doktor deriz. Biz doktor dediğimiz için kişi insan sağlığı üzerine çalışmıyor, kişi insan sağlığı üzerinde çalışıp hastaları sağlığına ulaştırdığı için ona doktor denmiştir. Allahın isimleri de öyle... Çeşitli manalar onda olduğu için o manaların her birine bir isim ile bize o manalar tanıtılmıştır.

Allah kendisinde ki manaları ikişer, üçer, dörder veya daha çok bir karışım şeklinde bir araya getirdiğinde, ortaya sanal benlik dediğimiz sanki bir ayrı ve bağımsız varlık ortaya çıkar. İşte var olan her varlık böyle bir karışımdır. Bizler dahi öyleyiz. Ayrıca insan ve cinlerde, tüm karışımlar gibi bir karışım olmakla beraber öz karışımlarını değiştirecek kuvve de karışımına eklenmiştir. Dolayısıyla bizler ve cinler yaptığımız eylemlerle karışımımızı değiştirebiliriz.

Bismillah Allah ekber diyerek şartları uygun hayvanları kurban edip benliklerini benliğimizde yok ettiğimiz gibi, sanal benliğimiz de reel benlikle kurban yani yakınlık peyda eder. Sanal benliğine paha biçilmesini isteyip kendinden içero olan beni unutan ne bedbahttır. Asıl olan ise, sanal benliği unutup her şeyi ondan bilmek. Sanal benliğimiz sonsuza dek var olacak, yok etmeyi düşünürsen nal toplarsın ancak, elinde olsun hakka götüren sancak, bu sancağı tutmayan yanacak.

Olay sanal benliğimizi yok etmek değil, esas olan reel benliği sanal benliğinin lokomotifi olarak görüp teslimiyeti ve bekaiyyeti hissetmektir. Bilincin de özü vardır. İşte o öz bilinmezlikte yani a'ma dadır. Özün özü olan a'ma, sanal bilinçlere tenezzül ederek zahir olur (Sana göre). Gizli hazineyi istedi ki hazinesini açıp seyretsin. Bu istek ilim olarak zuhur etti ki, malum ilmin zaten süratlenmiş halidir. İlim ile malum ayrılmaz ki. Allah'a ilminde ilminden ilmi suret, bize göre ise malum. Aynı şeye reel ve sanal benlikten bakış, aslında şey'siz. İfade için başka nasıl yazılsın ki, Rab ve kul ilişkisi gibi. Allah dışsal veya içsel bir ilah/tanrı değilse o zaman subhan olur, ben seninle konuşursam ikinin üçüncüsü olur sana veya bana göre.

Boşuna poturunun kıvrımlarında sayıklama ve deme ki ikimiz varız. Bizden bizle konuşur hem hüviyeti başka değil. Ben ve sen neyiz ki hayal veya sanal benlik, o ise reel benlik ve ikimizden de ve tüm âlemlerden de

münezzeh. Hem onun subhan yani her şeyden münezzeh olduğuna iman etmeyen müşriktir. Ne vahdeti ne hali...

Bir kaç saniye önce ruhumuzda oluşan yaratım isteği beynimizde ben yapıyorum şekilde zuhur eder. Oysa bu istek önceki vaziyette senin rububiyet alanının açılımına göre senden çıkan tetikleme sonucu oluşmuştu. İçinde olduğun an ise yaşama halidir. Birkaç saniye öncen ezelin, içinde olduğun hal anın ve benlik zuhurundur. Bu her an sürüp gider. Yeni doğacak an'larımızın güzel olması için şu anki an'ımızı teşkil eden zuhur anımız üzerinde yerli yerinde müdahale etmek zorundayız. Bu da yaptığımız amellerle şekillenir.

Anlık sanal benlikte doğan ben'i üzerinde tasarruf etme kabiliyetimizi elimize alırsak kâinata meydan okuruz. Yoksa kâinattaki varlıkların oyuncağı olma yolunda günlerimizi tüketiriz. Hissediş kendinden özüne yolculuk ile gerçekleşir. Paye ikiye bölünemez. Sanal benlikten mutlak benin bakışıyla bakış olur. Ama sanal benlik asla ve asla kaybolmaz ve mutlak ben olmaz. Çünkü içinde olduğu bakış ile bakışlanan sanal benliğin ta kendisidir.

İçimizdeki özlem, sanal benliğimizden asıl benliğedir. İşte hangi varlık olursa olsun, Ondan zuhur eden

kuvvet Allah'tan gelmektedir. Dolayısıyla ilah olarak insanların taptıkları her varlıktaki güçte Allah'ındır. Yıldızlardan hayvanlara, insanlardan cinlere, her varlıkta olan havl ve kuvvet Allah'tan gelmektedir. Dolayısıyla La ilâhe illellah yani tanrıya hayır sadece Allah deriz ve şirkten kurtuluruz. Tek irade var dendi, tamam doğru öyledir. Kulun iradesi de var dendi, tamam doğru bu da öyledir. Evet, ikisi de doğru, sorun iki vecihi doğru anlayamamada. Sen kul da hiçbir irade yok dersen, bu vahdete değil teşkaleye götürür.

Gariban kul der ki madem öyle, her işlediğim tümel aklın planı, bana ne çalışmaktan. Gider gezer tozarım, yer içer çiftleşirim ve son dakikayı beklerim. Nasılsa bir okus pokus değneği beni bulur ve kurtulurum veya azaba duçar olurum. Ey tümel aklın planını tek plan bilip hem kendini bu planın dışında zannedip ve kendinden açığa çıkan tümel yansımasına kulak tıkayan kişi, bak hele bak, Hakka kulak tıkamaya gücün varmış, işine gelirse istediğimi yaparım dersin ve buna da gücün varmış.

İş manevi çalışma oldu mu, Allah böyle dilemişti de namaz kılamıyorum, diyorsun. Yesinler senin dilenmişlik anlayışını. Allah kulunu özene bezene yaratacak, sonra tutup günah işlemek için programlayacak ve sonsuz azaba atacak. Bu çok komik bir düşünce ve hiçbir gerçeğe dayanmayan bir seraptır.

Tüm varlık Allah'ın nurunun yansımasıdır. Varlığı, var olanı, görüneni, görünmeyeni, her olanı isimlendiren, sıfatlandıran rabbin isimleri, insana talim edildi. Varlığa varlık veren ve değerlendiren bizleriz. Çünkü biz Allah halifesi olup onun adına nazar etmekteyiz. Varlığa varlık elbisesini bizler takmaktayız. Giydiren ve süsleyen bizleriz. Ey insan, senden açıklığa çıkan an itibari anla, olan elbiselere takılma. Çıktığı anda kün emrinden çıkana elbiseyi giydirerek olanı örtmekteyiz. Elbiseleri çıkartabildiğin kadar hak olana ulaşırsın. Elbiseler ile hakikati örtmenin sırrı burada yatmaktadır. Elbiseleri çıkarttığın anda açıkta olanı gör.

Gerçek basiret, varlık sahasından hakikatin şuuruna geçebilmektir. Geçtiğin anda kendi varlığının hiçliğini anlarsın. Hiçlik tanımlaması ile varlık hakikatine geçersin. Zira hiçlik bir son değil başlangıçtır. Onun için hiçlikte olduğunun seyrinden de geçmek gerek. Sanal benliğini giydiren et kemik ve ruhsal olgulardan soyunduğun anda, olanın hak olduğunu anlarsın ve beden malikinin senden her an kendisini varlık sahasında seyir ettiğini anlarsın. Şuurda varlık sorusu çıkabilir. Oysaki kendi bilinmekliğini kendi ile kendinden kendine murat etti. Aynadan bakan hep o. Aynada görünen hep sen. İşte fil hal Allah nurunun derununda, sende yoksun bende yokum. Sadece ben varım der, varlığım ve yokluğumda gizli olan hüviyet. İşte bu mutlak hüviyeti seyir eden de, sanal benlik sahibi olan insan.

Kur'anın her bir ayeti başka makamdan hitaptır. Ayetlerin geliş makamlarını bilmeden Kur'ana kafasına göre yorum yapan sapıtır. Dikkat et ki; zat makamından gelen ayetler sırf "hu veya Allah" der ve ayeti bu iki kelimeye bağlar. Sıfat-esma makamlarından gelen "biz" der. Ef'al makamından gelen ise "ben sen o onlar" der, karıştırma birbirine. Kader de öyle, irade de öyle. Fiiller âleminde işlediğin hataları, makamları birbirine karıştırarak Allahın boynuna at kurtulacağını san, yok öyle şey. Nasıl ki beş duyu boyutunda kâğıt yanıyorsa, ama atom boyutunda aynı kâğıdın atomları aynı kalıyorsa, zat sıfat esma ve ef'al makamları arası geçişkenlikte aynen öyledir.

Fiiller âleminden bakan ayeti zat makamıyla meal et ve kurtulduğunu san. Bu sanmam sonun olacaktır ve Allah'a bir zarar da dokunmayacaktır. Çünkü fiil âlemindeki herhangi bir oluş zat makamına herhangi bir zarar dokunduramaz. Tıpkı beş duyu boyutunun atom boyutuna zarar veremeyeceği gibi, birçok olayı fark edemeyişimizin başında şu gelir. Birçok anlama gelebilecek bir kelimeyi, hafızamızda sabitlediğimiz bir mana ile olaya bakmamızdır. Örneğin cüzi irade dediğimizde, hemen kafamızda canlanan şu oluyor. Bir külli irade var ve bende de bu külli iradenin bir cüzi yani parçası var. İşte yanılığın noktası burada başlar.

Hâlbuki olay şudur; Külli irade, Allah ismiyle işaret

edilen ve Hu'nun tecelli ettiği ve kendisinde kendisini seyir etmeye başladığı ve Rahman ismi gereği ile istediği manaların açığa çıkmaya başladığı noktadaki iradedir. Cüzi irade ise, rahmaniyyetten tecelli edip rahimiyyette oluşan ve diğer esma manaları gereği şekil alan her bir birimin külli iradeden aldığı paya denir. Burada bir parçalanma olmayıp her bir esma kompozisyonun kendi bünyesine göre özünden aldığı irade vardır. Her bir birim özünden aldığı irade kadar diğer esma kompozisyonları üzerinde etkileşim yapar. Esmâ kompozisyonu dâhilinde güçlü olan, esma kompozisyonu dâhilinde zayıf olanın üzerinde etki eder ve güçlü olan kazanır.

Bununla beraber biz insan olarak, bize verilen özellik gereği esma kompozisyonumuzda değişiklik yapma yeteneğimiz vardır. Tüm esma değerlerinde olduğu gibi, esmaların çıkış noktası olan ilim, irade ve kudret kuvvelerimizde de değişiklik yapıp daha üst seyir alanlarına çıkabiliriz. Böylece külli olan iradeden esma kompozisyonumuza yansıyan ilim, irade ve kudretimizi yükseltir ve daha önce başaramadığımız birçok şeyi, başarır konumuna geliriz. Bu olay anlaşılırsa, cüzi iradenin parçalanmış iradenin olmadığı, aksine yansıyan irade olduğunu keşfederiz.

Peki, insanın mes'uliyyeti nerde başlar? İnsan diğer tüm varlıklar gibi Allah'ın ilminde ilmi bir birim olarak var edildi. Tüm varlıklar içinde Allah, insanı kendine

halife seçti. İnsana izin verdi ki esma-ul hüsna isimleriyle işaret edilen manaları açığa çıkarıp seyretsin. Tabiri caizse, izin verdi ki onun ilminin içinde onun esma manalarını işletip yeni oluşumlar oluştursun. Tüm manalar onun olduğu için ve bizim varlığımızda onun ilminden meydana geldiği için, aslında her şeyi o yapıyor, ancak bize gölge bir nefis verildiği için, faturası bize kesiliyor ve mesuliyetimiz başlıyordur. Biz, bize tanınan oranda esma kompozisyonu oluşturup düzenliyoruz. Düzenlen mana düzeyinde isteklerimiz ve kabiliyetimiz değişiyor. Ama kompozisyonumuzdaki tüm manalar gene de Allah'ındır. Onun için de yapan yaratıcı Allaktır deriz. Bunu iyice fark etmemiz gerekir.

Örneğin; Eğer zina eden kişi, zinaya yaklaşırsa, onun kompozisyonu o fiili yapacak pozisyon alır. O yüzden ayet der ki, zinaya yaklaşmayın ama demiyor zina etmeyin. Çünkü kompozisyon oluşmamışsa zaten fiil oluşmaz ama sonuçta oluşan kompozisyondaki tüm manalar Allah'ındır. Allah istemez bize verdiği iradeyle kompozisyonumuzu bozuk oluşturalım, ama bozuk oluşumlardan oluşacak sonucu da bize yaşatacaktır. Zikirler ve ibadetlerimizin tümü de müspet olarak kompozisyonumuzu değiştirmek içindir. Değiştirmen sana verilen müsaade kadardır, ama o kompozisyon gene Allah'a aittir. Bilelim ki tüm manalar sadece onundur. Yalnız oluşan kompozisyondan gelecek müspet ve menfi tüm sonuçlar seni bulacaktır. Çünkü

kompozisyon ile sana hibe edilen gölge benlik ebeden sende kalacaktır. Farkı fark et aziz kardeşim, her şeyi yap ve Allah yaptırıyor deme ve kendini aldatma.

Şunu da belirtelim ki, birçok ayette Allah kullarına zulmetmez dediği halde, hem kişiye yalnızca çalışmasının karşılığı var denildiği halde, kişinin elinde hiç irade yok denip pasif etmek isteyen kişileri Allaha havale ederiz. Doğru bir iman ile al eline yansıyan iradeyi ve kâinata meydan oku. İşte böyle bir halifesin.

Nefsimizle konuşurken bir kaç mırıltı, ey nefsim kendini bir şey zan etme. Sana verilen her şey sınırlı ve fani. Onu veren ise tek Baki olan Allah'tır. Sana lütuf gibi gelen de, hoş iyi güzel gibi olan da veya hayır bildiklerin de veya sana acı veya halsizlik gibi veya çile gibi zan ettiklerin de her şey geçici. Lâkin bil ki her şey Rahmandan. Bunlar dünyada sana verilen beden ve sanal benliğinin zanları. Yani o ister kulunu aşağıya çeker ister yukarı ne fark eder ki. Sana düşen daima Allaha hamd etmektir. Bu senin kaderin, şikâyetiniz olsa ne ki, kendine zülüm edersin. Ahretini düşün. Ruhun ölmez. Yeni bir bedende hayatına devam eder. Baki olan seni sonsuzluk için var etmiştir. Bunu fark et ve sonsuza yüzünü dön.

HAKKA YOLCULUK ÜZERİNE MULHAZALAR

Selam ismi, ruhumuzu sardığı gibi maddemizi de sarsın. Ruhumuzu öyle sarsın ki, benliğimiz aydınlanıp derunumuzu nurla buluştursun ki hakka yolculuğumuz başlasın. Muhammedi bakış ile baktığımızda, halkı hak nazarıyla seyir veya hakkı halk nazarıyla seyir başlar. Bu ancak, B (ب) harfinin işaret ettiği istiane, mulabese veya musahabe anlamlarının işaret ettiği mana bakışıyla bakmakla oluşur. Gerisi iki renkli göz gibi ayrı ayrı bakar.

Derununda olan hakikat ve marifete ulaşmak için şeriat ve tarikat yoldur. Bu yol öyle bir yoldur ki dünya yaşamı süresince devam eder. Çünkü karanlığı aydınlatmanın bir sınırı olmadığı gibi hakikat ve marifetin de sınırı yoktur. Et kemik bedeninin ölümünde kişinin derecesi mühürlenir. Ama kıyamet gününe kadar kişinin dünyada bıraktığı sadaka-i cariyelerin sevabı, onun cennet yaşamını yatay olacak şekilde genişletir. Ama dikey yükselme sadece dünyada mümkündür. Zaten sadaka-i cariyeyi inşa ettiği anda gerekli olan dikey yükselme sevabına nail olur.

Yol olmadan hedefe varamazsın. Senin maksadın hakikat ve marifet ise, şeriata ve şeriatın maksadı olan huzuru kalbi veren tarikata yapışmak zorundasın. Niye dersiniz şöyle ki, çoğu kişi, ruh ve bedeni ayrı

sanıyor ve ikilemde kalıyor. İki ayrı şey değil ki. Bedenin gerekleri yerine gelmeden ruhun hiçbir hali oluşmaz. Oluşur zanneden, şeytanın elinde oyuncak olmaktadır. Bizim hedefimiz nari katmanını aşip nuri katmanını harekete geçirmemizdir. Namaz ruhun kendine gelmesi için birinci basamaktır. Zikir şeytani tabakayı atlamak için ana dokümandır. Tefekkür beden ile ruh arasındaki ana köprüdür.

Bedenle ilişkili her şeye şeriat denmiştir. Ruh ile ilgili her şeye tarikat denmiştir. Yoksa tarikat gidip birine kendini paralamak değildir. Şeriat ve tarikat, beden ile ruhu aynı anda geliştirip hakikat ve marifet dediğimiz melekûtun ana kaynağı olan, Allah isimleriyle işaret edilen melekeleri harekete geçirme kuvvesini elde edip salt bilince ulaşmak içindir. Yoksa farkında olmadan, bizimle melekût tabakası arasında olan şeytani nari varlıklarla iletişimde oluruz da, kendimizdeki melekeleri harekete geçirmiş sanırız. Sonra cini şeytanlar bizi parmağında oynatır da farkında olmayız.

Dikkat edin ki, şeriat dediğimiz İslam'ın farz ettiği ibadetleri ve tüm ahlaki unsurlarını yerine getirmeden melekûta ulaşmak olanaksızdır. Birisi havada uça veya denizde yürüse veya tüm dünyayı görüp bize anlatsa, ama şeriatın hükümlerine yani İslam'ın farz ettiği ibadetlerine ve tüm ahlaki unsurlarına riayet etmezse, bilin ki şarlatandır.

Kişinin eşinin veya çocuklarının eksikliği vardır diye kişi suçlanamaz. Bu kişinin kendisiyle alakalıdır çevresiyle ve yaşadığı ortamlarla alakası yoktur. Namazı bilfiil kılmayanın ruhu, namazı ikame edemez. Hacca bilfiil gitmeyeninin ruhu o enerjiyi alamaz. Bir insan yalan konuşsa, ondan hakikat açılmaz. Gıybet varsa kişide, tüm bildiği dedikodudur. Faiz alıp verirse daha çok aşağıdadır şeytanlaşmış ruh haline bürünür.

İlim, irade ve kudret sıfatlarını kullanarak bedeni ilgilendiren amelleri yaparsak tarikat yolu açılır. Tarikat ruhu tanımadır. Ruhumuzu arındıracağız ki, hakikatin yolu açılsın. Ancak hakikat bakışıyla marifete erebiliriz.

Tüm zikirler ve insanlara iyilikle yönelmek şeriat düzeyi ile alakalıdır. Yani bedenle alakalıdır, hem olmadan da olmaz. Tefekkür ruhla alakalıdır ve olmadan olmazlardandır. İşte zikir tefekkürü sana çekip getirir. Tefekkür şükürün edasını sağlar. Şükürün edası ile de hakikat yolu açılır. Böylece marifete yolculuk başlar. Yani şeriat, tarikat, hakikat ve marifet iç içe olup bir bütündür. Arınmak istersek her ortamın hakkını vermek zorundayız, eşin hakkını vereceğiz, işin hakkını vereceğiz. Dikkat hakkını “Hakk’ını” diyoruz. Hak Allahın adıdır. Gözün hakkını vereceğiz. Elin hakkını vereceğiz. Malın hakkını vereceğiz. Böylece beden ve ruh ikilisi aktive olur. Melekûta sıçrama olur. Yoksa şeytanın elinde oyuncak oluruz.

Hem şeriatın ruhunu okuyalım. Şeriat yani ilmihal bilgileri her devre göre o insanların ihtiyaçlarına göre revize edilmiştir. Örneğin; İmam Şafii mısır bölgesinde dediğini Bağdat bölgesine geldiğinde değiştiriyor. Tabii revize yapmayı kafamıza göre yapamayız. Kur'an ve sünnet ışığında hem fakih yani olayın ruhunu anlayan âlimler tarafından revize olması gerekir.

Bizim ilgi alanımız daha çok mana âlemi olduğu için, zahiri şeriat bilgilerini pek yazmıyoruz. Zaten şeriat ilmini mutekaddim İslam âlimleri tüm detayları ile işlemişlerdir. Ama mutekaddim İslam ulemasının Kur'an ve hadisten aldığı ruhla yaşam alanımıza sundukları İslam'ın zahiren işlediğimiz hakikatleri, günümüzdeki güncel konulara uyarlamakta günümüzdeki ulemaya düşen en büyük görevdir. Yoksa asrımızdaki insanlar özlere kavuşmaktan mahrum bir halde yaşayıp göçeceklerdir.

Bu konudaki görüş alanımı beyan etmek için bir örnek vereyim. Örneğin, kişi beş yüz altınlık değere sahip lüks arabaya yatırım yapar altına alır gezer. Eski klasik anlayışa göre zekât yok derler, çünkü binekmiş. Kadın boynuna on altın almış zekât var derler, çünkü malmış. İşte bu görüş revize edilmelidir. Çünkü o malda çalışmaya gücü olmayanın hakkı var.

Kişinin işini elli altın değerinde araç görüyorsa, konforu

ve lüksü için beş yüz altın değerinde araç alıyorsa, aradaki dört yüz elli altın değerinin zekâtı verilmelidir. Kim yoktur derse bunun hesabının altından kalkamaz. İşte böyle bazı bilgilerin günümüze uyarlanması elbette haklıdır.

Hakeza banka kredileri de faizdir. Hem de hayali alışveriş yapıp ve bu alışverişine araç veya beyaz eşya veya başka bir malı matrah bırakıp vadeli alıp peşin iade edip ucuza satıp para elde etmekte faizdir. Çünkü burada hem ciddi ticarete mal olacak bir nesne olmadığı gibi, nesne olsa da olay şeriate hile karıştırıp o şekilde faizi meşrulaştırmaktır. Buna tefecilikte denir. Evet, isim değiştirmekle içerik meşrulaşmaz. Konumuz şeriatın içeriği değil gerekliliği idi. Olabildiğince kalbimizin tatminini arayalım. Bir işte kalbimiz tam tatmin değilse, o işten uzak durmak zorundayız. Yoksa mahrumlardan oluruz.

Aziz kardeşim, şeriat, tarikat, hakikat, marifet yolculuğunda senin gittiğin yani kelimelerle öğrendiğin her ilim, şeriat ilmidir. Dikkat et! Aktardığın her ilim şeriat ilmidir. Tarikat, şeriat ilmini yol edinmektir. Hakikat, tarikat edilen şeriatın ulaştırdığı hayatın öz gerçekleridir. Marifet ise, erişilen gerçekleri seyirdir. Bunları ayrı ayrı uçuk ve kaçık, hatta hatta serserice düşünüp içkiyi veya herhangi bir kaba veya ince günahı işleyip, benim her zerrem hak laklaka ve zırvasıyla ömür tüketip, hatta hatta kendisini öyle

görüp ve hatta bu konuda çok çok tatlı nağmeler yazıp ve kendisini azaba mahkûm etme delaleti değildir.

Hakikati tüm haşmetiyle görmek için seyri sülûğü tamamlamak gerekir. Çok çalışmak gerek çok. Allah bedavaya makam-ı Mahmud'u Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize dahi vermemiştir. O makama ulaşmak için gece namazı ona farz edildi. Biz bol bol uyuyarak o makamların mahiyetini anlayamayız. Sadece dedikodusunu yaparız.

Çok önemli bir konuya da değineyim. Müslüman, ticaret yaptığında derler ki dini ticaretine alet eder. Üretim yaptığında derler ki dini kullanıp sömürür. Siyaset yaptığında derler ki dini siyasete alet eder. Hiç bir şey yapmadığında derler ki Müslüman tembeldir. O zaman Müslüman her şeyin hakkını verip dinine laf ettirmeyecek. Sonra da şöyle diyecek, o gülen gülsün, hak bizi bilsin hem hak yolculuğumuz ölüme dek devam etsin.

İslam'daki tefrikanın son bulması mı? Komik bir istektir bu. Çünkü herkes yolundan memnun ve hak olduğunu sanıyor. Bu kıyamete kadar sürer ve hüküm Allah'a aittir. İslam anlayışını yok etmek için Kabil ile Habil'den şimdiye kadar hak batıl mücadelesi sürmüştür. Aynı oyunlar milyondan fazla yıldır kılık değiştirerek sürüp

geldi. O oyunları çevirenler gittiler. Şimdi ise torunları iş başındadır ki onlarda gidecek. Ama İslam baki kalacaktır. Çünkü İslam Allah'ın dinidir. Allah bakidir.

Allah'ın nuruyla nurlandığımızda, Allaha giden yolu dinledik demektir. Hak yolunu yol edinip meydanımızdan şeytanı kovduk demektir. El malından sıyrılıp dinin özüne baktık demektir. Halis İslam'la tanışıp ulu orta hakkı seyrettik demektir. Libası tahir eyleyip sağlam gidişatı unutmaktan sıyrıldık demektir. Saf bir yürekle seyre dalıp insanı, hayvani boyuttan halas eyledik demektir.

Biz şeriat ile tarikatı at başı görürüz ki hakikat ve marifet arabasını yürütsün. Yapmış olduğunuz tüm amellerin samediyet nurlarının önündeki perdenin biraz daha aralanması ve hakikate biraz daha yaklaşılması temennisiniyle yüce Allah'ın katına varılmasını niyaz ederiz.

Bazen ani uyanışlar kişiyi hakikate çeker de aniden kalbin anar olur. Gül olur sazın telinde, ses olur tenin renginde, ışık olur nefsin önünde hem seslenir hak senin özünde. İbret alan şekavetten kurtulur. İşte dünya ana karnıdır. İbret alıp düzelen said olmak için hak kazanır. Hak yolda sebatta inat Allah'ın bir lütfüdür. Pervane olalım hak divanında, nefesi düğümleyelim şeytanın boğazında, gözümüz olmasın

kimsenin aşında hem olmayalım yemek kimsenin kaşığında. İşte vicdanın sesidir sendeki hakkın nefesi, terk et hevesi, budur hak yolunun felsefesi.

Marifet hakikatten sonra başlar. Şeriattan taviz veren tarikattan, tarikata giremeyen hakikatten, hakikatteki zevki hissetmeyen ise, marifetten mahrumdur. Hakikat yolculuğu asla hobi olamaz.

Mutavassıt olmak genelin bakış açısıdır. Genel için her iki uçta yani teşbih veya tenzihte yoğunlaşmak farkına varmadan ayağı kaydırır. Hıristiyanların İsa Allah'ın oğludur demeleri veya Yahudilerin buzağıya tapmaları gibi.

Genele eskiler avam demişlerdir. Akılını imanla besleyip hakikati okuyanlar ve zikirde daim olanlar, ince sırlara muttali olurlar. Mutavassıt akıl ve zekâ sahipleri tasavvuf kitaplarından heveslenip, bende o ilme sahip olayım derse hata eder. Aslında başa bela olan kavram sahip olayımdır. Pazardaki elmaya sahip olayım gibi manevi ilimlere sahip olunmaz.

Hakikat ilmine sahip olmak isteyen tüm benliği terk etmesi gerekir. Benlikten geçen erir. Zorlamaya gerek yoktur. Tasavvuf ehli Allah'a öyle teslim yaşar ki, cenazenin gassale teslim oluşu gibi nefsi isteklerini terk eder. Bu yol emek ister emek. Öylesine sahip

olayım isteyen değil, terk edeyim diyendir bu yolda kemale eren. Kavuşayım dendiğe uzaklaşsın, ama serbest bırakayım zihnimi dediğe yaklaşsın. Onun için mana ilmi için denmiştir ki, serbest bırakıldığında senin olur, tuttuğunda senden kaçır.

Koku nedir diye sorarlar? Koku mürşidin sana hissettirdiği sanal benliğindir. Aslında mürşit, sanal benliğin içinde büründüğü ve kendisini o sandığı et kemik beden rüyasından uyandırıp, kişiye kendisinin et kemik beden olmadığını hissettirip onu derin uykudan uyandıran kuvvedir. Sanal benlik ile kişi asıl benliğe yol alır. Mürşidi sadece bir adam bilme. O yol gösterendir ve her an değişkendir. Mürşit hep bir somutla hissettirir soyutu. Somut bir nokta olmazsa soyut hissedilmez ki. İşte o nokta mürşittir. Mürşit bazen bir insan, bazen bir hayvan, bazen bir taş, bazen senin bedeninin, bazen de bir kitap olabilir. Yani soyutu somutlaştıran bir objedir ki, işte o kişinin mürşididir.

Mürşide ihtiyaç duymadan önce, hangi hallere ulaşan mürşitle karşılaşır? Sorusunu sormak gerek. Sen mürşit aramayacaksın. Sen mürşidi ararsan, arayan sen olduğu için bulamazsın. Çıkar senli ve benli düşünceyi aradan, mürşidini karşında bulacaksın. Bazen mürşidin bir insandan hitap edecek. Bazen bir taştan hitap edecek. Bazen de sudan hitap edecek. Ama hiçbirine tutsak olma. Tutsak olduğun şey

gelişmeni engelleyecektir. Yunusun şeyhi yunusu kırk yıldan sonra yanından kovmuştur. Çünkü Yunus ona tutsak olmuştu, yoksa yunus özgürleşemeyecekti. Çünkü Allah'ın sistem ve düzenine göre insanın gelişiminde, koyun ve çobanlık yoktur. Özgür bireyler vardır. Allah Resulüne çoban ve kendisinde koyun gibi gören şahıslara ayetle ihtar geldi. Resule nazır yani gözetmen olarak bakın dendi.

Tarikat yolunda çalışma yapana rehber şarttır. Çünkü tarikat yoluna giren kişinin zikirle, riyazetle ve tefekkürle ihtisaslaşan beynine bin bir türlü vehim ve vesvese gelmeye başlar. Eğer ki kişinin rehberi yoksa çok şirin gözüken şeytan, çok kolay bir şekilde kişiyi aldatır.

Ama tarikat yoluna girmeyip şeriatın bildirdiği yolda sağlam bir imanla yürürse, ilmihal hakkında yazılanları tercüme eden mütercim dışında hiç kimseye ihtiyacı yoktur. Çünkü orada yap ve yapma vardır.

Ama tarikat yoluna girmeyen bunu da unutmasın ki; kaybedeceği şeylerin haddi ve hesabı yoktur. Tarikat derken filanca veya filancanın tarikatı değil, tarikat kişinin öz hakikati yolunda ihtisaslaşma yoludur. Hatta ki rehber veya mürşit dediğimiz şey, elle tutulur ve gözle görünür olması gerekmez. Rehber ile iletişim günümüzde çok daha kolaylaşmıştır. Telefonla,

internetle hiç fiziki güç harcanmadan rehberle ulaşılabilir. Eskiden mektupla rehberlik yapan veliler mevcuttu. Mektuba-ti Rabbani rehber ile öğrencinin, mektuplarla sağlanan rehberliğe en güzel örnektir.

Hatta hatta günümüzde et kemik bedenler görüşülmeden sadece iletişim araçlarıyla rehberlik işinin halledilmesi daha cazip gibidir. Elbette fiziki olarak bir arada bulunulması, sessiz ve sözsüz bir şekilde sohbet edilmesi bambaşka tat verir de ama şart değildir. O yüzden birçok âlim gerekli ilmi yazıp yayarlar, kendileri ise perde arkasından seyredarlar.

Fenafillâhı fiiller boyutunda düşünen şeytanın oyununa duçar olur. Madem hakkım o zaman amel neye deyip boşluğa düşer. Hakka aşına olmana rağmen gözün gülün dışında dikende dolaşıyorsa, güle çok uzaksın demektir. İbadet ve hakka yöneliş ile iman nurlanır. Kalpteki kini ve batıl söylemlerini laf cambazlığı ile süsleyerek insanları kandırıp hak yoldan alıkoyanların vah haline.

Hakka teveccüh ise niyetin, hak kendi şanına uygun dostu önüne koyar. Kendi kuruntularına göre hala başka dost arayan hakkın lütfünü tepmiş olur. Özdeki hakikati dışa yansıtanın şe'ni belli mi olur? Çünkü her an yeni bir şandadır o ve ona uyan da onun rengine boyanır. Bazen tepe çukur yol alarak ilerleyen ve nuru

kıvama getirme aracı olarak şekiller arası değişkenlik göstererek kişiden kişinin rengi gibi tecelli eder. Bunu anlamayan kişi karşısındaki aynasına bazen kızıp kovabilir. Bazen de onda kendi huyunu görüp düzenler. Rehberine ruh ikizi diyen kişiler de olmuştur ki, olayı bilmeyenler konuyu başka yönlerle saptırmışlardır.

Özdeki safiyet ve sadakati bulan zaten şekillenen dalgalanmaya takılmadan gözünü özdeki cevhere diker. Özdeki safiyetten mahrum olup gözden karar verenler ise, tepe çukur dalgalanmalara bakıp gözünü kapar. Gözünü kapayan ise yol alan nurdan mahrum olup gündüzü kendine gece eder.

Ey dost, dost senin postun ise üzerine otur ama incitme. Ey dostuna post olan soğuk havada ona kürk ol ki üşümesin. Et kendisini dostuna saran post. Ey postun üstüne abdest alıp oturan dost, hakkın sınırlarını aşmaktan sakın ve hakka rücu et. Hakkın hakkına riayet etmeyen haktan mahrum kalır bilesin. Yürek halka hak ile dönsün ki hak oradan yüreğine aksın. Zira halka hak nazarı ile bakmayan haktan mahrum olur.

Hakikate karşı kör davranmak hakikati yok etmez. Olsa olsa körün mahrum olması dillerde kalır. Bir kaç hikâyeden sonra o da unutulur. Her hakikatten dem

vuranı veli mi sandın? Ehlisünnet diye tevdi edilen Kur'an ve sünnet prensipleri bizzat hakikattir. Bu hakikatleri terk eden bidat ehlidir. İtikattaki ufak sapma kişinin tüm düşünsel âlemini yok edebilir. Çünkü insan büyük günahları işlemekle dinden çıkmaz ama itikadı yani düşünsel alanda bozuk düşünmekle helak olur.

Kâfirlik babadan oğla geçmez. Ama küfür nesilden nesile akarak gelir. Unutmayın ki Kabil ve Habil ilk insanlardandır. O gün bu gündür devam eder Hak ve batıl mücadelesi. Hem batıl sinsicedir, hak ise aşikârdır. Sinsi olan sadra implas atar ve mide bulandırır. X yaptırır Y ye mal ettirir.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin ahrete irtihalinden sonra, o zaman ki derin gücün fitne ve fesadını aziz sahabeye mal etmeyelim. Akıntıya katılıp olayları objektif göremeyenler uyandıkları anda tövbe ettiler. İşte o derin güç hala iman ehli arasına fitne sokup ölümleri devam ettiriyordur.

Tarih tekerrür etmek için değil, ders çıkarmak için olmalıdır. O günden bugüne ders almayı defalarca aynı hatayı işlemek ise, en büyük basiretsizliktir. Bakın orta doğuya... Öldüren Allah ekber diyor, ölen Allah ekber diyor, kavga ettirenler ise geyik muhabbetleri ile Müslümanların aklıyla alay eder dururlar. Ölen

insandır insan hiç mi vicdanın sızlamaz ey arlanmaz ve uslanmaz olup tek dişi kalmış canavar olan batı. Evet, zulmeden kaim olamaz ve zulmüyle batmaya mahkûmdur. Bu Allah'ın değişmez sünnetidir. Vakti gelince ne bir an ileri ne de geri bırakılırlar.

Kişiyi et kemik bedenin dürtülerine götürücü eylemlerle kişiyi özünden mahrum etmek isteyen kim olursa olsun uzak durulmalıdır. Hem kişi, ruhsal tatminler peşinde koşturmak isteyenlerden de uzak durulmalıdır.

İnsan bilinci saf ve durudur. Bu saf ve arı bilincin dışındaki her istek zan veya zen'seldir ve kişiye hak yolunda prangadır. Hakkın hak, batılın batıl hissiyatı kişide oluştuğu an kişiyi artık hak yolunda çalışmaktan alıkoyamazsın. Tüm mesele fark etmektir.

Hak yolunda bir er bulursan sen de onunla er ol. Sakın onbaşı veya bineği olma yoksa er sıkılır.

Bir avuç insan değil tüm insanlık bir araya gelse ve esas duruşta durup saygı gösterse ve her isteğini uygulasa, buna karşın rabbul âleminin nimete erenlerin kulluğunun aksi bir duruş istense, tüm o saygı ve getiriye serap bilip gözü İsmail'in sesine ve zem zem suyuna bent edelim. Bir şişe zem zem suyunu içip tüm seraba sırt çevire bilecek hassasiyette olalım.

Allahtan mahrum eden insanların iltifatını yüzümüze atılan tükürük olarak görelim. Hatta başımıza vurulan beyin kanaması sancısı olarak belleyelim ve hatta beynin dağılıp bedenın helak olması olarak telakki edelim hemen o ortamı terk edelim.

Ölümlle beraber rüya ve serap olan dünya, her an yeni bir şanda olanın bir önceki şanın yokluğunda kayıp olup gider. Artık hiç olan seraplara kapılmadan ve balığa yani dünyanın eğlence ve zevklerine göz kırpmadan yürümede karar kılalım. İşte bu serap olan sermaye saçmalığını güneş batıp gece olmadan hakkel yakın olarak görelim. Onun için bir dakika deyip ve büyük sınav için yönelime devam edelim.

İşte bu seraplara gülümseyip hakka yani gerçeğe adanalım. Hiç üstü sonsuz hiç olan hatta hatta boş ceviz gibi olan dünya sevdasını İbrahim bin Ethem'in elindeki iğne gibi balığa fırlatalım. Balık ağzına koyup getirince ise, başını okşayıp bir daha getirme diyelim. Tebessüm edip giden tatlı balığa sırt verip veçhimizi vechullaha çevirelim. Geriye Allah'a olan muhabbet ve hak ile oluşun huşu kaldığına şahit olalım. Erdiğimiz huşunun elimizde kalan ganimet bilelim. Bu ganimeti ebedi nimet görelim. İşte o zaman hak ile edersin muhabbet, doğar sana saadet, hak eder sana rahmet, silinir senden tüm minnet.

Hak her zaman üstündür. Hiçbir zaman alçak olmaz. Batıl alçak olmaya mahkûmdur. Sen bakma batılın kendisini üstün görmesine. Hak ve batılın arasına kalın çizgiler çizen kendisini korumaya alır. Ey hakkın yolcusu aziz kardeşim, zaten iki tercih vardı ya hak, ya da batıl. Bir de ortası var ki onlara münafık derler ki yerleri cehennemın en alt tabakasıdır. Hak yolun yolculuğunu seçmek ise en büyük bahtiyarlıktır.

Hakka hak demek iman ehlinin şiarıdır. Haksıza haksız demek iman ehlinde oturur. Rüzgâra göre uçan nereden bilsin oturaklı olmayı. Nereden bilsin hakka teslimiyetin tadını.

Kulağın hakka açılsın. Kulağında hak sözü çılasın. Kulağın batıla kapansın. Kulağınla hak duysun. Umutsuzluk girmesin içine. Hak eli senledir biline. Acele karar verip kalma haline. Nazın hak tarafından biline.

İslam Allahın mübarek dinidir. Evvelden sona kadar tek ve değışmez sistem ve düzeninin adıdır. İnsan da bu sistem ve düzene tabidir. Kur'an, bu sistem ve düzende insanı ilgilendiren kısmı, insana talim etmiştir. Bu çerçevesinde biz hayatımızı tasarım ettiğimiz oranda sulh ve barışa yaklaşmış oluruz.

İslâm bize dayatılan ve uygularsan cennete

uygulamazsan cehenneme diye bir diktatör dayatması değildir. Kimse de İslam'ın bekçisi değildir. Her birimiz imkânımız ölçüsünde Allah'ın dinini insanlara duyurmakla mükellefiz. İslam buna cihat demiştir.

Ne yazık ki bu günkü İslam âleminin çoğu İslam'a bu şekilde bakmamaktadır. Dolayısıyla her biri kendisini dinin temsilcisi sanmakta ve kendince İslam'ı uygulamaya ve uygulatmaya dayatmaktadır.

Hâlbuki din Allahın değişmez olan kanunlarını ihtiva etmektedir. Bunun adı da ilk günden son güne İslam'dır. Bir olay topluma dokunmayana kadar, kimsenin kimseyi bir gram zorlama hakkı yoktur. İslam'ın toplumu ilgilendiren esasında bir gevşeme varsa, o zaman ikrahın önü açılır. Ferdi ilgilendiren kısımda asla ikrah olamaz. Örneğin namaz ferdi ilgilendirir ve ikrah edilemez, edilir diyen yanılmıştır. Ama zekât ise toplumu ilgilendirir. Vermeyenler toplumdaki fertlerin haklarını gasp ettiği için ikrahla o hak alınıp ihtiyaç sahiplerine dağıtılır.

Kalbi Allah aynasına dönen kişide, Allah yanı sıra bir şeyin sevgisi araya perde olursa, bu mal olur veya çocuk olur veya karı olur veya koca olur veya beden olur, her olursa olsun Allah onu insandan alır. O yüzden denir ki müminin musibeti bitmez. Eğer perde olacak bir şey kalmazsa, musibette biter.

Kişinin Allah ismiyle işaret edilen msemmeye talebi olmazsa, tek hedefi dünya ve içindeki ziyetler ise gene de musibetten kurtulur, ama kaybettiğinin haddi ve hesabı yoktur. Dünyada istediğine ulaşır ama ahrette ise mahruumlardan olur.

Musibetten kurtulmanın yegâne yolu Allah yanı sıra kalben her Şeyin sevgisinden yüz çevirmektir. Çünkü bize ayna sadece Allah ismiyle işaret edilendir. Başka Şeyler, yani halk veya her kişi hak ettiğini alır düsturunca, bireye göre ortaya çıkan hak insana mutlak ayna olamaz. İki perdeyi geçen aynaya yaklaşır.

Bir kalpte aynı anda iki sevgi olamaz. Kalp tıpkı göze benzer. Aynı anda iki noktayı net göremez. Ancak tek noktaya odaklanır ve o noktanın detaylarını anlar. Gözünüzü genel olarak tüm ortalığa çevirirseniz, doğru düzgün bir Şeyin görüntüsünü yakalamaz hem her hangi bir görüntüden bir zevk alamazsınız. İşte kalbimizde aynen öyledir. Hedef ve odak sadece Allah olmalıdır ki zevkine ersin.

Yağmur gibi yağan ve ne yağdırdığından haberdar olan, hakka dönmek isteyip Allah'a ulaşmak isteyen kişilere hakkın ne olduğunu anımsatmak ve Allaha erdirmek için her Şeyi göze alıp sunan, hak yolunda günlerini feda edip maddeye çekenleri umursamayan,

gönül kırmamak için bedensel dürtülerine önem verip öylece yaşayanların arasına girerek onların diliyle konuşup aşağılara düşüp çakılabilmeyi dahi göze alan, insanların hakla buluşup mutlu olmaları için gayret eden bir Allah kulunu görürseniz kıymayın ona. Çünkü onun ahı arşı titretir ve siz kardan adam gibi buz kesilirsiniz. Hem de namaz kıldığınızı sanarak...

Hak konusunu yazdığımız için hastaya veya başka ihtiyacı olana ettiğimiz duanın şekli konusuna da az değinelim. Rabbim Şafii ismiyle şifa versin dediğinizde, en fazla sizin kadar şifa bulur. Rabbul âlemin Şafii ismiyle lazım olan şifayı değerlendirip sende tecelli etsin dendiğinde ise, hak ettiği en iyi şifayı bulur. Bunu tüm dualarımız için uygulayabiliriz. Örneğin rızık için dua ettiğimizde, Rabbul âlemin Rezzak esması gereği sende rızıkı şekillendirip açığa çıkarsın. İşte bunu tüm esmalarda uygulayıp karşımızdaki insan için duaya dönebiliriz. Ayrıca karşımızdaki insan için yaptığımız duanın dokuzu bize hâsıl olur da biri karşıdaki insana iletilir. Hem o faydalanır hem de biz kat kat fazlasıyla faydasını alırız.

Dikkat ediniz ki, bu şekilde dua kişiye ağır gelir. Çünkü kişi için faydalıdır. Yani yapılması zor gelen her olguyu bilelim ki bizim faydalıdır. Onun için de şeytan gözümüzde zorlaştırır.

Ey nefsim; Pusuda bekleyen kedi gibi ilmin çıkışını gözetle. Her biri ayrı bir kapı olup hakka açılan birimlerden fişkıracak ilmi kap. Kabını doldur ve hakka hak ile hemhal olmuş olarak ulaş.

Ölen biri için hakka yürüdü demek hatadır. Hakkın dışında bir şey yok ki. Bu söz, hak olana artık şahittir, dünyadan ölen için tercih bitmiştir ve hak ettiğini görecektir anlamında kullanılmıştır. Zaten Allah, yeri göğü ve ikisi arasındakileri hak olarak yarattı. Ölüm yokluk veya bilincin fetrete uğraması değildir.

Kişi dünyada yaşarken eğer imanlı ise, zaten hak ile olduğunu bilir. Allah yanı sıra herhangi bir ilahın olmadığına, bütün gücün ve kuvvetin sadece Allah'a ait olduğuna şahitlik eder. İmanlı olanın şahadeti dünyada olduğu için, hem o veri ruhuna yüklenmiş olarak gözünü diğer âlemde açtığı için hakkın kuvvetini kendinde hisseder ve sonsuz mutluluğa ulaşır.

Eğer kişi dünyada imansız ise, kendisinde veya başka birine ilahlık kuvvesinin olduğunu zannedip oluşan her filin mutlak var edicisi olarak kendini görür. Veya yaratımı biraz karşısındakinden ve biraz da kendinden görür. Ölüm ile perde kalkar ve her şeyin Allah'tan olduğuna herkes şahitlik eder. İmansızın diğer âlemde şahadeti dünyadayken kuvvetin sahibi olarak kendisini

gördüğünden ve bu veri ruhuna yüklenmiş olarak gözünü o âlemde açtığından, orada hakka şahit olması kendisine bir şey katmayacaktır. Çünkü Allah'tan gelen kuvveti kendisinin sanmış ve ölümle beraber bu kuvvet kendisinden alındığından, sahipsiz olarak ortalıkta kalmıştır.

Onun için de daha dünyada iken kendimize gelip hu diyerek kendimizle tanışalım. Hak ile bakıp rab ile buluşarak nura kavuşalım. Unutmayalım ki, hak yolundaki en büyük himmet, tüm fırkalardan uzaklaşmaktır. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin arkasında saf tutmaktadır. Daha büyük yol ve daha büyük önder olamaz.

Gıybet, yalan, dolan, hak, hukuk derken amel sepetimiz delik deşik olur. Amel nerede birikir ki? Eli boş yüzü kara olarak huzura çıkarız. Çok dikkatli olup şeytani düşüncelerden uzak durmalıyız.

Biri der ki Kâbe benim içimde, Kâbe'ye gidip araba para yedirmem. Diğeri hâşâ Hak benim içimde namaz kılmama gerek yok. Bilmez mi ki Hak için hulul olamaz. Senin hak ile irtibatın fıtratının gereğini uygulamandır. İşte buna riayete hakka kavuşma denir. Yoksa hâşâ hak kişinin içine girmez. Zaten hakkın Allah'ın adı olması, kişiye fıtratını bizzat yaşatan olduğu yönüyledir.

Olay senin fitratının hakkını verme olayıdır. Beni gören hakkı görmüştür den kasıt, beni gören fitratının gereğini yapıp fitratı gereği hakkın rızasını zuhur eden demek istemiştir. Çünkü zaten hak kişinin fitratının zuhuratıyla ilgili bir kavramdır. İç özellik olarak bu kuvve kişi için sebep değil sonuçtur.

Doksan dokuz esmalardan bazıları kişi için sebep iken bazıları sonuçtur. Esmaların zikriyle de sebep olanlar, kişiye olayın kühünü sana açarken, sonuç oluşturan esmaların zikri ise kişinin sonuca en güzel şekilde ulaşmasının yolunu açar. İşte hak zikri de, kişinin sonuca en emniyetli şekilde ulaşım sağlaması için yapılır.

Şeytan, ilme bulaşan kişilere tek tek dalıp sen Haksın diyerek Haktan mahrum ediyor. Nasıl ki, hak dışımdadır diyen hata yapıyorsa, hak içimdedir diyen de hata yapar. Hatta ben hakkım diyen de hata eder. Çünkü hak Allah'ın bir esması olup sonsuz ve sınırsız olarak sırf ve sadece Allah için mevcuttur. Bizdeki hak ile irtibat ise, yapımızdaki terkib kadardır.

İçimiz veya dışımız fitrat gereği hakkı, en güzel şekilde seyir âleminde zuhur ettirir. Bu da mutlak zatın kendi için oluşturduğu sayamayacağımız kadar seyir noktalarından sadece bir seyir noktasıdır. Hem tüm esma kuvveleriyle tüm seyir noktalarından münezzeh

olduğu gibi, hak esması ile de tüm seyir noktalarından münezzehtir.

Ŗeytan insana bir sağdan yanaŖır bir soldan, bir ileriden bir geriden, bir alttan bir stten. Baktı olmadı insanın içine girip yönlendirmek için sanki kendi konuŖuyormuŖ ve dŖnyormuŖ gibi vesvese verir. KiŖi kanıp hayatına aktarmadıka, bu vesveselerin hiçbirinden sorumlu değildir. Çok dikkatli olmalı ve Ŗeytanın gzbağcılık gibi olan oyunlarına kapılmamalıyız.

Örneğin der ki Kur'an da namaz yok, Kur'an salât der. O da dua demektir ve zaten hayatım dua der. Ve daha nice saçmalıklar ile insanı girdaplara koymak için uđraŖır. Sağlam bir iman ile insan tüm girdaplardan kurtulur. Hakka gönül veren bir yol arkadaŖımız dahi olursa zaten onunla beraber g alarak vehimizi hakka yönlendiririz. Yani fitratımızı yerin göğün üzerinde yaratılmıŖ olduğu fitrata vehimizi çeviririz.

Girdaplara kapılmadan sünneti seniyye iŖıđıyla hakka yürümeliyiz. Yeter ki gdlme hak yolundaki yryŖnde hata edersen, samimiyetinden dolayı hataya bir sevap doğruya iki sevap vardır. Yeter ki yryŖn hakka olsun, her hal ve durumda samimiyetinden ötürü Allah'ı affedici bulacaksın.

İslam insanı güdölmekten kurtarmak ve özgün birey yapmak için gerekli yolu gösteriyor. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile bunu bilfiil yaşatarak gösteriyor. Hatta Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz dahi kimseyi güdemez, ancak insanlık nazır yani gözetmek olur. Çünkü insan hem akıl hem de zekâyla donanmıştır.

Kişi kendisini kaptırdığı kişiye tabi eder. Eğer ki kaptırdığı kişi hak yoldaysa o da kendindeki iman ve amelden dolayı onunla eş değer cennete ulaşır. Eğer kendini kaptırdığı bozuk yoldaysa onla birlikte eş değer cehenneme gider. Hak olanın Allah olduğunu görür, ama kendinde hakkın kuvvelerini hissedemez. Pişmanlık ve azap ile ilelebet zindan bir hayat sürerek yaşamına devam eder. Bu çok korkunç bir durumdur.

Aslında iki halde korkunçtur. Çünkü sen kendindeki akıl ve zekâyı başkasına ipotek etmek yerine, edindiğin ilimle tefekkürde yoğunlaşırsan, sende rabbe açılan bir kapı olarak ilminden istifade ettiğinden çok daha güzel derecelere gelip baş başka cennetlere doğru kanat çırpabilirsin. Hem böylece Allah'ın sendeki emanete de hıyanet etmemiş olursun.

Aklımızı zekâyla buluşturmada, ya sadece zekâyla veya sadece akılla hareket edersek herhangi bir

akıma kendimizi kaptırırız. Eğer ki aklımızı zekâyla birleştirip içinde bulunduğumuz anı geleceğe göre inşa edersek avam olmaktan kurtulmaya adım atarız.

Hak yolcusuyla oturup hasbıhal ederek bir fincan kahve içmek, kırk yıl hatırı olur deyip canı cana hibe etmek, Allah ile olup halkta hakkı seyir edip hakla mest olmak, ne güzel tecellidir.

Çok veli yetişmiş bu cihan deryasında. Çoğu şimdi hak divanında, hep bulunurlar huzurda hem gönülleri hep niyazda. Rabbim, tek ve değişmez sevgindir kalbimde. Kalbim senin elinde ki ruhun gönlümde. Bekleyiş sürecek kavuşma A'la illiyinde. O kavuşma en kavuşma ki ucu hak elinde. Aynı ruhtan bakan dostlar birbirlerine uzakta olsalar hak onları yakın ede huzurda. İşte böyle dostlar tüm varlıklarının haktan geldiğinin farkındalığını oluşturur her demde.

Kur'an-ı Kerim lisan bakımından, yani fesahat ve belagat bakımından elbette Arapçadır. Fakat mana bakımından Allah'çadır. Bütün semavi kitaplar da aynı durumda olup zahirde yani lisanen fesahat ve belagat bakımından indiği toplumun diliyle inmişlerdir. Fakat mana bakımından rabçadırlar. Elbette orijinalleri olarak öyle iken, günümüze ulaşan önceki kitaplarda çok tahribatlar oluşmuştur.

Allah ile araları iyi olanlar semavi kitapları anlayabilirler. Eğer kişinin kalbinde Hak korkusu ve Hak muhabbeti olmazsa, mukaddes kitaplar onlara bir şey söylemez. Semavi kitapları öğrenmek için biraz o lisan dan çalışmak gerekir. Kur'an lisanına ulaşmak için ilk iş tahir olmaktır. Hz. Ömer'in tahir olup eniştesinden ilk ayetleri okuduğu gibi. Necis olan asla Kur'an ı anlayamaz.

Atlayarak ilerleyenlerin önüne şeytanlar şehevî olguları onlara sevdirek onları madde kapislerinde oyalayarak onları hakikatin derinliklerine gitmekten alıkoyarlar. Allah kulu bunu fark edip tüm bedensel dürtüleri elinin tersi ile kenara iterek eskisinden daha bir azimle yönelmeye karar verdiğinde, bu karara anlam veremeyenleri az üzüntü kaplar. Ama Allah kulu, tüm şeytani oyunları bir tarafa bırakarak bilincin arınışı için tüm bedensel ve ruhsal zevkleri terk eder. Hakkın yolunda selam ile yürüyebilmek için kul kendisine emanet edilen iradesini eline alır ise, koca koca dağları toz boz eyler güçtedir. Öylece yaşamının derinliklerine indikçe iner.

Ehlibeytin mal mülkle elbette alakası yoktur. Hatta zekât dahi onlara verilemez. Onlar istediler ki mal mülk İslam için harcansın. Hak hukuk yerini bulup Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin çizgisi devam etsin. Ehlibeyt, Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim

efendimizin emaneti idi. Maalesef unutup o büyük nurdan mahrum kaldık.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yolunda olan her zaman güvendedir. Çünkü sığınmıştır o Rabbi rahime. Sırt dönmüştür şeytan lâine. Rab korur düşmez artık zalim eline. İşte o zaman rahat ol, çünkü hak el vermiş eline. Allah eli Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize biat edenin elinin üstündedir biline.

Üzülmemek elde değil deme, kendine azap etme. İlim, irade ve kudret verilmiş eline, söz verilmiş diline. Asıl üzüntü eksik kalan çalışmaya olsun ve bu üzüntü eksikliği tamamlamaya dönük olsun. Yoksa saçı başı yolmaya gelmeyesin, bunu şeytandan bilesin.

Ey insan bedenim büyüdü diye üzülme, ruhun hep aynı, bak mana dolu özüne. Tüm manalar akıyorsa ondan özüne, Hak seni buldu bu böyle biline.

A'ma hakikatindir, haşyetin menbağıdır, duyguların dahi terkidir, duygusuz yaşamak en zor olanıdır. Duygusuz olmak nötr olmaktır. Hakkı hak bilmek zalime dur demektir. Rahman ile bakıp insanlığa rahmini dağıtmaktır.

Huyumuz; karşımızdan gelen haykırışın hak haykırışı

olmasını görmemizdir. Geleni sever, gidene üzmeyiz. Her zaman ve her yerde akarız. Karşılıksız Allah ilmi ile kuşanmış her yanımız. Nefesimiz ilimle atıyor hem hak nuru ile dirilmiş gönlümüz.

İlim ve haşyetle yönelimin sonunda düş gerçeğe dönüşüp hakla buluşur. Hak kulla buluşur. Sonunda can yatıştır. Nur olsun zamanınız. Hak olsun zannınız. Hakka olsun nazınız. Kabul olsun niyazınız.

Yakınlık duygusu sizle ayan olsun. Hayat akışınız bu yakınlıkla aydınlık olsun. Verdiğiniz tüm kararlar nokta isabet olsun. Bireylere dokunuşunuz hak nazarıyla olsun. Bütünleşsin hem tüm dilekleriniz onun olsun.

Hiç yeşertmeyi ummadığımız kuru toprakta yeşerir çiçekler. Hak yolunda nihayete eren için çok olur dikenler. Tümünü aşar bilenler. Dikene katlanamayanlar gerisin geri giderler.

Sırf yaşamak zor olmasa gerek. Libas elbise perde olmasa gerek. Beden cinsiyet engel olmasa gerek. Hak nuruna ayna olmak gerek. Her boyut ve beden hak hakkını vermezsen, hakka eremezsin.

Taassupçu bir toplumdan hak nuru ile bakan bir ferdin çıkması, Allah hibesinden başka bir şey değildir. Hakka teslimiyet ilk işimiz olmalı, tıpkı ölünün gassale

teslimiyeti gibi. Ölü gassalin işine karışırrsa, gassal onu terk eder, hakta öyle...

Hak birimin özüne doğru uzanan yol idi, kişi ondan gafil kaldı. Su üstündeki köpük gibi olup cahil kaldı. Kibri varil dolusu oldu. Tüm yaşamını sardı hem nara atar oldu. Hiç olamadı ki ehil hep gezdi il il, bulamadı tatmin hep çaresiz oldu. Çare ondaydı dışarıda arayıp yoksun kaldı.

Madem konumuz hak üzerine mülahazalar, o zaman kurban konusuna da az değineyim. Katliam bayramı diyerek mübarek kurban bayramı günlerini küçümseyen akli kıtlara ne diyeyim. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden daha şefkatliymişler de fark etmemişiz.

Allah derki; kesin sorun yok. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz kesiyor hem de kendi mübarek eliyle, sorun yok. Bizim sonradan görmeler de katliam diyor ve hem de ben İslam'ı kabul etmişim diyorlar. Sonra da hakka teslim olan aziz kullara hayvan katilleri diyerek bilinmez hezeyanlara kapılıyorlar.

Yani bu sözleriyle Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize hayvan katili diyorlar da farkında değiller. Lafı uzatmayalım da durumu net

ifade edelim, bu sözle kişi kâfir olur da farkında olmaz.

Sonra da kurban keserek mutluluğumuzu soruyorlar. Evet, Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi takip ederek çok mutlu oluyoruz. Hem o kadar bir mutluluk ki hiç tarifi olmayacak bir mutluluk. Sonra kurban kesenin kurbanına binerek cennete gider sözleriyle alay ediyorlar. Evet, kestiğimiz kurbanımıza binerek sıratı geçmek için hak kazanırız, hem de o kurban yok diyenin gözünün içine baka baka. Mukaddesatımıza laf edenin lafını katlar zarfa koyar ve ona iade ederiz.

Yokluğun yokluğunu a'ma da görürüz. Ulûhiyet ve rububiyet makamlarını iyi öğrenip birbirine karıştırmadan her makamın hakkını vermek zorundayız. Dikkat edin ki kabirde münker ve nekir ulûhiyet makamından değil, rububiyet makamından sual sorarlar. Ulûhiyet ten sorsalardı herkes cennetlik olurdu. Ama rububiyet ne çare ki amel ister.

Bedavadan rububiyet açılımı olamaz. Çalışacağız aziz kardeşim. Başka yolu yok. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize dahi makam-ı mahmud bedavadan verilmedi. Kalk gece namaz kıl dedi. Her ezandan sonra bana dua edin ki makamı mahmud bana verilsin dedi. Hala ediyoruz değil mi?

Uçuk buçuk olaya bakıp ulûhiyeti görüp rububiyete kulak tıkayanlar, her kötü fiili işleyip hak olduklarını iddia ederler. Tamam, hak da ama cehennemde hak hem cennette hak, hak olmayan bir nokta göster aziz kardeşim. Hak olan cennet amelini hak olan rububiyetinle yapıp gerekli çalışmalarla gerekli açılımları yapmazsan, hak olan cehenneme gene hak olan ve devrelerini kapalı tuttuğun rububiyetinle düşersi de yüzüne bakan bile olmaz.

Kişi adam olmuş da hacca gidiyor ve hakkını helal et diyor. Ya hu sen adam ol da hakkı razı et gidişatından, benim hakkım zaten helaldir. Hiç haram etmedim ki... HU ile bakmak için prova yapan kişi hak veya halk mı görür artık. Sadece zevkle seyir eder olanları. İşte onun için şiir oldu hayatımız, gül oldu nazarımız, hak oldu müşahedemiz, onadır şahadetimiz.

Ey insan bedenim büyüdü diye üzülme, ruhun aynı bak mana dolu özüne, tüm manalar akıyorsa ondan özüne, hak seni buldu bu böyle biline. Kalpteki derin yaralar iyileşmez, çünkü halk elinde oldun namzet, hak eli olursa elinin üstünde sıhhat bulur gelir azamet. Halk küser diye hak sözünü esirgemeyeceksin, küsen küssün hak seni bilsin o sana yeter dostum.

Özlem hakkadır aziz insan, hak kokusu olan kişi özlenmez mi? Hakla olsun nefesin derken haksız yer

mi var diye sesini duydum. Yer sende oldukça cansız nefes mi var diye mırıldandın. Sen sende oldukça sende hak mı var diye hayretle seyrettin. Tüm varları gizle bak gör ki sende hak var diye tebessüm ettin.

Ey didarı gönül hakla olsun nefesin, nefsinde nefsin olduğunu bilesin, hayal içe hayal gibi kulluk göresin, öylece zulümandan nura kayasın. Hak senle sendedir ey didarı can, bir can var o da senle zahir ey canan, canan hakla canı seyredendir her an, an içre an seni boğmasın ey canı canan.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile Kur'an ete kemiğe büründü. Nasıl ki et kemik beden olmadan ruh görünmez ve bilinç oluşmaz ise, öyle de; Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz olmazsa, hak kelâmı dillenmez ve vücut bulmaz.

Sen tayip bir sudan var edildin aziz kardeşim, hem de tayip bir madenle yoğruldu. Hamurun tertemiz olarak duruldu, bu durulama işe yaradı hak ile kavruldu. Din denen Allah'ın sistem ve düzenine göre yaşam alanıdır en büyük sermayen. Bu sermaye olsun kinayen. Hak yolundan dönme katiyen. Bilmeden kalbine bastırduğun dövmen varsa sil bilincinden. Tertemiz olsun cildin hem ruhun aynen. Hazır olsun suurun nazargahı ilahi için zihnen. Odur senin

mutluluğun cidden. Başka mutluluk hevesleri ise, seni mahrum eder hem dünyada ve sonrasında katiyen.

Unutma ki derin sevgi Allahtan gelenidir. Senin birine karşı sevgin dahi Allah sevgisiyledir. Birinin de sana olan sevgisi Allah sevgisiyledir. Aslına ulaşmak istiyordur o yüzden yakıcıdır. Allah sevgisiyle bakanın gözü et kemikte değildir. Tüm hayatında hiç konuşmazsa da derunuyladır. Gönüller birbiriyle hep muhabbet edeceklerdir. Şeytan karışmaz araya çünkü ülfet hak ülfetidir.

Kulak halktan halka kapansın. Kulak haktan halka açılsın. Kulakta hak sözü çınlansın. Kulakla sadece hak duyulsun ki fenan fenayla beka bulsun.

Baş koyduk hak yoluna. Kim ne derse vız gelir yazıldı adına. Elbette kilitlemedik kendimizi indik ana, ama batıla karşı kilitledik yana yana.

Olabildiğince özümüze yönelelim Hak olanda karar kılalım. Bizi haktan mahrum etmek isteyenlere selam deyip çalışmalarımıza devam edelim.

Allah'a duyulan derin sevgi yani muhabetullah, Allah yanı sıra her şeyi yakıp temizliyor sessiz sedasız. Allah sevgisi tüm kirli lafları ve dengesiz istekleri yok eder keyfiyetsiz. Sadece sevgi parlar kinayesiz. Seven

ve sevilen değil, vedud esmasının tecellisi olarak sırf sevgi aynı kalple hakka akar hesapsız. Aktıkça hak onlardan bakar perdesiz. Hak gönlüne baktıkça semaya yükselirsin nihayetsiz. Böylece şeytan yere batar hesapsız.

Bir insanı hakkı ile bilmek, kendinde hissettiğin gibi onda da hak manalarını hissetmektir. Onun için Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz der ki; kendisi için sevip istediğini Müslüman kardeşi içinde sevip istemedikçe, iman etmiş sayılmaz.

Aslında tüm tasavvufi kavramlar ve tanımlamalar Kur'an ve hadisten yansımadır. Edebiyatını bol bol dinleriz, sen hak, o hak, bu hak, aslında edilen sadece laklak. Bilmek başka, ihlâsla amel edip hissetmek bambaşkadır. Amel etmeyenin tüm bilgisi beyhudedir.

Kişi için hak, batıl ve hiçbir yerden gözükmeden anlık güç dengesine göre pozisyon alanlar olmak üzere üç tercih hakkı vardır. Üçüncü yol olan hak veya batıla mal olmadan menfaati yönünde tercih belirlemek en korkunç yoldur.

İşte ortada kalanlara yani onlara münafık derler. Yerleri cehennemın en alt tabakasıdır. Hakkın yolcusu olanlar ise selam ile buluşacaklar ve cennetin en güzel mekânlarında yaşamlarına devam edeceklerdir.

Rabbim, tek ve değişmez sevgindir kalbimde, kalbim senin elinde ki ruhun gönlümde. Bekleyiş sürecek kavuşma A'la illiyyinde. O kavuşma en hoş kavuşma ki ucu hak elinde.

Batıl yolun yolculuğu kişinin nimete ermemesi yönündedir. Yoksa birimin bizzat kendi batıldır demek değildir. Çünkü yerde ve göklerde ne varsa hak üzere yaratılmış olup Allah için zıtlık söz konusu olamaz.

Tüm var olanlar varlığını ve yürüdükleri yolun maişetini haktan alır. O zaman hak üzere yaşam alanı edinmenin yanı sıra birim için başka herhangi yol olamaz. Ama yolda yürürken önemli olan nimete doğru yol alanlar gibi yol almaktır. Hak yolunda nimete erenlerin yolculuğunda gönlü bir olan dostlar kıyamet günü arşın gölgesinde olacaklardır.

En çok sevmediğim haslet İslam âleminin firkalaşmasıdır. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ayrı ayrı pencerelerden bakıp, ondan ayrı ayrı ilimleri alan tüm ilim erbaplarını saygıyla selamlıyorum. Ama herhangi birine, hak sadece budur demiyorum. Çünkü yüz yirmi dört bin nebi ve üç yüz on üç tane Resul gelmiştir. Her birinin meşrebi ayrıdır.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim

efendimiz ise tümünün ilmini kuşatmıştır. Her bir ilim erbabı Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi bir nebinin penceresinden seyir ediyordur. Ey dost; tüm nebilere selam verilir. Ama Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize salât ve selam verilir. Neden böyle bunu iyi anla. O zaman bu satırları yazan fakiri de tanırsın.

Asıl gözetmen, hak yolunda ilerlemek isteyen bireylerin yanlışlarını çaktırmadan hissettirendir. Alan dersini alır, almayan kişi için ise zorlamaya mahal yoktur. Hak öğrenilirken düşmanlıklar son bulur. Böylece kardeşliğin yaygınlaştırılması da günlük işlerimizden bir parçası olur. Halkı bölük bölük firkalaştırınlara da iki çift sözümüz olsun.

Zalim zulmüyle kalacağını zannetmiştir. Hak üzeri Allah'a çağırın her insan taşlanmıştır. Haktan mahrum olanlar ve mahrum etmek isteyenler genel olarak alkışlanmış ve kendini bir şey sanarak günlerini heba etmiştir.

VAHDET VE KADER ÜZERİNE MÜLAHAZALAR

İnsanın rabbi insanı izler. Sanki kaderi insan çizer. İnsanın iradesini bir irade izler. Tüm istekler ondan süzer.

Vahdeti tam ama tam hissetmek için Allah'ı çok ama çok iyi tanımalıyız. Önemine binaen bir nebze Allah'tan bahsedip öylece vahdet ve kader konusuna girelim. Onun için de kelime-i tevhidi hatırlayalım. La ilahe illallah; yani tanrıya hayır sadece Allah...

Tanrıya hayır derken, her hangi bir varlıkta var olduğu zannedilen, o birimin kendi malı ve kendisine ait bir kuvvet ve güce hayır deriz. İşte herhangi bir birimde bağımsız güç ve kuvvet vehmi tanrılık anlayışıdır. Yoksa tanrılık inancı, tüm gücü Allah'a ait bilip Allah'ın önünde Allah'ın verdiği güçle boyun eğip Allah'a teslim olma değildir.

Zaten her varlık bir sanal benlik sahibi olarak, ulûhiyeti itibarıyla Allah'ın önünde secdeye kapanmış durumdadır. Çünkü kimde ne güç ve kuvvet varsa, onlardaki tüm güç ve kuvvet Allah'a ait olup o birimden birimin terkibine göre zuhur eder. Eğer sende veya dışarıda rububiyeti veya ulûhiyeti itibarıyla Allah yanı sıra bir ilah/tanrı yani güç ve kuvvet sahibi arıyorsak yanılıyoruzdur.

Ama rububiyeti itibarıyla her varlık, her ne kadar tüm güç ve kuvvetini ondan almışsa da, ulûhiyeti itibarıyla Allah, varlıklarla kendisindeki gizli hazineyi seyir etmek istendiği için, her varlığa bir sanal benlik vererek adeta bir gölge varlık oluşturarak kendisine boyun eğdirmiştir. İşte bu boyun eğdirmede sen ve o olayı meydana getiriyor. Yani Allah'a ulûhiyeti itibarıyla senin varlığın bir sanal benlik sahibi olarak onunla muhatap oluyordur. Kul hangi bilince ulaşırsa ulaşsın, bu sonsuza kadar aynen öylece kalacaktır.

Onun içindir ki, ulûhiyet itibarıyla la ilahe illellah diyerek sanki bir varlık başka bir varlık önünde onunla muhatap olmuş gibi hissiyatını oluşturuyordur. İşte burada hissiyatta yanılığa düşmeyip her varlıktaki kuvvetin Allah'tan geldiği şuuru bürünmemiz için la ilahe illellah şuurunun bizde diri tutulması istenmiştir.

Esmâ-ül hüsna içinde ilah ismi yoktur. Çünkü ilah yani tanrılık düşüncesi, kişide oluşan yönelime verilen isimdir. Kişinin yönelim alanına ulûhiyet denir. Kişinin yönelim dünyasına ulûhiyet denmesi itibarıyla tek bir ilah vardır ki o da Allah'tır.

İşte ilah/tanrı olarak gördüğünüz aslında Allah'tır ki, dışarıyı da, bizi de ve içimizdeki ve hatta özümüzdeki ilmi de var eden ve kendisiyle kaim kılan yani ayakta durduran sadece Allah'tır.

Aslında Tanrıya hayır derken, tanrılık düşüncesine

hayır deriz. Sen tanrına Allah ismini taksan ve düşünceni değiştirmezsen, ona da hayır deriz. Dikkat ederseniz, Mekke ehli cahiliye devrinde Allah'a başka mana yükleyerek ona inanırlardı ve onu koca bir tanrı gibi görür, putları da ona yaklaştırıcı olarak görürlerdi.

İşte Tanrıya hayır derken tüm bu ikiliklere de hayır deriz. Sadece Allah derken ise İhlâs süresini temel alarak Allah deriz. Elbette isim önemlidir. Ama maksat sadece kavramlarla sınırlı değil, asıl maksat manadadır.

Allah'a ulûhiyeti itibarıyla, sanal benlik sahibi olarak sen varsın bir de reel benlik sahibi olarak Allah var ve sen ondan isteyip ona yönelirsin. Allah'a rububiyeti itibarıyla da sadece Allah var, her şey onunla kaim-ayaktadır. Bunu iyice idrak edip ifrat ve terfide düşmeden yöneliş ve aldığımızda dengeli bilinci oturtalım. Çünkü kişiyi cehenneme mahkûm eden şeyin inançta bozuk saplantılar olduğunu bilelim. Temiz bir itikat sahibi olursak, az amelle de biiznillah cehennemden kurtulmak nasip olacaktır. Ama bozuk bir itikatla yirmi dört saat amel edersek, ulaşacağımız bir hedef olmayacak olup kaybedenlerden olacağız.

İbadet ve yönelişimiz Allah'a olan kulluğumuzun dile getirilişidir. Çünkü Allah'ın hiçbir şeyimize ihtiyaçı olamaz. Hakikatini fark etmeyen Allah'ın ulûhiyetini ve rububiyetini bir birine karıştırır. Allah'ın Rububiyetini ulûhiyete hasreder. Öylece teşbihte şirke döşerek

Allah'tan mahrum kalır. Veya ulûhiyeti rububiyete hasrederek tenzihte şirke girer. Olayı fark eden ise tevhide yaşar. Daha ötelere sıçrayış yapan vahdete erer. Bu da samimi bir kullukla gerçekleşir.

Allah, zatın kendisine seyir için seçtiği özel adıdır. İlah-tanrı-god-xwudê-il-nirvana- vs. gibi isimler olayı anlamayan kişilerin ona veya güçlü gördükleri birimlere taktıkları birer isimdirler. Oysaki bu isimler bizim yönelim anımızdaki halimize verilen isimlerdir. Allah'ın isminden olmayıp halimizin adıdır.

Allah ismi şerifi her dilde ayındır ve değişmez, senin adının diğer dillerde değişmediği gibi. Onun için İslam'ın ilk emri "la ilahe yani tanrıya hayır, illallah yani sadece Allah" tır. Allah ismi şerifi, bizim onu daha iyi tanımamız için, bizzat kendi tarafından kendine verilen özel isimdir. Allah ismi ile bize tanıtılanı bir nebze hatırladıktan sonra, vahdet ve kader sırrına göz atalım.

Kader ve vahdeti anlamak için iki adımı iyice derk etmemiz gerekir. Bu adımları inşallah teker teker idraklere sereceğiz. Umarım faydalı olur ve duaya muhtaç bu kula duanızda yer ayırırsınız.

Birinci adım, HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet için hiçbir sıfat yoktur. Düşünsenize, sıfatsız, esmasız ve hatta tüm kavramların düştüğü ve sadece HU yani O diyeceğimiz mutlak zat. Önce bunu hafızamızda

oturtalım. Sonra; HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet istedi ki; özündeki gizli hazineyi, yani kendi öz hüviyetinde olan ve hiçbir mana olarak seyri oluşmayan kendi benliğine ait ilmini seyir etsin. Kendi zatına nazar edince zatının zati nurunu yani zati ilmini temaşa eyledi.

Sonra Hüviyetinde asla manaya dönüşmeyen ve salt kendi yansıması olan zati ilmiyle kendi özelliklerinin seyrini oluşturmak için kendisine Allah adını seçti. Bu ismin bünyesinde seyrini oluşturmak istediği manalarından bir nokta alıp yoğunluğunu düşürdü.

Zira salt ilim olarak kendisinde mevcut olduğunda etkileşim olamaz ki seyir oluşsun. Sonra o bir nokta diyebileceğimiz zati nurundan alınan nura nuri muhammedi diyerek bir sınıra ilhak eyledi. Sonra bu nurda yoğunluğu düşürülen manalar doksan dokuz öz cevher olarak varlığın özünü teşkil etti. İşte bu öz cevherdeki mana kuvveleri bir birleriyle etkileşim haline girdi ve sayısız âlem oluştu.

HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet bu etkileşimlerin hiçbirisi asla olamaz. Çünkü o, kendi öz hüviyetinde Allah ismini varlığına ayna yaptı. Aynada görülen şey asla şeyin kendisi değildir. Ama görünen de ondan gayri değildir. Sonra; Allah ismiyle işaret edilen aynada HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet kendisini seyir etmeye başladı.

Şimdi düşünelim; Allah ismiyle işaret edilen aslında ise, HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin kendi seyir mahalline verdiği ismin müsemması, tüm isimlerin yansıtıcısı olarak zerreden küreye bir etkileşim ve oluşum içinde HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyete seyir mahalli oldu. Bu yapının her bir noktası HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyete eşit mesafededir. Allah yapıyor dediğimizde; hangi noktada bir oluşum oluyorsa olsun işi yapan Allah'tır. Çünkü tüm seyir alanını bir okyanus gibi düşünsük, okyanusun her noktasına da okyanus denir.

Şu noktaya dikkat edelim; Allah ismiyle işaret ettiğimiz, HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin seyrin oluşması için ortaya çıkardığı manalar ile işaret edilen kuvveler veya bu seyir sonucu oluşan herhangi bir nokta, asla ve asla HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet değildir. Tümü HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyetin seyri dâhilindedir.

İkinci adım, HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet Seyir ettiği tüm âlemlerde istedi ki, biri onun adına âlemleri seyir etsin. Önce cin denen varlığı sınırlı iradeyle var edip yerin hilafetini cüzi olarak onlara verdi. Daha sonra istedi ki sınırı kaldırıp tam olarak hilafet yapacak bir varlık var etsin ve insanı var etti.

Şimdi düşünelim; HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet âlemlerde seyir edip istediği tasarrufu yaparken, istedi ki, kendine bir halife yaratıp onun

adına seyir edip onun adına tasarruf etsin. O yüzden cinler sınırlı iradeyle, insan ise tam iradeyle Allah adına tasarruf etmektedir.

Daha sonra HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet Allah ismiyle işaret edilen seyir aynasında, tüm manaların birbirleriyle etkileşmesinde bir kural oluşturmuştur. Bu kurala da değişmez sünnetim demıştır. Bu sünnete uygunluğun şeklini, gene insanlar arasında seçtiği ve adına resul veya nebi yani peygamber dediği kişiler vasıtasıyla tüm insanlara bildirmiştir.

Şimdi; Allah ismiyle işaret edilen seyir aynasında var olan cinler sınırlı iradeyle, insan tam iradeyle HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet adına seyir etmek yani tasarruf etmektedirler.

Her cin ve insan, kendisine verilen irade ile seyrini sürdürürken, seyrin devamında huzurlu bir yaşam sürmesi için, Allah ismiyle işaret edilen seyir aynasında, tüm manaların birbirleriyle etkileşiminde var edilip asla değişmeyecek kurala göre iradesini kullanırsa, bu bedeni terk ettikten sonra rahat bir yaşam sürer. Ama kendisinde var olan iradeyi, Allah ismiyle işaret edilen seyir aynasında, tüm manaların birbirleriyle etkileşiminde var edilip asla değişmeyecek kurala göre düzenlemezse, bu bedeni terk ettiğinde mutsuz bir yaşama geçecektir.

Cin ve insan, isterse var edilen sisteme uygun hareket etsin, isterse etmesin, her halükarda HU adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet adına hareket etmektedir ve onun kuludurlar. Bunu böylece bildikten sonra sıra kaderi anlamaya geldi. Kader ne? Yazan kim? Nerede yazıldı? Nasıl yazıldı? Değişmez mi? Değişirse nasıl değişir? Kaderi yazboz tahtasına çevirdik diyen nasıl dedi? Eğer robotik bir kadere mahkûmiyet olsaydı yaşamımız, o zaman bu tebliğ niye yapıldı?

İnsan beyni, âlem beyni üzerinde kaderi değiştirme kuvvesiyle donanmıştır. Yoksa dünyaya gelişimiz saçma olurdu. Kader derken, çok büyük yanılgıya düşeriz. İlk akla gelen; ötelede yaşayan bir ilah-tanrı var, adı da Allah'tır. Her şeyi var etmiş "çok önceleri-ezel-"de, şimdi de daha önce var ettiğini peydir pey ortaya çıkartıyor. Ya gerçeği ne?

Bir kere Allah dışsal veya içsel bir tanrı-ilah değildir. İlahlık olayı ulûhiyet itibarıyla kişinin Allah'a yönelimine verilen isimdir. Allah için zaman yok ki, o zamanın zamanı hem o mekânın mekânı. Onun için evvel ve son yok ki. O evvelin evveli ve evvelsiz O ahirin ahiri ve ahirsiz. Peki, evveli ve sonu olmayan nasıl olurda bir zamanlar bir yerde bir şeyler yazmış. Evet, önce Allah'ı ve sistemini iyi anlamak gerek.

Evet, önce Allah'ı ve sistemini iyi anlamak gerek. Allah'ın yazdığı kaderin vakti gelince insanın gözü kör olur. Kader tecelli eder de sonra insan, ah vah eder.

Ben niye böyle yaptım der? Bu olayı bilmek için Allah'ın tasarrufunu bilmemiz gerekir. Allah'ın tasarrufu, kulda kul iledir.

Şöyle oluyor; bizde her ne öz cevher varsa tümü Allah'a aittir. Bize yüklenen ilim, irade ve kudret ile öz cevherimizi değişim kuvvesi bize yüklenmiştir. Biz yaptığımız amallerle öz cevherimizin içeriğini yani karışımını değiştiririz. Bu değişim ile bizden apaçık zuhur eden filler otomatik olarak değişecektir. Bu değişimle kaderimizin yapısı da otomatik olarak yön değiştirir.

Biz her ne yaparsak yapalım, Allahın esma kuvveleri ile yaparız. Onun için de kaderi Allah yazar deriz. Çünkü sen sana verilen ilim, irade ve kudret ile öz evreninin akışını değiştirsin. Bu değişim ile önündeki hayatta akış değiştirir. Ama yazan yani kaderini miktarını ortaya koyan bizzat Allah'tır. Çünkü sendeki tüm cevher ona aittir.

Sana üflediği nefes ile sende bir sanal benlik oluşturmuştur. Sen, sana verilen ilim, irade ve kudret nedeniyle kendini ayrı ve bağımsız sanırsın. Ne zaman ki Allah, ötelere senin için gelecek yazan bir aşkın güç sanıldı ve işte yanıldı o noktada başladı.

Evet, her şey kader iledir. Yani miktarın oranında sende zuhurat oluşur. Bununla beraber sistem ve düzende bir organizasyon oluşsun diye tüm olacak

şeylerin yazgısı yani oluşum planı ilk insan yaratılmadan yıllar öncesinden yazılmıştır. Eğer bir müdahale yapılmazsa olan olacak ve olmayanın da olacağı olamaz.

Kader bu ya; Buna iman etmeyene cennet haramdır. İşte bu yazgı içinde oluşan insan istediği, yazgıyı değişme kuvvesine haizdir. İsterse değişim için çabalar ve değişim gerçekleşir. İsterse de bir şey yapmaz da yazılan yazgıyı birebir yaşam alanına sokar.

Olayı bilmeyenler derler ki, kaderimde varsa ben ne yapayım? Sonra her günahı işler ve der ki, Allah bana yaptırdı ve sonu hüsrana olur. Aslında bize verilen ilim, irade ve kudreti yerli yerinde kullanıp hayatımızın üzerinde hüküm etmeyi bir öğrensek, Allah'ın izniyle yaşantımızın hâkimi oluruz.

Sanıldığı gibi Allah tek ilah/tanrı olup onun yazdığı değişmez yazgı da yoktur ve kader öyle değildir. Çünkü sanıldığı gibi bir ilah/tanrı yoktur. Allah bir ilah/tanrı olmayıp kişinin yönelim alanına ulûhiyet denir. O yüzden sanıldığı gibi bir kader yani yazgı da yoktur. Sadece Allah var ve onun ilminde ilmiyle hay ve kâyum ettiği varlık âlemi mevcuttur. Bunu fark eden kâinata meydan okur yani tüm kâinat ayağına gelir.

Bazen karda dahi açar çiçekler. Üzerinde uçuşur

kelebekler. Aziz kardeşim tüm örnekler seni resmeder. Gafil olanı örnekler kahreder. Onlardan bitmez keder. Her şeye der ki kader. Bilmez mi ki kader üstünde var bir kader. O da insandan oluşur hasbelkader ve nasip deriz geçiştirir bi-keder. Kaderin tecellilerini bekleriz. Rab hep hayır olanı müyesser eder. Hayırına olan seni arındırandır. Her şey bizde başlar, bizde biter. B-il kaderi bu olayı anlatır. Her şey bizim iyiliğimiz için ve Allah münezzeh her şeyden.

B-ilkaderi; tüm özelliklerin B-ilkuvve birimle var olduğunu anımsatır. Kader enfustan yansır. Afak sadece makyaj yapar. Kader takdir edilendir ki takdir senin elindedir. Elinin üzerinde Allah'ın eli vardır ki yakınlığı şah damarından yakındır. Beyin kapındır ki ondaki tüm hissiyat hüviyetinden geliyordur.

Zatı bir yerde arama varlığın onun ilmidir. Beynini çalıştır hem yakınlığını yakınlığın bil zamansız ve mekânsız olarak. İlmî varlığın Allahın halifesi oldu. Hüviyetin mutlak zatın kulu oldu. Allahın hilafetini ve mutlak hüviyete kulluğunu unutan firavun misali şeytana yem oldu.

Allah iradeyi eline verdi ama iradeyi saptırmayan takdirini elde etti. Kader deyip kendini ve hakikatini çöpe atma. Kaderin üstündeki kaderi de sakın unutma ama bununla beraber ötelerden bir şeyin geldiğini sanma.

Özündedir tüm cevher sakın ha bu hakikate itirazda bulunma. Biz Allah'ı ötemizde (dışımızda veya içimizde) görürsek, Ezeli, ebedi, cenneti, cehennemi ve diğer kavramları eskiden oldubitti gibi anlarız. Hâlbuki Allah kayıtsızdır. Unutma ki her an ezeldir. Her an 120. Gündür. Her an kaderin yazıldığı ezeldir. Her an kalemin kurduğu andır.

Kader yani senin yapının cevherinin özü değişmez ama bakış açın yanı özünün içsel terkihi değişir. Kalem korudu, cevherin cinsi sabitlendi ve yazılan yazıldı. Ama yazının içindeki yoğunluğu yükseltmek veya alçaltmak ve basıncın oranını yeni değerlere büründürmek sana sunuldu.

Hâlâ kader değişir mi diyen var? Aslında değişir ama? An'a inilebilirse. Ezel ve ebed bir an Allah indinde. Kader deyip geçme, Kader içinde kader vardır. Kaderi kendim yazıyorum sanma bu da hatadır. Çünkü senin mutlak ve tümüyle bağımsız ve özgür bir varlığın yok ki sen Allah'a rağmen bir kader yazasın.

Kader üstünde kader vardır yani senin kader ve miktar oranının öz cevheri bizzat Allah'a aittir. Allah bize açıklandığı kadarıyla anlaşılmazsa kader asla anlaşılmaz.

Uzanıp giden ve şaşmayan bir yoldur kader. Zikir kader üzerindeki en büyük yazbozdur. Yaşam silsilesinde insan anılacak gibi değildir. Ama HU adıyla

işaret ettiğimiz mutlak hüviyet yani mutlak benlik sahibi o anılacak gibi olmayan insanı kendisine halife ilan etmiştir.

Biz elbette birçok isimlerle müsemma olan mabudu mutlak ilahı bil Hakk'ı hakkıyla takdir edemeyiz. Ama bize bildirilen kadarıyla Allah ismiyle işaret edilen mutlak zatın müsemmasını tam idrak etmezsek, biri yukarıdan bakıp kaderimizi tahmin eder der dururuz. Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet dediğimizde, ezel ve ebed kelimeleri de düşer. Dolayısıyla Allah anlaşılmazsa kader asla anlaşılmaz.

Kendi işimize karışmak zorundayız. Çünkü O mutlak hüviyet sahibi zat bize demiş ki, araya parazit olun yani dua edin. Dua etmek, kişi ile kaderi arasına parazit gibi girer ve kaderi değiştirir. Allah resulü Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz, duanın kaderi değiştirdiğini söyler. Kur'an da der ki rabbimiz; dua edenin duasına icabet ederim.

İradeyi cüz'ümüz iradeyi cüzi olarak anlaşılmasını. İrade-i cüz, külli iradenin birimden birimin kader yani miktar ve kapasitesine göre ondan açığa çıkana denir. Yoksa ayrı ikinci bir irade değildir. Allah'ın isimleri kutsaldır ve dokunulamaz... Çünkü her birimiz Allah esmaları diye bildiğimiz esma-ül hünsanın manalarının terkihi olarak varız ve buna dokunulamaz. İşte mutlak kader budur. Muallâk kader ise terkebimizi değiştirme isteğimizdir ve isteği oluşturan Allah'tır.

Biz kendi işimize gene mutlak zatın çizdiği sınır dâhilinde ve onun kontrolünde karışma salahiyetine sahibiz. Yani onun ilminin dışında değiliz ki mutlak özgürlük olsun. Zaten öyle olsaydı -hâşâ- mutlak zatın ortağı olurduk. Mesuliyet, isteğimizi Allahın razı olduğu yönde değişim yapabilme kuvvemizdir. Ne zaman ki; Allah'ın dışsal veya içsel bir ilah yani tanrı olmadığını, kulun ona yönelim kuvvesine ulûhiyet ve dolayısıyla kuldaki yönelim kuvvesinin müsemmasına ilah denildiğini anlasak, O zaman kaderi anlarız.

Birçok ayet ve hadis tevil ile anlaşılır. Düz mana ile anlaşılabilir. Düz mana ile bakarsan aldanırsın. Vahdet ve kader anlayışı da öyledir. Allah kaderi ezelde bildi ve yazdı bizde yazılanı yaşıyoruz dendiğinde gözümüz döner ötelere ve önceki bir zamanda yazan bir tanrıyı ararız. Kader de öyle İrade de öyle. Fiiller âlemindeki işlediğin günahları at Allahın boynuna, fiiller âleminden bakan ayeti zat makamıyla meal et ve kurtulduğunu san.

Biz robot değiliz, robotu yaparsın. Ezeldeki robotik kaderini dua ile zikir ile sadaka ile değiştirecek güce sahipsin. İşte bu güçtür sana emanet. Sahip çıkmayıp robotik yaşam sürmektir emanete hıyanet, sonra kopar kıyamet, hayatın olur rezalet.

Kader takdir edilendir, ucu senin elindedir, yoksa dünya oyun olurdu ki oyun Allah'ın şanına yakışmaz. Değer verelim hakikatimize sonsuz ve sınırsız, değer

verilen ise değer verir hissesiz. Allah bile kuluna bakar şeksiz şüphesiz, isteğini vermeden önce de sonra da bırakır iz. Bıraktığı iz ile dua ettirir gönlünden, karşılığını da verir ta derunundan.

Karşılıksız bir şey yok elbette yaratandan, vesveseden sıyrıl her şeyi bil kaderinden. Nasip der kaderin tecellilerini bekler, rab hep hayır olanı müyesser eyler.

Sitem dolu bir hayat, gel bekle gelsin memmat, nefse ağır gelir hayat, kader vakti tecelli edince, ne hayat kalır ne de memmat. O yöneliş ki sonu bedensel tatmindir, yok olmaya mahkûmdur.

Şirk en büyük zulümdür. Bu sadece bir putun önünde eğilmek değildir. İçe veya dışa döndüğün anda şirk başlar. Öze yöneldiğinde ise vahdet başlar. Şirk insanı sınırlar. Vahdet insanın önüne sonsuzluğu serer.

Vahdet olayı cebriyelerin görüşü olan bireyi robot görmek olayı asla değildir. İnsan hayatı Vahdet üzere kuruludur. Vahdete uymayan hata eder. Huşu ile kişi vahdete yönelir ki ondadır ülfet ve sonsuz muhabbet. Kul da hiçbir irade yok düşüncesi vahdet değildir. Bu düşünceye haiz kul der ki, madem öyle her işlediğim önceden yazılı bir plan, o zaman azap veya nimette olamaz der veya azap olsa zulümdür der hakikatten sapar.

Miraç uruçtan gelir ve Kadirin zıttıdır. Miraç kesretten

vahdete yöneliştir. Kadir ise vahdetin kesrete nüzulüdür. Her birimiz bir birimizin varlığını müşahede edebilirsek, kesrette vahdeti yaşarız. Şirk insanı sınırlar, vahdet ise insanın önüne sonsuzluğu serer.

Kur'an, Allah'a teslimiyet için ne gerekli ise anlattı. Kişinin Allah ile münasebetlerinde olması gereken tüm teferruatlar işlendi, ama ve fakata yer bırakmadan.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz vahdetin yaşantıya dökülmesi için bilfiil bize örnek oldu. Kur'anın uygulanabilirliğini yaşamıyla bize gösterdi. Amel ettiği kitap, yaşamı sünnet oldu, hepsi bu.

Müslümanlarda birlik ve vahdet hep temennide kalıyor. Her bir Müslüman ayrı telden çaldığı müddetçe birlik asla oluşmaz. Her kafadan bir ses asla koroyu oluşturmaz. Olsa olsa laf salatası olur.

Bakalım incire ibret alalım. Kesrette vahdeti ne güzel temsil ediyordur. Hem vücut özellikle de beyin dostudur. Zeytin ise vahdetten kesreti temsil eder. Bedene gıda, ruhun merkezi kalp olduğu için de ruha şifadır.

İslam'ın temel prensibi olan La ilahe illellah kelime-i tevhit ile sayısız değere yönelip adeta bir put yapıp yönelen kişileri o yönelimlerinden uzaklaştırıp tek yönelim alanının Allah olduğu hakikatine

yönlendirmeye matuftur. Kişi atalarından beri bir sürü dışsal kuvveye inanmış ve bütün bakış açıları öylece gelişmiştir. Tüm genetik yapısına bu düşünce nakış olmuştur. İşte Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ve onun varisleri insanları kademe kademe vahdete taşımaya ve tüm bakışları Allah'a yönlendirmeye çalışmışlardır.

Vahdet tüm varlığı birlemek değil, aksine tüm bakışları Allah'a çevirmektir. Zira Allah kendi manalarını seyir etmek için varlığı yaratmış ve kesret âlemini seyirlere aksettirmiştir. Sen kesreti inkâr edip varlığı birlersen, birçok hakikati da farkında olmadan inkâr etmiş olursun.

Gül misali göze ve buruna aynı anda hitap eden, yani vahdette kesreti yaşayan veya kesrette vahdeti yaşayan kullara ne mutlu. Şunu da unutmayalım, gören göz olunur ama koklayan burun olunmaz. Göz vahdeti temsil eder. Burun kesreti temsil eder. Sırf kesretin sonu bedensel tatmindir ki yok olmaya mahkûmdur. Onda kavga gürültü bitmez. Vahdette ülfet ve sonsuz muhabbet yatar. Bu muhabbet ile insan sonsuz hazineyi keşfeder. Hazineyi özünde keşfetmek ise, kişi için en büyük buluştur.

Kâbe Allah'ın evidir. Kâbe'den kasıt sadece üzerinde inşa edilmiş ve üzerine örtü atılan bina değildir. Kâbe den kasıt, Kâbe diye bildiğimiz siyah örtüyle örtülen binanın alanı ile yanındaki İsmail hücresi dediğimiz ve

etrafı duvarla örölmüş olan alanın toplamından oluşur. İşte o alanda kişi yerkürenin altın oran noktasındadır. O noktada büyük bir nur akımı dalgası mevcuttur. Allah'a hakkıyla iman eden kişi o noktada, kalbinde büyük bir vahdet yaşar. Allah'ı hakkıyla tanımamış kişi ise bir mutluluk yaşar. Allah'ın varlığına inanmayan kişi ise küfründe daha da katmerleşir.

Tevhit ehli tüm yönelişlerini Allah'a çevirenlerdir. Vahdet ehli ise, Allah adına verip Allah adına alanlardır. Tevhit ehli cennet ehlidir. Vahdet ehli ise, sırf Allah için olanlardır. Tevhit ehlinin namazı tümüyle Allah'a yönelimle gerçekleşir. Vahdet ehlinin namazı ise, içinde kendisinin olmadığı namazdır. Ehadiyyette ki namaz ise sırf oluşur. Bu sadece rububiyet itibarıyla olur ki, o da Allah'ın a'la olduğunun yaşam ve hissedişidir.

Konu vahdet olunca mehdi, İsa ve deccal konusunun mana yönüne de az değinelim. Deccaliyyet fitnesi, maddi tatminin toplumun geneline dağılmasıdır. Mehdiyette ilmi kişisel taban da kişinin kendisini mana âlemine verip maddi batağından korunmaya almasıdır. Kişisel taban da yeterlidir ama toplumsal taban da yetersizdir.

İsaiyyet ilmi ise, başsız bir şekilde organize olup tüm bağılılıklarını terk edip deccaliyeti yenen inanan kişilerin gönlüne akan vahdet ilmidir. Bir vücut gibi yapar sayısız insanları ve bir komutanları olmadığı

halde müthiş organize eder. İşte bu mana birlikteliği ruhullah ile oluşur. Malum Hz. İsa as için ruhullah denmiştir. Allah en iyisini bilir.

Mehdi, İsa ve Deccal kavramlarının mana yönleri ile işaret edilen fıtrata uygun yaşam ile fıtratı ifsat edici yaşantıya işaretlere ulaşırız. Zira sırf madde yaşamı manayı ifsat edip deccal sofrası olarak anlatılmıştır. Tüm peygamberler ve ehlullah olanlar, deccalın fitnesinden sakınmışlardır. Eğer olay sadece ahir zamanda gelecek muayyen şahıs olsaydı, neden onca geçmişteki büyüklerimiz sakınsınlar ki.

Olay şöyle de bakılabilir; Mehdiyet ilmi, kişinin kendini tanıma ilimidir. İsaıyyet ise, dünyayı esir eden deccalıyyet fitnesini def etmek için toplumsal olarak yapılan zulme karşı başkaldırmadır.

Bir zulüm tüm ferlerin her birine sirayet edince, manevi bir el tüm halkı ayağa kaldırıp her ne pahasına olursa olsun fitneyi yok etme kuvvesi olarak zuhur eder. O kuvve genel yaşamda semada bulunur. Bıçak kemiğe dayanınca ise, semadan iner de kişi artık elinde olmayarak zulmü yerle bir eder.

İşte İsaıyyet toplumsal bir ruh olarak yansıdığında deccalıyeti yok eder. İsa babasız dünyaya gelmiştir. İsaıyyet ruhu da dünyada hâkim olduğunda başsız bir şekilde hareket eden ve hedefine ulaşan insanlar olarak tecelli eder. Bunu idrak edemeyen deccalıyete

mensup olan küfür ehli ise, halktan açığa çıkan o muazzam ruh karşısında mat olup teslim olur.

Allah her yeredir görüşü, panteistliğe götürür. Her yer Allah'ın ilmindedir görüşü ise, vahdete ve fenafillâha götürür. İlim maluma tabidir görüşü panteistlik görüştür. Malum ilme tabidir ki bu da vahdettir. Vahdet ehli olmak, Allah'ı subhan bilip kendini de onun kulu bilmek ile gerçekleşir. Vahdet ehli, su gibi aziz olup Allahın koymuş olduğu sınıra dikkat ederler. Hasbelkader ayağı kaymışsa hızlıca istiğfar edip ve hak yola istikamette yollarına devam ederler.

Şimdi de ayrı bir pencereden kadere bakalım. Allah'ın yazdığı kaderin vakti gelince insanın gözü kör olur da yazgıyı işler. Kader tecelli ederde sonra insan, ah vah eder. Ben niye böyle yaptım der?

Her şey kader, Biz asla ve asla kimseyi kötüle miyoruz. Olan şeyin en hayırlı olduğunun idrakindeyiz. Çünkü cehennem günahtan kurtulmak için günahlıya rahmettir. Çünkü cehennem olmazsa, günahkâr nasıl arınıp ta cennete doğru yol alır.

Allah kimseye direk müdahale etmez, ederse imtihan sırrı kalmaz. Allah ister ki insan kendi uyansın.

Kuluçkaya oturan tavuk yumurtaya ısısını vererek civcivin gelişmesine katkıda bulunur. Ama civcivin yumurtasını dışarıdan gagasıyla kırıp civcivine

ulaşamaz. Tavuk Allah'tan aldığı vahiyle bilir ki eğer dışarıdan dokunursa civciv ölür. Sadece gerekli ısıyı verir ve bekler. Civciv kendini geliştirir ve evrimini tamamlayıp kabuğunu içeriden kırarak dışarıya adım atar. Bunlar hepsi bizim için örnektir. İnsanda ruhsal tekâmül evrimini ancak kendi tamamlar ve zgr olur.

Unutmayalım ki tüm yaptıklarımız bizden bize hitap eder. Yazgının tecellileriyle alakalıdır. Yazılan değişmez ama yazgıdan ibret alıp ileriye doğru yazılacak yazgıyı pişman olmamak üzere tasarım fırsatı verilir insana.

Hız. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz der ki, şaki annesinin karnında şakidir - anne karnı her ne ise- Said ise şakiden ibret alandır" Eğer buradaki işaret bildiğimiz anne karnı ise, said nasıl olacakta annesinin karnında dışarıdaki şakiden ibret alacak?

Demek buradaki anne karnı ruhun içinde bulunduğu et kemik bedenimizdir. Evet, yazgıyı tasarım senin elindedir. Hele elinin içine bak... $18 + 81 = 99$ eder. Allah esma adedi yazar elinin içinde, kullan ve değiştir robot olma der rab.

Astrolojik etki deriz, şeytan vesvesesi deriz, kötü arkadaş deriz, genetik intikaller deriz, evre deriz, şartlanma deriz ve ortaya bir robot çıkarırız. Ama şundan habersiz gibi samalıyoruz; Allah insanı öyle

yaratmış ki kendisine yönelinen tüm etki ve fikir oklarını yok edip kendi etrafa bir radar gibi implas yöneltir.

İnsana esma-ul hüsnanın işaret ettiği mana kuvvelerini kendinden kendine olacak şekilde açığa çıkarıp robot ötesi varlık olma kabiliyeti yüklenmiştir. İnsan Allah halifesidir sözü basit bir söz değildir.

Tüm yollar rabbine çıkar. Yol da, yoldaki yolcu da Rabbindir. Rab dilemedikçe ağaçtan yaprak bile düşmez. O zaman teslimiyetin verdiği zevki iliklerimize kadar hissetmeye çalışalım. Kader er-geç tecelli eder. İşte kaderin ilmeğini dokumak ise, senin isteğinle özdeşleşmiştir.

Sitem etmeden, kaderle el ele alıp rabbin verdiği her nefesi nimet bilerek, her anımızı değerlendirerek ötelere uzanan bir şefkatle, cennet kapısının açılmasını heyecanla bekleyelim. Önemli olan kaderin yazımının oluşumunu derk edip nimete eren kulların kulluğuyla nazarımızı oluşturmamızdır.

Rab dediğimizde özümüzden bilinç varlığımıza doğru bir projeksiyon gibi düşünürüz. Bu her birim için öyledir. O yüzden rab bize bizden yakındır. Aslında projeksiyon ile perde aynıdır. Bir projeksiyon gibi özden yansıyan ve birimde hayat bulan Allah esması birimin rabbidir.

Yol yani birimin önünde uzanıp giden zaman tünenlide Allah'ın yarattığı projektedir ve onundur. O yolda yürüyen insanda öylece onundur. Esmanın sahibi nasıl isterse, özden gelen projeksiyonunun ışığını öyle ayarlar ve birimde istenen şey temaşa olur. Dolayısıyla ağaçtan bir yaprak dahi özden yansıyan projekte yoksa düşmez.

İnsan biraz değişiktir. İnsanda uruç yolu vardır. Özden yansıyıp insan beynine kadar uzanan Allah esması dilenen şeyi açığa çıkarır. Ama noktalardan son nokta olan insan beynine Allah öyle bir şey yüklemiş ki kendindeki kaç değişimle direk özüne dokunarak projektesini değiştirebilir. Zaten o yüzden dünyadadır.

Tüm zikrimiz, namazımız, orucumuz, haccımız, zekâtımız ve her amelimiz projektemizi değiştirmek içindir. Yoksa dünyada bulunmamız saçma olurdu.

Allah zulmetmez. Biz kendimizi düzeltmediğimiz için kendimize zülüm ederiz. Rabbul erbaba ulaşma şansı sadece insana verilmiş bir haktır. O yüzden halifedir. Halifelğe doğru yürümeye çalışan en bahtiyar yolcudur.

Rabbimizin izni kadar görürüz. Umarım ki rabbimiz rabbul erbab ile senkronize bir hal ile sonsuza dek yaşam alanı bulur. Bu çok ağır bir duadır. Anlayıp yaşayan bizi selama ulaştırır. Zaten yolda karşılaşınca ve birbirimizde ayrılınca birbirimize selam vermemizin

asıl amacı, bir birimizi hakikatimize yönlendirmek içindir. Evet, kardeşlerim selam yaşamımız ve cennette buluşmamız olsun.

VAHDETİ SUHUD İLE VAHDETİ VUCUD

Şuhud, şahadet âleminde gözükten her şey demektir. Görülen her şeyin bir olması ve tek bedene sahip olması için, biri diğerinin bir uzvunu oluşturması gerekir. Bir parçayı oluşturan varlıkların bir tümel yapıyı oluşturması gerekir. Bu şekilde bir tümel yapı olmadığı gibi, tümel yapının bir parçasını oluşturan parçacıklar da olamaz.

Şimdi, Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet Allah ismi müsemması ile kendi seyir âleminde, gizli hazine olan zati ilmînin yansımasıyla oluşturduğu subuti sıfatlarının her birini, ayrı ayrı birer özelliğini gölge varlık olarak tasvir edebileceğimiz âlemlerle, sahip olduğu kuvveleri kendinden kendine diyebileceğimiz bir tarzda zuhur etti.

Tekvin sıfatı devreye girince ise, doksan dokuz esma öz cevheri kendi seyir âleminin alanına girdi. Doksan dokuz öz cevherin dokuduğu on sekiz bin âlem ile varlık âleminin temellerini inşa etti.

Burada bir konuya da önemine binaen değinelim. Burada ki doksan dokuz öz cevher için heyula diyenler ve kadimi olduğunu söyleyenler vardır. Hayır, bu doksan dokuz öz cevher kadimi olmayıp daha önce asla zuhuru yoktu. Zuhur anından önce Hu adıyla

işaret ettiğimiz mutlak hüviyet, zati ilmiyle kendinden kendine olup subuti sıfatlarla zuhur ettiği kuvveleri var etmemiştir.

Kendi zati ilminde elbette ki istediğinde zuhur edip istediğinde geri alma kuvvesine ve ilmine haizdi, ama oluşturmamıştı. Yani varlığı oluşturan doksan dokuz olan öz cevher hazinede gizliydi.

Buna kısaca değindikten sonra devam edelim. On sekiz bin âlemden her biri doksan dokuz esma öz cevherinin iki üç veya daha fazla öz cevher buluşmasıyla on sekiz bin âlem seyrine girdi. Hem doksan dokuz öz cevherden de oran azaltıp çoğalmayla on sekiz bin âlem dahi sayısız diye bileceğimiz varlıkların tür ve cinslerini oluşturdu. Oluşan varlık öz hüviyetini doksan dokuz esma kuvvesinin musavvir esmasının şekillendirmesi ile El bari ve El mübdi' gibi esmalarının emsalsiz olarak varlığı oluşturmasıyla meydana geldi.

Var olan oluşlar yani varlıklar her ne kadar her biri ayrı öz kuvve oluşumu sonucu var olmuşsa da, bir birini tamamlayıcı unsurlar olarak ta El cami' esması gereği bir birlerine destekleyici ve tamamlayıcı oluşlar şeklinde zahir esması gereği batın esması getirisini seyir âlemine soktu.

İşte doksan dokuz öz cevherin aynı olması zaten ceberut âlemi olarak izah edilen salt manalar kuvvelerinin zati ilimle seyir oluşturmasını istediği ilk bakış dileğidir. Bu ilk bakış dileğinde daha melekût âlemi dâhil fiiller âlemi daha var olmamıştı. Dolayısıyla zaten bu noktada vahdet gözükse de, o vahdet Allah'tan oluşan seyir isteği vahdetidir ki bizleri ve tüm âlemleri etkilemez. Zaten doksan dokuz esma öz cevherinin olduğu ceberut seyirinde daha şuhud oluşmamıştır ki Vahdet-i Şuhud diye bilelim.

Var edilen her oluş, doksan dokuz ana cevherin ayrı bir sergisi olup diğer oluşlara göre var olmak açısından tümüyle bağımsız olup kendi hüviyetiyle var olur. Kendisine aktarılan doksan dokuz öz cevherin oran ve âdeti kadar zorunlu bir yaşama Bismillah der.

İnsan ve cin ise aynı sistemle var edildiği halde, kendilerine aktarılan doksan dokuz öz cevherden kendi öz oranlarını artırma kuvvesiyle var edilmiştir. Cin doksan dokuz esma öz cevherin meydana getirdiği on sekiz bin âlemin tümüne şamil olmadığı halde, insan doksan dokuz esma öz cevherin meydana getirdiği on sekiz bin âlemin tümüne şamil ve tümünü zuhur etmeğe haiz olarak yaratılmıştır. Zaten onun için de Allahın halifesi olarak yaratılmıştır.

İnsanın bedenini var eden organlar ve mikroorganizmalar olduğu halde insan, beden tümel varlık olarak tümüyle ayrı ve bağımsız bir yapıdır. Bir oluş diğer oluşun varlığını oluşturduğu halde, her oluş kendi çapında tümüyle doksan dokuz öz cevherden belli oran ve miktarda ayrı olarak var edilmiştir. Onun içinde Vahdet-i Şuhudun geçerli olmadığı ama var olan her varlığın birbiriyle uyumlu olduğudur. Örneğin insanın damak tadına uygun elmanın var olduğu, ama insan ve elma ayrı ayrı oluşlar olarak Allah'ın sistem ve düzeninde yerini alır.

İnsanın özelliklerine de az değinelim; insan kendisinin varlığını oluşturan doksan dokuz öz cevherinin oransal karışımını yükseltme veya alçaltma kuvvesine haizdir. Her insan İslam fitratı üzerine doğar. Doksan dokuz öz cevherini seyir âlemine sokma hüviyetiyle dünya arenasında yerini alır. Ama içinde doğduğu aile ve çevresi onu kısar ve açar. İtikadını ve içsel haletini değiştirir. Tümüyle ayrı bir yapı olarak dünya sahnesine atar. Çünkü insanın yapısı değişime kuvvesine haizdir ve terbiye edilebilir şeklindedir. Zaten terbiye edilebildiği için de insan için ceza yani ulaştığı içsel halinin karşılığını bulacağı cennet ve Cehennem söz konusudur.

İnsan içsel mana yapısını değiştirmek için de ibadet etmek, zikir yapmak hem iyilik etmek üzere bir bakış

alnına sahip olmak zorundadır. Yoksa içsel yapısı değişmez ve hatta geriler.

Tedavüldeki anlaşılma gibi vahdeti şuhud olmadığı gibi vahdet-i vücut dahi yoktur. Vahdet, doksan dokuz esma kuvvesinin varlığı oluşturmada, öz cevher olarak bulunduğu ceberut âlemi itibarıyladır. Kesret âleminde vahdet değil uyum vardır. Vahdet-i vücut vücudun tek olması demektir. Fenafillâh ise Allah'ta fani olmak demektir. Bu iki tabir Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin dilinde veya sahabenin zikrinde veya tabiinin fikrinde olmayan kavramlardır.

Peki, tabirler nereden geldi? Hangi mantıkla bu kavramlar dine sokuldu ve birçok aklını az kullananı aklından etti hem aklını çok kullananı huzursuz etti. İman ile aklını nurlandırıp yönelenleri ise, mest edip yönelimlerinde kime inanacakları hakkında karasız bıraktı. Peki, olayın aslı ne ki?

Şimdi az düşünelim, Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet zatı itibarıyla kendisine seçtiği isim Allah'tır. Gene zatı itibarıyla ehad'tır. Gene zatı itibarıyla ve öz sıfatlarıyla samed'tir. Gene zatı itibarıyla ve öz esmaları yönüyle doğmamış ve doğurmamıştır. Gene zatı itibarıyla içinde ef'al boyutuyla misli dengi benzeri olmayan tektir.

İhlâs süresi zatı itibariyle Allah'ı tanıtır. Allah zatı itibariyle vacibul vücud'tur. Vacibul vücud olmasına Vahdeti vücud denilirse bir nebze doğru gibi görünse de, hakikati itibarıyla hatadır. Çünkü vacibul vücud zaten sırf kendi var. İkinci bir vücud sahibi yok ki onun vücudu ile birleşsin ve onunla da beraber ona bakıp, var olan yapıya vahdeti vücud denilsin.

Tüm bunlar mutlak zatı itibarıyladır ve içinde yaşadığımız âlem itibarıyla değildir. İçinde bulunduğumuz âlem ise ayrıdır ki, olaya yaklaştırmak babında gölge varlık diyebiliriz. Gölge varlık hiçbir zaman gerçek varlık olamaz. Hem gölge varlık hiçbir zaman gerçek varlıkla birleşmez. Hem gölge varlık hiçbir zaman gerçek varlıktan ayrılmaz. Gölge varlık ne gerçek varlıktır ne de gerçek varlıktan ayrıdır. Sen gerçek varlık ile gerçek varlığın gölge yansımalarına tek vücutta diyemezsin. Aynı zaman da ayrı varlıkta diyemezsin. Çünkü vücud olmadan gölgesi olamaz.

Kur'an da var olan dua ayetlerine bakın, biri birinden istiyor. Allah'u ekber diyoruz. Eğer sanıldığı gibi bir vahdeti vücud var ise, kim kimden büyük olacak. Zaten sadece o var ki, diyeceğiz. Aslında biz, makamları bir birine karıştırıyoruz. İhlâs süresi itibarı ile vahdeti vücud denmişse de eski zevat tarafından, bizde bunu anlamadığımız için fiiller makamı itibarıyla varlığa vahdeti vücud teması ile bakarsak, birçok şeyden mahrum olmaya başlarız.

Zaten vahdeti vücud yerine vacibul vücud tabiri daha yerinde bir kavramdır. Çünkü vacibul vücud dendiğinde, vacibul vücudun nazariyesine göre var ettiği gölge varlık düşüncesi ortaya çıkar. Ama vahdeti vücud dersen, o zaman bu varlık ne, dünyadaki fiiller kimin, suç ve ceza ne, cennet ve Cehennem kimin için? Gibi sorular gelir.

Bunlar ve tanımları hem karşılıkları Kur'an da olan hakikatlerdir. Eğer vacibul vücud tabiri yerine vahdeti vücud tanımlaması ile Allah'a bakarsak, o zaman bunca insanın çalışması ne ve hedef ile galye ne?

Vacibul vücuda vahdeti vücud denilerek olayın vahametini bilmeyenler amelsizlik uçurumuna yuvarlandırıldı. Bizden önce yaşayan hakikat ehlini elbette tenzih ederiz. Ama günümüzde bu kavram ile şeytan sağdan yaklaşıyordur. Günümüz insanından özellikle düşüncede yoğunlaşa bilenlerini sarmış ve madem vahdeti vücud var o zaman kim kimi yakacak deyip uçsuz bucaksız hezeyanlara düşürmüştür.

Şimdi de bir nebze olayın hakikatini terennüm edelim, Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet gizli bir hazinedir. Sırf kendisi kendisini zati ilmiyle bilebilir. Çünkü sırf kendi diyebileceğimiz bir durum söz konusudur. Hatta ki sırf kendi vardır demekte hatadır. Çünkü varlık veya yokluk birinin birine göresidir. Hu

adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet için birisi bile yoktur ki ona göre bir hüküm verilsin.

Sonra, gizli hazine diye tanıtılan ve vacibul vücud olan Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet, kendi hüviyetindeki kuvveleri yani gizli hazineyi seyir etmek istedi. İsteği ile beraber kendi zati ilmiyle kendisine Allah ismini kendisine seçti. Tanımlama hasebiyle gölge varlık diye bileceğimiz yedi subuti sıfat ile kendisine nazar etti. Bu nazar edişle birlikte tekvin sıfatı devreye girip doksan dokuz esma kuvvesi yansıtıldı.

Doksan dokuz esma kuvvesi ile on sekiz bin âlem olarak gölge varlık olarak seyir mahalline yansıdı. Sonra istedi ki biri de seyir etsin bu gölge varlık diyebileceğimiz âlemleri. Hu adıyla işaret ettiğimiz mutlak hüviyet yanı sıra bir varlık olamayacağı için vacibul vücud olacak ikinci bir varlık olamayacağı içinde, sanal benlik sahibi insanı yaratmayı diledi.

İnsanı el bari ve el mübdi gibi isimleri gereği yeni bir yaratım ile ve on sekiz bin âlemi içinde dürülü bir eda ile var etti. Özünde doksan dokuz esma kuvvesini el cami ismi gereği özünde cemetti. Ruhundan üfleyince ise, bir benlik sahibi olarak gölge varlık olarak tasvir edebileceğimiz, gizli hazinenin gözbebeği oldu. Yer ona döşek sema ona yorgan edildi.

İşte bu noktada olaydan gafil olanlar kendi sanal benliğini apayrı varlık görmeye başladı. Ya hu, sen ve senin sahip olduğun tüm özellikler Allah'tan gelmektedir. Sen Allah'a kulsun. Sen Allah değilsin, hele hele vacibul vücud olan mutlak zatın içinde veya dışında hiç değilsin ki, vahdeti vücud “sen ve o” için geçerli olsun.

Biz özümüzde dürülü olan on sekiz bin âlemi seyir etmek için, öz kuvvemiz olan doksan dokuz esmayı fiile dönüştürücü hassasiyetiyle zikrederek önümüze açarız. Hem Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin ağırlıklı olarak yaptığı duaları ederek Allah'tan nimete erdirici bir kulluk inşa ederiz.

Şeriat olarak bize sunulan İslam'ın zahiri fiillerini işleyerek bizden yansıyan gölgenin şeklini nimete erenlerin ki gibi evirip çeviririz. İşte bizden zuhur eden sanal benliği reel benlik zannederseniz firavun gibi oluruz. Kendimizi vahdeti vücudun içinde bir parça görmeye başlarız. Hatta ki ben Allah'ın! Parçasıyım ve hatta ben Allah'ım diyen güruhlar gibi sapıtırız.

İzah ettiğimiz gibi filer âlemi itibarıyla vahdeti vücudun değil vacibul vücudun gerçeği yansıttığını temaşa edip mest oluruz. Allah ekber deyip secdeye dalarız. Ama zat âlemi itibarıyla ise vahdeti vücud olayı doğrudur.

Allah'ın sağı, solu, önü, arkası, üstü ve altı yoksa senin varlığın onun varlığının neresinde? Üstünde mi veya altında mı? Sağında mı veya solunda mı? Önünde mi veya arkasında mı? Çünkü o zatının yansıyan nuruyla yani ilmiyle bize şah damarımızdan daha yakındır. Varlığı şah damarından yakın da, nasıl anlaşılacak bu iş? Madem Allah bir tektir. Madem o yanı sıra bir varlığın mutlak vücut sahibi olması düşünülemez.

O zaman sen gerçek bir vücut sahibi değilsin. Yani tümüyle her şeyden kopuk ve bağımsız olarak mutlak bir vücut sahibi olamazsın. Et kemik beden bile yemeden, içmeden ve nefes almadan yaşayamaz. Hep bağımlı bir durumdayız. Bu et kemik beden olarak böyle bağımlı olduğu gibi ruh bedenle de aynen bağımlıyız. Mutlak bağımsız ve katıksız bir mevcudiyetimiz olamaz.

Veya şöyle diyelim, vücut dediğimizde maksat başka vücuttur. Yani biz bu kavrama ayrı mana yüklemiştir. Burada dersin ki, o zaman bendeki bu vücutta neyin nesi? İşte görüyorum vardır. Konuşuyum ve duyuyorum, iradem var ve kudretim var hem kızıyorum ve küsüyorum. O zaman bu ben de var olan benlik ve vücut yalan mı? İşte burası aklımızın basmadığı noktadır ve burada iman devreye girmek zorundadır. Yoksa kendimizi zati vücud olarak bağımsız bir varlık gibi gördüğümüz gibi her varlığı da bağımsız görürüz

ve Allahın vacibul vücud olan zati sıfatını yabana atmış oluruz.

Elbette filler âleminde her varlık bağımsızdır. Buradaki bağımsızlıktan kastımız yani Allah bir yerde ve sen başka yerde oluşumdan hâsıl olan, Allah vücudunun yansıra gördüğün varlıklara da vücud verme yanlışlığıdır. Dolayısıyla Allah'ı bir yerle yani mekânla kısıtlamış olursun ve Allah'ı mekâna veya yere tabi kılarırsın. Çünkü sen bir yerdeysen o da bir yerde olmak zorunluluğu hâsıl olur ki, bu da muhaldir. Bu bağımsızlık görmek öyle olacak ki, Allah'ı da yukarda oturan bağımsız ve dışsal bir obje gibi sana gözükürecektir. Veya her varlığın içine atacak ki, bu da hululü getirecek ve kişi gerçeğin çok ötelere düşecektir.

Böyle dışsal veya içsel bakış içinde olan ise şöyle safatalara dalıp der ki, tüm varlık taslında tektir. Ama şöyle devam eder; tamam tekte her biri var olan tüm birimler bu tekin bir parçasıdır ve tek olan tanrı bu birimlerin toplamından oluşur. Tıpkı bir beden gibidir. El ayak, göz yanak, kalp dudak, mide damak nasıl ki bir bedeni oluşturuyorsa ve ortaya bir tek beden çıkıyorsa ve aslında her organ bu bedeni oluşturuyorsa ve bu organlar olmazsa bu beden olmayacaksa, işte tanrı veya adını Allah bıraktığı düşüncesindeki aşkın güçte öyledir derler. İşte bu panteistlik olup kişiyi şirkte bırakan bir düşüncedir.

Başka bakış sahipleri de şöyle derler; yok, her parça tümü oluşturmaz. Tanrı zaten aşkın varlıktır ve yukarılardadır. Her varlık ta vardır. Onun gücü çok olduğu için her varlığı var etmiş ta aşağılarda. Sonra onlara emirler ve yasaklar sunmuş. Bu varlıklardan insan, kendi ayrı irade ve kuvvetiyle bir şeyler yapacak. Eğer koca tanrıya uyarsa cennete gidecek, eğer uymazsa cehenneme girecek düşüncesiyle günlerini tüketir. Başka birçok düşünce akımları da az çok bu minvallerde sürüp gider.

Vahdeti vücut ise, zati makamı itibariyle yegâne vücut sahibi bir tek olan Allah'tır. Bu, gerçek vücut olan zati vücuttur. Hatta kelamcılar sıfatları ayırırken zati sıfatları ayırmış ve Allah'a ait olup hiçbir varlığa verilmeyen sıfatlar olarak Kur'andan ve hadisten tespit etmişlerdir.

Bu mutlak zati vücudun yönleri olamaz demişlerdir. Parçası olamaz demişlerdir. Bölünmesi olamaz demişlerdir. Bu mutlak zatın var ettiği her varlık ise, onun ilmiyle ilminde ve ilminden var ettiği kanısına varmışlardır.

Zaten akabinde kelamcılar, subuti sıfatları teorik olarak şemaya dökerken, bu yedi sıfatın Allaha ait olduğunu ve tüm var edilenlerin bu sıfatlarla var edildiğini ve bu sıfatlardan hisse alıkları kanısına

varmışlardır. Bu sıfatların işaret ettiği mana açılımlarıyla var olan ve esma-ül hüsna diye işaret edilen mana terkipleriyle de zatın ilminde var olan ve onun ilmine bağlı varlıklar olduğunu dile getirmişlerdir.

Yani var diye bildiğimiz her şey onun zatının parçası değildir. Bu panteistliğin görüşüdür. Onun ilminin oluşturduğu ve onun iradesiyle olduğu ve onun kudretiyle hem musavvir esma-i ilahi sonucu süratlendiğini ve birbirlerine göre var olduklarını ve hatta zata göre ise vücut kokusu dahi almadıklarını dile getirmişlerdir. Bu olayı bilmeyen veya bilerek örten kişiler bu vahdet ehlini batıl olan panteistlikle karıştırarak onları takip eden zavallı güruhu da o muhteşem hazineden mahrum bırakmışlardır.

O bize ve tüm yaratılmışlara göre ne içseldir ne de dışsaldır.

O bizde içsel değildir, çünkü içimizdedir dersek, o zaman o herkesin içinde olur ve her şey onun kalıbı olur. Böylece O, her şeyin ruhu olur ki Hıristiyan'lardaki ruhulkudus anlayışına bizi götürür. Allah'ın her hangi bir varlıkta hululü ve ondan dışarıya bakışı görüşü fasittir. Hz. İsa as gelmeden önce bu görüş ağırlıklı idi. Hz. İsa as bu görüşü yok etmek için uğraştı. Bu defa Hz. İsa'yı Allah'a oğul ettiler. Aslında Hz. İsa'da as muhammedi idi.

O dışsal da olamaz, çünkü o dışımızda ise biz ayrı ve o ayrı olur. O tüm varlıklardan öte olur. Onun vücudu ayrı olur bizim ayrı olur. Onun kocaman vücudu olur, bizim de ufacık vücudumuz olur, ama olur. Buradaki görüş Firavun'un görüşüdür ve burada aşkın bildiği tanrılık anlayışına kafa tutma vardır. Hz. Musa as bu görüşü yok etmek için geldi. Bu defa buzağı tanrı edindiler. Aslında Hz. Musa'da as muhammedi idi.

Aslında biz onun nurunda içseliz. Yani var olan her oluş yani birim, onun ilminde ilminden ilmiyle var ettiği ilmi surettir. Yani ondan onadır. Dolayısıyla onun ilminde içseldir. Buna halk dilinde haydan gelip huya gider diye anlatıma sunulmuştur.

Burada aracı yoktur. Rabita direk rabbe olur. Burada aşkın veya taşkın bir ikincil var yoktur. Olayın vahdeti vücut veya vahdeti Şuhud ile de alakası yoktur. Sadece HU ve HU'nun nazargahı olan kendi ilmi ve onun sonsuz ilminin oluşturduğu ilmi kompozisyonlar. Bu kompozisyonlara on sekiz bin âlem denmiştir. Bizde bu on sekiz bin âlemlerle oluşmuşuz.

Aslında tüm resul ve nebiler muhammedidir. Her peygamber kendi devrindeki insanların anlayışını muhammedi anlayışa çekmek için gelmiştir. İşte vahdeti vücut ile fenafillâh olaylarını serzenişlerin sonucu çözersin. Yoksa ulaşanı bile inkâr edersin.

İnsana ruhullah, ledün ilmi ve vahdet sırlarının açılması için ilk önce şeriatı oturtmak gerekir. Çünkü temelsiz bina kurulursa yıkılır. Helal ve haram nedir uygulanmadan, farz ve emirler düstur edinmeden, vahdeti vücudu ezberleyenden bir cacık olmaz.

Vahdeti vücuttan çok, şeriat ve nübüvvet ilmî bize farz kılınmıştır. Konuşan dil her şeyi aktaramaz. Gerçek akıllı çevresince deli bilinir. Yazar kitabını okur ve özetini bize resulleri aracılığıyla iletir. Her insan ayrı bir şarkı dizesi gibidir ve ancak kendisi kendisini hakkıyla çalar.

İnsan aslında dünyevi hiçbir ülkenin vatandaşı değildir aksine varlığını sudan alır. İnsanın özü sudur. Birbirimizle her anımız konuşmasak bile aslında karşımızdaki kişinin sorularını yanıtlarız. İşte bundan dolayıdır ki, birimizin varlığını müşahede edebilirsek kesrette vahdeti seyre başlarız.

Varlıkların inşası olan Allah'ın sudan su ile yarattığı karışımlarla yeni yeni varlıkları vücuda getirmesini özümsemek için, B sırrı gereği her boyutun hakkını o boyuta göre vermektir ki, o boyutun vücuduyla hayat bulan bilinçten hak tecelli etsin. Yoksa bilinç haktan mahrum kalır. Mahrum olan ise ne vahdeti vücudu ne de vacibul vücudu anlaması mümkün değildir.

RAB VE YARATIM

Rab dediğimizde, Allah'ın doksan dokuz esma-ül hüsna ile işaret edilen manaların özümüzden yani hakikati muhammediden bilinç varlığımıza doğru yansıyan bir projeksiyon gibi düşünebiliriz. Bu her birim için yani melek, cin, insan ve diğer tüm varlıklar için öyledir. O yüzden rab bize bizden yakındır. Bir projeksiyon gibi özden yansıyıp birimde hayat bulan ve kişinin varlığını kişinin yapısına göre belli bir terkiple oluşturan Allah esması, birimin rabbidir.

Yol, yani birimin önünde uzanıp giden zaman tüneli de O'nun yarattığı projekte dedir ve tümü ona aittir. O yolda yürüyen her bir varlık ta öyledir ve her şeyiyle O'na aittir. Esmanın sahibi nasıl isterse, özden gelen projeksiyonun ışığını öyle ayarlar ve birimde istenen şey temaşa olur. Ağaçtan bir yaprak dahi özden yansıyan projekte yoksa düşmez.

İnsan ve cin yaratılan tüm birimlerden biraz değişiklerdir. İnsan da tam uruç yolu açıktır. Cin insana nazaran biraz kısıtlı olmakla beraber ona da uruç yolu açıktır. Özden yansıyıp kişinin kişilik hüviyetine kadar uzanan Allah esması, esmanın işaret ettiği anlam kapsamını beraberlik ettiği diğer esma kuvvelerinin anlamları doğrultusunda dilenen şeyi açığa çıkartıp seyir âlemine sokar.

Allah, noktalardan son nokta olan insanın hüviyet noktasına öyle bir ruh üfleyip kuvveler ile donatmıştır ki, kendindeki kaç değişimle direk özüne dokunarak kendi yansımasını oluşturup varlığını var eden projektesini değiştirebilir. Zaten o yüzden insan dünyadadır ve değişim gücüne göre de mesuldür. Tüm zikrimiz, namazımız, orucumuz, haccımız, zekâtımız ve her amelimiz projektemizi değiştirmek içindir. Yoksa dünyada bulunmamız saçma olurdu. Allah hiçbir kuluna zulmetmez. Biz kendimizi düzeltmediğimiz için kendi kendimize zulüm ederiz.

Bizi projekte eden kuvveler üzerinde değişim yapmak için irade gösterdiğimizde, rabbimizi yani terkipsel alanımızı aynalıma yapıp rabbul erbaba senkronize etmeye başlarız. Böylece daha önce zayıf olduğumuz birçok hususun üstesinden gelip başarılarla imza atmaya başlarız. Zaten başarılarla imza atan her kişi bunu özüyle senkronize olmakla yapar. Çoğu defa bunun farkında bile değildir. Çünkü sağlam bir imana bürünüp işe başlamıştır. İman kişinin tam teslimiyet anına denir. Bu bazen hidayet üzere olduğu gibi bozuk inançlara doğru da bir imana bürünebilir. İman ile kişi her zorluğun üstesinden gelir. İman ile kişi özü ile senkronize olmaya başlar. Bozuk inanç ile iman eden dahi istediğine ulaşır ama sonsuz yaşamda mahrumlardan olur.

Rabbul erbaba yani nuri muhammedideki hakikate

ulaşma şansı sadece insana verilmiş bir haktır. Zaten o yüzdendir ki insan halifedir. Halifeliye doğru yürümeye çalışmak ana gayemiz olursa, rab yollarını bize kolaylaştıracaktır. Rabbimizin izni kadar görürüz. Umarım ki rabbimiz rabbul erbaba ayna olur. Çok ağır bir dua olup çok emek ister. Bunu anlamak ise ancak selamın deruhte olmasıyla mümkün olur. İşte bunda ilmin kökü gizlidir.

Kişinin haddini bilmesi, Allah'a ulûhiyet itibarıyla yönelmesi ve kullukta karar kılması şirk değil tevhidin ta kendisidir. Çünkü sen sensin, o odur. Zat ile asla birleşme veya ayrışma olamaz. Çünkü sen zattan değil onun nurundan yani ilminden yaratıldın.

Ona en fazla yakınlık kabı kavseyn yakınlığıdır. Ama arka planda tüm kuvveler ona aittir. Bu tüm birimlerde dahi öyledir. İşte bu demek değildir ki her varlık birbirinin aynıdır. Her varlığı oluşturan rububiyet makamı mutlak hüviyeti itibarıyla aynıdır. Rabbin aynı olması, her varlığın aynı olmasını veya zatın bizzat aynısı olmasını gerektirmez. Birimlerdeki terkipsel değişiklik her varlığı ayrı bir hüviyete sokmuştur. Böylece kesret âlemi oluşmuştur.

Her varlığın sanal benliği bizzat ona aittir ve sonsuza dek yaşayacaktır. Dolayısıyla sanal benlikler kişiye özgü rab tarafından oluşturulmuştur. Hem asla ve asla

reel benlikle birleşmeyecektir. Birleşir diyen yanılıyordur. Çünkü mutlak hüviyet seyir etmek ve seyir edilmek istemiştir. Seyir etmek için âlemi ve seyir edilmek için de insanı var etmiştir. Bileşme olursa bu yaratım anlamsız kalır.

Allah mutlak zatın özel adıdır. Rab ise Allah ismiyle işaret ettiğimiz zatın kendinde seyir etmek istediği manaların terkipleşmiş haline denir. Rabbul âlemin ise, tüm âlemlerdeki esma-ul Hüsna isimleriyle işaret edilen manaların oluşturduğu tüm terkiplerin sahibine denir. Sahibi Allah olduğu için Rabbul âlemin Allah'tır. Benim Rabbinim veya senin Rabbin dediğimizde ise, her birimizin özel oluşumuna işaret ederiz. Oluşumun sahibi de yani terkinin manaları Allah'a ait olduğu için, Rabbinim Allah'tır deriz.

Herkesin rabbi hem ayrıdır, hem de aynıdır. Aynıdır çünkü isimlerle işaret edilen manalar Allah'a aittir. Ayrıdır çünkü her birim ve insanın terkipleri değişiktir. Terkip değişikliğinden dolayı, hiçbir insan diğerine benzemez. Saç kılına kadar değişiktir hatta kılların her biri hem ayrıdır hem de aynıdır. Çünkü yapı olarak tip olarak fiziki olarak sanki birbirinin kopyasıdır. Her birimiz öyle değil miyiz? Tüm isimler, aslında isimlerle işaret edilen manalar onundur. Her birimiz o isimleri öz cevher edinerek var olduk. Onun için aynı duruyoruz. Ama şeklen değişik duruyoruz, çünkü terkipler iç cevherimiz ayrı ayrıdır.

Meryem 36'da (inne) kesinlikle (Allah Rabbi) benim tüm esma kompozisyonum ona aittir (ve rabbukum) sizin de tüm esma kompozisyonunuz ona aittir. (Fe'buduhu) onun boyasıyla boyanın, yani nimete erenlerin kendilerinde açığa çıkarttıkları, onun tüm özellikleriyle kendinizi bezeyin ki; (Haza) Bu (Siratün müstakim) Doğru yoldur. Diyerek içsel şekillendirmemizi düzenleye bileceğimizi açıkça ifade etmiştir.

Zikir olmadan fikir oluşmaz. Fikir olmadan şükür oluşmaz. Şükür olmadan Hamd oluşmaz. Hamd olmadan kulluk oluşmaz. Kulluk olmadan nefsi idrak oluşmaz. Nefis tanınmadan rabbi tanıma oluşmaz. Rab bilinmeden cihanı neylersin. Rabbini bilmeyen nefisini bilemez. Nefisini bilmeyen cevherini arız bilir ve aruzda notalara karışamaz.

Rab terbiye edicidir. Kişinin canının istediği istek ise, rububiyetin nefse yüklediği bir istektir. Nefsimiz tüm rububiyet imkânlarıyla et kemik beden içinde hayata gözünü açtığı için, hakikatinden gafil olduğundan, bu et kemik bedeninin istekleri üzerinde tüm enerjisini harcıyordu. Bu et kemik bedendeki istek ve arzularına göre pozisyon alıp yaşam hakkında değerlendirmede bulunuyordu. İşte oluşan istek, rab olmayıp rububiyetin nefis ile elde etmek istediği rububiyet pozisyonudur.

Dikkat edin ki istek rab değil ama rab, nefiste isteği oluşturur. Tıpkı yunuslar gibi. Önde olma istekleri onların rabbi değil, aksine önde olmaları rablerinin onlarda oluşturduğu bir istektir. İşte biz insanlar rububiyet dairemizi zikir fikir şükür ile değiştirdikçe, yükselen istekte değişecektir.

Nefsini bilen Rabbini çoktan bilmiştir. İşte bu tündengelimdir. Her şeyi rabbani bilmek ayrı, Rabbani özellikleri kullanmak apayrıdır. Her insan rabbul erbaba açılan ayrı bir penceredir. Pencere perdeli olmalı, yoksa odanın mahremiyeti kalmaz.

Her insan yani kul ile rab unsurunu oluşturan birey, rabbul âlemine açılan bir penceredir. Bir pencere kapanırsa rabbe giden bir yolu daha kaybetmişsin. O yüzden stratejin bir insanı kaybetme değil, bir insan daha da kazanım olsundur. O yüzden Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz sevdiriniz nefret ettirmeyiniz der.

Her insan rabbe açılan bir pencere olduğundan insanlara karşı şeffaf ve ön yargısız olmalıyız. Çünkü penceresinin camını şeffaf etmeyen odasına güneş ışığı ya bulanık girer veya kapalılık derecesine ve camdaki kirliliğin oranına göre odaya güneş ışığı giremez olur. Öylece kişi, aydınlatan ışıktan mahrum kalır. Rabbul erbaba bakan herhangi bir rububiyetten

çıkan bir haykırışı ters bulup sırt veren, o pencereden mahrum kalır. Onun için, her canlıyı ayrı bir bağlantı alanı bilip hiçbir canlıyı üzmemelidir.

Zerreden küreye her bir varlık, Allah'ın esma-ul hüsnâ diye işaret edilen manalarının terkipsel bileşimidir. İnsan ise Allah'ın tüm esma manalarını camidir. Bu hesaplama insan, Allah'ın yarattığı her varlığın içsel kuvveleriyle birebir iletişim halindedir. İnsandan tüm varlıklara doğru bir akıntı olabildiği gibi, tüm varlıklardan insana doğru da bir akıntı oluşabilir.

İnsanlar ve cinlerin dışındaki her varlık, sahip olduğu terkihi, salt mana olarak karşısındakine akıtır. Hayvanların birbirleriyle konuşmaları da kendi bünyeleri dâhilinde rab'çadır. İnsanlar da o merhaleye inerse rab'ça konuşup ses ve söz olmadan dilediğini karşısındaki varlığa aktarabilir. O mertebeye fenafillâh denmiştir. İnsan et kemik bedeninin gelgitleriyle uğraşırken, esfeli safilin denilen alt mertebelere kadar inmiştir. İman edip gerekli çalışmaları yapanlar o alt mertebelerden yola çıkıp tekrar o mümtaz hüviyetlerini elde etmişlerdir. Gerisi hayvandan aşağıda kalarak zarar edenlerden olmuştur.

Bu çok önemli bir mevzudur. Dikkatle tefekkür edilmesi gereken bir noktadır. Halk arasında kalp okuma diye söylenen olayın aslı, fenafillâh halini

yaşayanın karşıdaki kişinin kendisine bizzat yönlendirdiği ruh yönelimlerini fark etmesidir. Eğer ki kendisine yönelen bir düşünce olmazsa senin kalbini okuyamaz. Yani bizi başka kişilere yönlendirdiğimiz düşünceleri, fenafillâh halini yaşayan biri asla bilemez. Ama bizzat ona yönelin ruhi düşünce yönelimlerini çözüp yüzüne söyleyebilir.

Fenafillâh halini yaşayan sadece iman ehline değil, buraya kadar olan kısım imansız olanlara da açıktır. Et kemik beden üzerinde yapılan dışsal baskılama ile de buna ulaşılabilir. Ama asıl yolculuk olan bundan ötesinde. Yani semanın kapılarının açılması ancak iman ehline nasip olur. Buna fethi nurani de demişlerdir. Bu ancak sağlam itikat üzere bir iman ile yönelip farzları yerine getirip, haramlardan sakınmakla ve nafîle ibadetle hem düzenli zikirle yol alanların Allah'ın izniyle yani inşa etmesiyle ulaşacakları güzelliklerdir. Bu yolda olmak kulluk yoludur. Sonsuz güzelliklere kanat çırpmaya götürür ve sonsuz rahmete ulaştırır.

İnsan doğada olan herhangi bir varlığa doğru sevgiyle yönelse, o varlıktan salt kuvveler insanın beynine ve beyninden ruhuna akar. Bir ağaca sevgiyle yönelse veya bir hayvana sevgiyle yönelse, onun salt terkipsel yanından kendine mana akıtır. Bir hayvana veya bitkiye zulümle yönelse, kendi öz kuvvesinde olan o hayvanın terkipsel manasına paralel kendi öz

kuvvelerini perdeler ve kilitlenir. Yaş kesen baş keser der atalarımız. Örneğin yaş bir ağacı kesen kişi, o ağaçla paralel olan kendi bünyesindeki kuvvenin filizlenen başını keser. Bir iman ehlini sebepsiz öldürmek ise, kişi özünde var olan tüm kuvvelerinin kökünü kazır. Artık tüm kuvveleri ruha yansımayacak şekilde kesilir ve ebedi cehennemlik olur. Bu olay çok ciddidir. Asla ve asla ne bir hayvanı veya ağacı veya insanı üzmeylim.

Nefsimiz et kemik bedende gözünü açtığından, et kemik beden zevkini kendi zevki zanneder. Veya zen dediğimiz et kemik beden devamı olan ruh beden olarak kendisini zanneder. Et kemik bedene nazaran ruhun hafifliğini veya ruhun gördüğü bir kaç ses veya kokuyu veya et kemik bedene göre olağanüstü olan haletleri kendi mihneti sanır.

Hâlbuki ben dediğin merkez et kemik beden olmadığı gibi, et kemik beden ölümünden sonra onunla yaşamımızı devam edeceğimiz ruh beden de değildir. Çünkü ruh beden kıyamete kadar ben dediğimiz merkezi taşıyacak ve kıyametle beraber yepyeni ve kıyamet ortamına göre bir yepyeni bedenle rabbimizin huzuruna duracağız.

Kıyametten sonraki beden buradaki veya berzahta ki bedenle hiç ama hiç alakası olmayacaktır. Yepyeni

beden ve kıyamete uygun bir beden olacaktır. Yani kıyametle beraber dünya ve devamı olan berzah bittiği gibi, et kemik beden ve devamı olan ruh beden de bitmiştir. Yepyeni bir kıyam ve yaşam başlamıştır. O gün yer ayrı ve gök ayrıdır der ayet.

İşte burada uyanmamız icap eder. Madem ben bu bedenler değilim. O zaman bunlar, benim bir nevi arabam ve arabanın modelini değiştirerek yola devam edeceğim. O zaman ben neyim? İşte buradan itibaren sorgu başlar ve kişi nefisini tanıma için arayışa geçer. Nefisini tanıdıkça Rabbini tanır. Rabbini tanıdıkça çalışması kat kat artar. Yoksa hayali bir takıntının peşine takılıp dünya ve ahretini yakar.

Rabbiyle kişi yakınlaşırken nefsi emmaresi büzüşüyor. Samediyet nurları kişinin bilinciyle buluşurken, kişi rabbiyle yakınlaşıyor. Rabbul erbab dan kişilik rabbine doğru akan her şey inzal ile olur. Kişilik rabbinden rabbul erbaba doğru akan her şey ise uruç ile alakalıdır.

Nefsi pişirmiş rahman, göndermiş dünyaya. İnsanlar ise, kendisine verilen ilim, irade kudret ile nefsi şişirmiş bırakmış deryaya, sonra kalmamış insanlıkta hayâ, gel de dayan rabbinden olan bu ayrılığa.

Asıl mahrumiyet şudur ki, hakikatinin tüm ilmine

vakıfken nefsinin içinde bulunduğu mevkili dikkate alıp, ondan istenen vaziyetin hakkını vermeyerek öylece huzurdan tard edilmektir. Böylece tard edilen kişi artık, rabbiyle ünsiyet zor peyda eder. Çünkü kalbinin üzerine mühür basılır.

Uykuyu kabire ertele, bedeni kullan ruhu elle, uyandır bilinci özünü bile bile. Her an Rabbul âlemini dile. Dilin ondan haber versin, ruhun onunla mest olsun, bilincin onunla dirilsin, yepyeni hayatta huzur seni bulsun. Sadece rabbimize olsun hasretimiz. Sadece Rabbani olup boş takıntıların öz nefesimizden bizi uzaklaştırdığını bilelim, hem maddi ve manevi takıntıların bizi hedefimizden geri bıraktığını bilelim.

Değerlendirmesi bitenin sınavı bitmiş ve seyri başlamıştır. Bu da ancak safiyede başlar. Aslında içinde olduğumuz her sınavı, öncesinde yaptığımız değerlendirme ile üzerimize çekeriz.

Mutmain olan nefsin kurban koçunu Cebrail ona takdim eder. Raziyyeye merhaba diyenin kurban bazarasını Mikail takdim eder. Merziyyede olana İsrail kurbanlık devesini sunar. Nefsini tüm bozuk düşüncelerden temizleyip safiyede merhaba diyeni, Azrail kabul edilmiş kurban olarak rabbine hediye eder.

Evet, safiyyeye merhaba diyeni Azrail kendisi kurban olarak yani rabbiyle kurbiyeti yaşamış bir anda ruhunu kabzedip rabbine hediye eder. Rabbine hasret içinde olanı rab hediye olarak onu katına alır. Rabbul âlemin hediye olarak katına aldığı kulunu A'la illiyinde misafir eder ve ona iki cennet bahşeder.

Ey Hamdın kendisine ait olduğu rabbim. Ey yaşatarak gerekli nurunu veren rahmanım. Ey hayatımı devam ettiren rahimim. Ey benim Malikim ve Melikim. Beni doğru yola ilet sana muhtacım. Allah içindir tüm var edilenler. Rab oldu tüm âlemlere, oluştu seyirler. Rahman'dan yansıdı, tüm hayati oluşumlar. Rahim'den yansıdı, tüm devam eden hayatlar.

Rabbin seslenişine kulak vermeyen, sonuçlarına katlanır. Allah kimseye zulmetmez. Haberdar etmeden azap etmez. Haber ettiği halde umursamayanı ise umursamaz. Sen beni unuttuğun gibi ben de seni unuttum der.

Bir kişi hakikatini ilgilendiren bir konu hakkında, satırlar da okuduğu veya bir görsel de gördüğü veya her herhangi bir yol ile haberdar olduğunda, kıyamet günü ya Rabbi bilmiyordum ve duymadım deme hakkını kaybetmiştir. İşte bu şekilde birçok şeyi sana ulaştırır rabbin. Hamd et ve yönel.

Onları yüzünden tanırırsın der Rabbul âlemin. İmanının nurunu amel ile yükselteceksin ama ameline güvenmeyeceksin. Tek güvence Rabbul âlemin olacak. Rabbul âlemin münezzeher her oluştan. Sen onunla kaim, o ise kendisiyle daim.

Hamd benim, senin, onun ve tüm âlemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Hamdın Allah'a aidiyetini idrak ederek yaşayalım ki herkesin hakkına riayet edelim.

İşlediğin seninle Rabbin arasında ise sorun yok. Bir yöneliş ile affedilirsin. Çünkü sen onunlasın ve o ise seninledir. İşlediğin sen ile başkası arasında ise, başkası hakkından geçmelidir. Yoksa onun rabbisi seni bağışlamaz. Çünkü o rabbisiyledir ve rabbisi onunladır. Bununla beraber rabbin a'la olup senden ve ondan münezzeher olduğunu da sakın unutma. Yoksa ayağın kayar. Bunu iyi anlamaya çalış.

Mümin asla şahsın zatına kin beslemez. Ama kötü fiilden nefret edilebilir. Ebucehilin onca zulmüne rağmen Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz onun şahsından nefret etmedi. Eğer onun şahsından nefret etseydi kapısına gitmezdi. Ne zamanki onu iman edeceğim diye çağırdı, efendimiz koşu koşu gitti. Kuyu meselesi herkesin hafızasında dipdiri duruyor. Ama onun fiillerinden nefret etti de hep uyardı. Hatta ölünce bile atılan çukurun üzerinde

durup, kendisinin ona yaptığı tebliğin gerçekliğini hatırlatarak, artık sen de bunun gerçek olduğunu bizzat görüyorsun diyerek ona son sözünü söyledi.

İşte Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yolu bizim yolumuz olmalıdır. İlk emir ikra yani oku dur. Okumayan, nereden bilir nefsini. Nefsini bilmeyen, nereden bilsin rabbini. Rabbi bilmeyen, nereden bilsin sistemini. Rabbin sistemini bilmeyen, nasıl yapsın ahret hazırlığını. Onun için diyelim ki ya rabb olmasın amacım ne cehennem korkusu ne cennet sevdası ne de dünya hülyası. Olsun amacım sessiz ve isteksiz yaştantı sedası.

Sen ne istedin ki ben sana vermedim der rabbimiz. O zaman elimizdeki her şey sadece istediklerimizdir ki rabbimizden bize yansıyor. Ya rabb yarattıklarını seyre daldım, vardım Kaf dağına. Orayı son sandım, hâlbuki daha yeni başlamıştı yolculuk.

Nankörlük bize ulaşan nimeti değerlendirmeyip tepmeye denir. Afakî ve enfüsi bana ulaşan her şey nimettir. Nimeti, nimeti ulaştıran kanalı ve nimetin kaynağını görmezsek nankörüz. Şuurumuzda ve yaştantımızda rabbimize karşı en bariz şekilde nankörlükten korunalım ki, yeni yeni nimetler bizimle buluşsun. Zira şükreden üzerine nimet akarken, nankörlük eden için ise nimetler tek tek çekilir.

Dua kabul olup kalbin nur ile dolarsa etrafın Şen olup yeni yeni gller açar. Sağlam bir iman, cehalet kiriyle kararmıŐ gönül dnyana güneş gibi doğmasıyla gerçekleşir. Ama etrafına ay ışığı saarsa, yani aklının kısıtlı bakışıyla nazar edersen, güneş çoktan batmıŐ yani imanı terk etmiŐsin demektir. Bil ki itaat etmekle mutlu olursun. İçin umutla dolup rabbin dileğini zuhur edersen. Kabul edilmiş dua ile yaşamını istediğin yönde deėiŐtirirsin.

Bil ki, onun emri olmadan ağaçtan yaprak düşmez. Emrin saati gelince ise bir milim Şaşmaz. Hiçbir Şey O'nun emrinden kaçmaz. Duydum itaat ettim demekle de huzurun kaçmaz.

Canan, rabde kendini bulan kişidir. Yaşamında bir tane dahi bulursan büyük hazineylesin. Bir Canan bul aziz dostum. Hem gller, dikenler arasında bulunur. Sakın deme dostum etrafım diken. Kim bilir belki o dikenler olmasaydı sen olmazdın.

Haline Őkret rabbini bulduğuna hamd et. Tüm olay rabde başlar ve rabde biter. Rabbe doğru yükselme devam ettikçe muhabbet yükselir. Eğer ki zirve yaparsa ikinin biri olur. Tıpkı Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile Hz. Ebubekir ra gibi.

Şunu da unutma ki, rabbin yolunda buluşma demek, aynı manaların yükseldiği bilinçlerin birbirleriyle etkileşim halinde olmalarıdır. Derunda olmayan sevgi hikâyedir. Derundan gelen ise rabledir. Rable buluşan sevgi teveddüd eder. Diğerleri geçici olup heves bitince söner gider.

Allah Rabbimiz ise, bizdeki tüm özellikler ondan gelme demektir. Eğer bizim elimiz ayağımız ve tüm bir şeylerimizi oluşturan olgularımız varsa bize göre, onun da ona göre vardır ve ona göredir, ama mahiyeti nedir ve neye göredir bilemeyiz. Tevil ederiz ama gene de kendimize göre.

Bazısı tevil etmez ve direk der ki, iki tane kocaman eli vardır ki onlar dinin aslından uzaklaşmışlardır. Bu korkunç bir inançtır. Ayet yedullah yani Allah eli der. Biz hemen sığata veya esmaya indiririz. Ama dikkat edersek ayette yed sıfatı direk Allah'a nispet edilmiştir. Rahmana veya Rabbe nispet edilmemiştir.

Kur'anda hangi kavram kullanılmış ise, o mana üzerinde yoğunlaşmalıyız ki hakikatini idrak edelim. Eskiden beri üzerinde tefekkür ettiğim noktalardan biridir. Umarım hakikatini idrak ederek ölürüz. Yoksa ebeden mahrum kalırız. Çünkü burada a'ma olan orada da a'ma olur. Hatta daha da şaşkın olur.

Zerre kadar bireysel değerlendirmesi kalan, hakkıyla El hamdu lillahi Rabbil âlemin dememiştir. Değerlendirmeyi katı, sıvı ve gaz şeklinde somutlaştırabiliriz. Değerlendirmenin katı şekli büyük günah olarak bilinen gıybettir. Bir insanla karşılıklı olarak yapılır. Affı ise, gıybetini yaptığı kişiden özür dileme ve tövbe etmekle gerçekleşir. Değerlendirmenin sıvı şekli, kişinin düşünsel olarak birisini değerlendirmesidir. Bu küçük günahdır ki, iki namaz arası yapılan bu günah, sonraki namazın edasıyla af olur. Örneğin, öğle namazını eda eden kişinin sabah namazından o ana kadar ki tüm küçük günahı af olur. Değerlendirmenin gaz şekli ise, tüm dışsal değerlendirmeyi imanıyla bertaraf etmesidir. Bu da yakın bir şekilde imana adım atmasıyla gerçekleşir. İşte yakın elde ederek imana ulaşan, El hamdu lillahi Rabbil âlemin demeye adım atar.

Rab bir anlaşılrsa muamma bir konu kalmaz. Rab dendiğinde gözler göklere döner de döner ve boş olarak nazar edene döner. Bu konuda söylenebilecek son sözü dile getirelim. Zaten ileriye giden yanar. Bir şeyi görmek için o şeye bir sınır çizip görebilirsiniz. İşte Rabbul âlemine sınır çizilemez ve onu göreyim diyen de dışına çıkamaz ki, tüm haşmetiyle seyretsin. Zaten içi ve dışı diye bir mefhum söz konusu değildir. Bu daha esma boyutunda böyledir. Sınırsız mana yapılarına işaret edilen ve esma-ul hüsna isimleriyle isimlendirilen, her biri bir dehliz gibi olan manaları

kapsamalısınız ki, tüm haşyetiyle seyredebilirsiniz ki, bu mümkün değildir.

En fazla her bir manada kabı kavseyne ulaşılabilir. Bu büyük bir lütuftur ki, tüm manalarda kabı kavseyne ulaşmak, ilk defa Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize nasip olmuştur. Manaların dışına asla çıkılamaz. Çünkü çıkayım diyenin manaların kompleksi dışında varlığı olamadığı için varlığından eser kalmaz ve yanar. Cebrail'in bir adım daha atarsam yanacağım dediği nokta orasıdır. İnsanda lahutiden üflenen ruh olduğu için, tüm manaları cem edip rabbul âlemine nazar edebilir. Ama gene de mana kompleksinin dışına çıkamaz. Çünkü gayrı varlığı yoktur.

Kıyamet günü Rabbin görüntüsü kişiden, kişiye göre değişken olacaktır. Görüntüyü oluşturan yine kişi veri tabanı olacaktır. Tıpkı Münkir ve Nekiri veri tabanına göre oluşturduğu gibi. Kişiye rabbi kemalatına göre gözükecek. Rabbul âlemin tümüyle olduğu gibi asla gözükmeyecek. Çünkü hiç bir birim onu kapsayamaz. Olsa olsa kendi terkibi kadar Rabbul âlemine nazar eder. Ne edelim edelim, rabbi terkimizi Rabbul erbaba yaklaştıralım ki, görüntümüz daha bir kaliteli olsun. Örneğin, 3gp görüntü ile 4k görüntü bir değildir. Cihazımızı zikir ve tefekkür ile yenileyelim. İnsanlığa muhabbet ile nefsimizi saflaştıralım.

Hız. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz duanın kulluğumuzu hatırlatan yönünü ve Rab ile kul ilişkisini anlatan hususlarla ilgili şöyle buyuruyor: “Şüphesiz ki, Allah çok hayâli ve çok cömerttir. Bir kimse ellerini açıp dua ettiğinde onu boş çevirmekten hayâ eder, utanır” (İbni Mace, Dua, 13) Acaba ne demek istemiş? Olayı anlamayan hemen inkâr eder ki; böyle hadis olamaz. Ya anlamayıp reddettiğiz bir hadis, tıpkı bu hadis gibi kapalı mana içeriyorsa ve inkâr ederek mahrum kalıyorsak. O yüzden anlamadığımız hadisi inkâra gitmek yerine, mahiyeti hakkında kafa yoralım.

Unutma ki, senle senden yarattı yaradan, kendini çıkar aradan, hicret et buralardan, rabbe verdiğin sözde dur ey adam. Ama yaratım noktanın da farkında ol aldatıcıya aldanmadan. Sahip yani malik dilediğini yapıyor, akli kıt da niye böyle diye isyan ediyor. Tüm mesele Kur'andan uzak yaşamak. Bil ki Kur'andır insandan okunan.

Bismillah ile nazar edenin önünde engel kalmaz. Rab Bismillah ile başlamayı kolaylaştırır da hakikatimizi unutmamayı nasip eylesin. Çünkü unuttuk! Dünya bir gölgelikti biz ise yolcu, oysa yolcu olduğumuzu unuttuk. Yolumun buradan geçtiğini ve sadece yolcu olduğumuzu unuttuk. Yapmamız gerekenler vardı, burası imtihanı, bedensel zevki sefaya dalıp ahretimizi unuttuk. Rabbimize verdiğimiz sözümüz

vardı, dünya kelamını konuşmaktan o sözümüzü unuttuk. Ne de çok unuttuk.

Madem Allah yanı sıra bir yönelim mahalli yani ilah/tanrı yok ve madem sadece Allah ve mülkiyeti mevcut, o zaman her birim bir çıra gibi olur. Yağıda fitili de kendi içinde. Birbirine destek yani şefaathat, çırallar arası ateş tutuşturmadır. Ateş veren çıranın ateşinden bir şey eksilmez. Ateşe dokunan çıranın terkiibi el veriyorsa yani yağı ve fitili el veriyorsa tutuşur. İşte insan da öyledir. Rabbi izin veriyorsa yanı terkiibi müsaitse şefaathat edenin şefaathatına mazhar olur. Yoksa taşın üzerine yağın yağmur gibi akar gider.

Rabbin izin vermesi için de öz cevherden sana yansıyan ışınım ile öz alt bilincini tasarımılamak zorundasın. Rububiyet mertebeni yükselt ki, şefaathat alanın genişlesin. Yani sendeki açılım kadar Rububiyet mertebeni yükselt ki şefaathat alanın genişlesin. Birçok amelle kendi rububiyet alanımızı genişletir isek, Rabb-u l erbaba yaklaştıkça yaklaşıyoruz. Yoksa dünyaya geliş neye ki? Oyun eğlence yoktur aziz kardeşim.

Bunun için en büyük çalışma öncelikle zikirdir. Sonra Allah'a yakın kulların senin için yaptığı dualardır. Bunun en etkili hallerinden biri, ihtiyaç sahiplerine el uzatmandır. Onun yaptığı dua çok samimi olarak içten

olacağından, senin öz alt cevherin üzerinde müthiş etki bırakır. Çünkü mazlum ve ihtiyaç sahibinin yüzü Allaha dönmüş ve tüm isteklerinde odak noktası Allah olmuştur. Sen isteğinin giderilmesi için devreye girince, ondan yükselen o şuur direk sana yüklenecektir. Bu da sende müthiş bir açılım yapacaktır.

Unutmayalım ki, en büyük şefaath dünyada olur. O da Rabbin izniyle olur. Çünkü dünyada et kemik beden ve beyin bizde ve ruh ile bire bir iletişimde. Ne de güzel bir sistem yaşadığımız doğa ne harika bir döngüdür. Bizi bundan haberdar eden kullar ne güzel kullardır. Allah tümünden razı olsun. Doğayı doğamızla uyumlu yaratan rabbe hamd olsun.

Tilavet ettiğimizi kendi nefsimizde kıraat ettiğimizde, mesele bitmiştir. Çünkü nefsini bilen rabbini bilir. Sadece Allah ve tüm mahlûkat onun eseri. El vukuu kel vuku' yani olacak olmuş gibidir kaidesince, nasıl ki sura üflenince aralarında nesep kalmayacaksa şimdi de aslında öyledir. Herkes ferttir ve rabbiyle yüz yüzedir hatta hatta yüzsüzdür.

Nasıl ki burak araçtı, nasıl ki refref araçtı, nasıl ki miraç araçtı, salât yani namaz da araçtır. Hedef Rabbu-l erbaba ulaşmaktır.

Yukarda Allah vardan kasıt, bende her ne özellik varsa tümünün üstündeki aksettirici kuvveler Allah'a aittir gerçeğini dillendirmektir. O rab, ben ise kulum. Sadece O ve aksettirdiği ben. Elbette bilinçte rububiyet itibarıyla ikilik kalka bilir, ama o bilinç de sürekli olamaz. Çünkü öyle teslimiyetle oluşan hal ile, sen dünyaya tek çivi çakamazsın. Onun için namazın sonunda tekrar beşerle iç içe girildiği için sağa sola selam verilir. Ama ulûhiyet itibarıyla her hal ve durumda o tümüyle subhandır ve sen ona boyun büküp muhtaçsın. Yani burada ikilik mevcut olup sonsuza dek aynı hissiyat devam edecektir. Çünkü dilemiş ki biri onun adına seyir eylesin.

İçsellik nazarıyla dışsallığı seyretmek olayı ise şöyledir. İçsellik B ب harfinin anlamı çerçevesinde, oluşan tüm olayların rabbul erbab olan Allaha dayandığını ve dolayısıyla bizimde kapsayıcımız olan rabbul erbab yani rabbul âlemin tüm varlıkların da rabbidir. Özündeki manaları hissedip dışındaki varlıklara özüne paralel davranmaktır. Örneğin öz cevherini oluşturanın rahmeti sonsuz olandır. Sende özüne yüzünü çevirip dışındakilerine rahmet kucağını açmak ve öz cevherine ayna olmak zorundasın ki, Allahın boyasıyla boyanasın. Örneğin Rezzak ismi özünden sana gelen rezzakiyyeti hissedip elindeki var olan değerleri insanlarla paylaşmaktır. Tüm esma-ül hüsna ile işaret edilen mana komplekslerini öylece düşünürüz.

Vicdan sesi senin nefsindeki sestir ki, nefsin senin rabbindendir. Rabbin terkibin özündedir ki öz cevherinin oluşturduğu birimsel şuurundaki seslenişin ta kendisidir. O seslenişi dinlemeyen yanmaya mahkûm olur. Bu yanış fena yolundaki yanıştır. Yanar derken, hep odun kömürün yanışını gördüğümüz için, bazıları fena yolundaki yanışı odun kömürün yanışı gibi bir yanış zannettiler. Be mübarek bu yanış başka yanıştır. Ancak yaşananın hissedeceği bir yanıştır.

Ebu Rezin el-Ukeyli (ra) Ey Allah'ın Resulü, dedim, "mahlûkatını yaratmazdan önce Rabbimiz nerede idi?" Bana şu cevabı verdi: "el-A'ma'da idi. Ne altında hava, ne de üstünde hava vardı. Arşını su üzerinde yarattı." (Ahmed İbnu Hanbel dedi ki: "Yezid şunu söyledi: "el-A'ma, yani "Allah'la birlikte başka bir şey yoktu" demektir.") 1673 numaralı hadis Kutub-i sitede. Şimdi dikkat edin, a'ma da olan Allah değil rabbimiz diyor! Çünkü Allahın her sıfat ve esması anlam ve içerik itibarıyla Allah için sonsuz ve sınırsızdır. Bizi oluşturan yani rabbimiz olan ise, onun sahip olduğu sonsuz ve sınırsız mana içerikleridir.

Biz yaratılmadan bizi oluşturan esma terkibi o sonsuzlukta yerini alıyordu. Sonsuzluk ise A'madır. Çünkü bilinemez. Bilinir olan olanlar ise ancak bir birine göredir. İşte ondaki her bir mana, terkipler halinde bizi var ettiğinde, onda A'ma da olan yani sonsuz ve sınırsız olan manalar, varlıklar adı altında

bir birine göre görünür oldu. İşte onun için de sen yaratılmadan önce rabbin a'ma da idi dendi. Çünkü o yanı sıra bir şey yoktu ki onu görür olsun.

Yaratım, Allaha göre sonsuz ve sınırsız iken birimler adı altında sonlu ve sınırlı terkiplerle zuhur edilmesidir. İşte buna rububiyet denir. Allah ise zaten tüm kavramlardan beridir. Varlıklar yaratılmadan önce ne ise, şimdi de odur. O her türlü tanımlamadan beridir. İşte buna ulûhiyet denir. İşte sonlu ve sınırlı bir halde var olmamıza faniyiz diye işaret edilmiştir. Çünkü sonsuzluk içinde sonsuzluk ile var olan bir birim sonsuzluk içinde yok hükmündedir.

Reel benlik sahibi olup sonsuz ve sınırsız olan Allah'a göre bir benlik sahibi olmamız, bizim onun adına âlemleri seyir etmemiz dilenmesindedir. İşte bu var edilen benliğe sanal benlik diyebiliriz. Kendine göre vardır ama Allah'a göre bir gölge varlıktır. Ama bize verilen benlik sonsuza dek bizim olacaktır. Bu Allah'ın dilemesidir. Dolayısıyla aslı ona ait olup bizde emanet olarak verdiği birçok sığata sınırlı oranda sahip olan biz, sonsuz ve sınırsız sığata sahip olan Allah'ın ulûhiyeti karşısında secdeye kapanırız.

Nankörlük eden, kendi ile rabbi arasına perdeyi indirmiştir. Rab nimete erenlerin akıntısıyla nankörlere akmaz, mağdub ve daaalliin gibi akar. Ya rabb bahri

ummandan akıt. Ya rabb nuri hüdadan yansı. Ya rabb desti rahmetinle arıt. Özümden olana ol en büyük kanıt.

Âlemlerin yatılımlı heyulaya asla dayanmaz. Çünkü Allah, tüm âlemleri yoktan var etmiştir. Heyula varlığın bir birbirini direk veya devşirterek üretmesine yani varlığı yaratmasına denir. Bunun geriye doğru gidişi bitmez ve geçmiş zamanın sonsuzluğuna uzanır. Bu da İslam inancıyla bağdaşmaz. Heyula vardır dersen o zaman Allah'ı yaratıma mecbur edersin. Oysaki o diler yaratır diler yok eder. Allah âlemleri inşa' ve ibda ile var etmiştir. İbda', Allah'ın tüm her yaratılanı örneksiz ve modelsiz bir şekilde yokken var etmesidir. İlk yaratılış ibda' ve inşa' ile dir.

Sakın ha, var edilen varlıkları herhangi bir yönüyle ezeli bilme. Allah'ı hakkıyla tanımayanların işleri o ya, içinde Allah inancı olamayan bir dünya kurmak veya Allah'ı heyulaya mecbur kılmak. Maymundan devşirilerek geldik ve sonra insanlaştık demek, kâinatlar birbirini doğurdu ve heyula dayanır demekten farksızdır. Allah her varlığı birebir ve heyula olmadan yarattı. Elma olması için ağacın olma zorunluluğu asla heyula değildir.

Ateistlik, rahmanın yaratımından yaratımla uğraşır rahmanı görememektir. Kur'anda Allah kendi zatına

işaret ederken ben der. Yaratım sürecine dikkati çekerken de biz der. Yaratım rububiyette yani esma manalarının terkipleşmesinden olur. Çünkü sayısız manasının terkibiyle bir oluşum söz konusudur. Onun için çoğul zamiri kullanılıyor.

Kayda değer olmayan şey yüzünden yaratım mahallini kapatma. Diri diri kızı gömmek, sende var yaratıcılık hislerine yaratım yaptırtmadan bir şeye sinirlenir de yaratım alanını gömmektir. Çok sistematik bir yaratımın içinde kendimizi bulmuşuz Bu yaratım düzenini yaratıp bize bildiren sahibinin dediklerini uygulamak zorundayız. Öylece geleceğimizi cennete tevdi ederiz. Kızı diri diri gömersek, yaratımdan mahrum olup cehennemde kalanlardan oluruz.

Bu hücre kendi kendine var olmuştur. Sonra tüm varlıkları kendi kendine çoğalarak oluşturmuştur der süper zekâlı evrimciler. Allah yanı sıra bir yönelim mahalli yani bir tanrı elbette yoktur. Ama onun yanı sıra bir tanrının olmaması evrimi makul kılamaz. Allah dünyayı yaratıp suyla buluşturduğunda, her varlığın yumurtasını yaratıp örneksiz bir şekilde her canlıyı var etmiştir. Vakti gelince ise, o gizlediği ilk maddeyi canlandırıp istediği varlığı zuhur eder. Örneğin bir parça et bırakın güneşe ve bekletin. O ette kurtçukların yumurtalarının nasıl gizlendiğini ve birer muhteşem hayvanın nasıl dirildiğini seyir edin. Et kurtçuğa dönüşmez Bilakis oradaki yumurtadan

kurtçuk çıkar ve sonraki nesilleri et üzerinde çiftleşerek yeni yumurta bırakır. Bu, tüm canlıların ilk yaratımları için geçerlidir. Ve dahi bu ilk insan içinde geçerlidir. Önce balçıktan yaratıldı. Sonra kadın erkek birleşmesiyle devam etti.

Evrim yoktur. Çünkü tüm canlıları bir birinden mutasyonla var edildiğini düşünelim. Peki, ilk varlık hücresi gökten mi indi? İlk hücreyi sıfırdan yaratıp ilk canlıyı yaratan, sonra diğer canlıları ondan türeten olarak anlaşılan evrim, acaba ilk hücreyi nereden getirdiler. İnsan hücresi ile hayvan hücresi aynı mıdır ki birbirinden türemiş olsunlar. Velhasıl kimse kimseden türememiştir. Her bir varlık, özel ve büyük bir özveriyle tam olarak içinde bulunduğu pozisyonu tamamlamak için yaratılmıştır. Her varlık sıfırdan ilk ve numunesiz olarak Allah tarafından bir sistem ve düzen dâhilinde var edilmiştir. Bu gericilik değil, en ilericiliktir. Şunu da unutmayalım ki, fikren hayvan olan insana dönüşür ciddi bir çalışma ile. Ama cismen hiçbir hayvan insana dönüşmez.

Dikkat et! Şuursal olarak evrim vardır ama bedensel olarak evrim asla ve asla yoktur. Bedenen evrim vardır diyen hata eder. Hiçbir kedi horoza veya horoz kediye dönüşemez. Evet, evrim vardır diyen hata eder, çünkü Allah her varlığı emsalsiz ve sıfırdan var etmiştir. Hiçbir balık hindiye veya hindi balığa herhangi bir silsileyi takip ederek dahi olsa dönüşemez. Bu

muhaldir ve Allah'ın sistem ve düzenindeki yaratımına terstir. Acaba evrimle domatesi salatalığa çevirme imkânları ve tezleri var mı? Darwin ancak maymunu insana çevirir, O domates ile uğraşmadı ki... Sen de onlara kanma ve rabbinden yüz çevirme aziz kardeşim.

İlk yaratış sıfırdan yaratış ve emsalsiz yaratılış ile olmuştur. Yoksa o ondan ve diğeri de diğerinden türeme ve evrilme ile yaratılım derseni, o zaman geriye doğru bir sonsuz zincir skalası çıkar ki, bu da batıldır. Ama Allahın El Bari El Mübdi' gibi isimleri gereği bir örnek ve emsale ihtiyaç duymadan yaratan, varlıkları yokluktan varlığa çıkaran, takdir ettiğini ve kararlaştırdığını varlık sahasında ortaya koyan anlamında yaratılan anlamında her var edilen birime bakarsak, yeni birçok kapının bize açıldığını fark ederiz.

Bu fark edişle beraber yüce yaratanın bizden istediği amel ve teslimiyete doğru adım adım yaklaşırız. Bu da bizim yönelim ve kazanım ile yolculuğumuzu tamamlamayı müyesser eder.

SADECE HZ.MUHAMMED SAV AYNA OLSUN BİZE

Bilelim ki kendisine yönelinecek hem kendisinden Havl ve kuvvet alınacak olan sadece Allah'tır ki gayrı olamaz. O yanı sıra hiçbir ilah yanı tanrı yok ve tüm yönelimler sadece Allah'adır. Biz gene de bilelim ki Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz, sadece kendisine yönelinecek hem kendisinden Havl ve kuvvet alınacak olan Allah'ın hem kulu hem de rasulu dür. Bu değışmez temel gerçeği böylece hatırladıktan sonra dertleşmeye devam edelim.

Uhud savaşında, küffar karşısında toplanan bir avuç iman ehlinin başkomutanı olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin verdiği komuta unutuldu. Okçular tepesindeki okçular tepeyi terk ettiklerinde, olanlar oldu. Onun vefatından sonra da tavsiyesi unutuldu da ümmet arasında oluşan tefrika bir türlü son bulmadı.

Hâlbuki Allah'ın dini tek idi ve değışmez temel esas kaynağı Kur'an ve Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin öğretileri idi. Gayrı yollar Allah'a götürmek için bir yana, Allah'tan mahrum etmek üzere kurulu idi. Ne yazık ki şeytan ve aveneleri, Müslüman'ım diyenlerin ekseriyetine gayrı

yolları tatlı gösterip hidayet yolundan alıkoymayı başardı.

İslam'ı fırka fırka bölen tüm bölücülerin aksine bakış açımız şöyledir: Tek rabbımız vardır ki adı Allah'tır. Tek sistemi vardır ki adı İslam'dır. Allah'ın günümüze dek değişmeyen tek kitabı vardır ki adı Kur'an-ı kerimdir. Tek lider vardır ki adı Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizdir. Onun sünneti yani sözleri ve fiilleri bizim için vazgeçilmez ana esaslardır. Tek kardeşlik vardır ki tüm iman eden erkek ile kadınlardır. Bunun dışında birilerinin, Allah'ın bizzat kendisinin isim olarak seçtiği İslam adını beğenmeyip, kendisine başka isimler takıp Müslüman'ları bölmeleri ve kafalarına koydukları isimlendirmeleri asla ve asla bizi bağlamaz.

Saf ve katıksız olarak Muhammedi olalım. Muhammedi olmayanların vay haline, çünkü onlar kaybedenlerdir. Biri çıkıp Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin anlatımını haber verdiğinde, anlatım kimin ağzından dökülmüşse hemen onun adına etiket yapıştırırız. Çok meraklıyız insanlara etiket takmaya.

Şu şucu, bu bucu diyerek Müslüman'ları yüzlerce fırkaya bölmeye çok evet çok meraklıyız. Bölüp parçalama öylesine derinlere dalmış ki ta genlerimize

kadar işlenmiştir. Cemaat veya cemiyet adını anmadan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi ulaşılmaz zannetmişiz.

Çok mu zor Muhammedi olmak? Bir iki laf konuşan için hemen bin bir türlü şartlandırmalarla oluşturduğumuz öz bilinçaltımız devreye girer ve acaba hangi cemaatten diye mırıldanır. Ya hu çok mu zor sırf İslam olmak ve dine sırf İslam olarak bakmak? Sonradan oluşan şartlandırma aromalı fikirlerden soyutlanıp rabbe rücu etmek çok mu ağır? Ya hu çok mu zor Muhammedi olup nazarları Muhammedi nurla aydınlatmak? Sırf ve som olarak Allah'ın dinine sahip çıkmak bu kadar mı zor? Çok mu zor sadece tabi olduğumuz kişi olarak Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi görüp lider olarak özümsemek?

Muhammedi olan, gönlünden cemaat ve fırkaların tüm aidiyetlerini çıkartıp sadece ve sadece Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize bağlılığını benimseyen Allah kullarıdır. Muhammedi olmak, sırf ve katıksız olarak yüzünü yerin ve göğün üzerine yaratıldığı fıtrata çevirmektir. Muhammedi olmak, hiçbir fertten maddi veya manevi hiçbir şey beklemeyip kimseyi maddi veya manevi sömürmemek tir. Muhammedi olmak, tüm insanlığa kucak açıp hiçbir insanı dışlamamaktır. Muhammedi olmak, Allah'ın tüm kullarına sevgiyle yönelip, onların

sonsuz mutlulukları için çabalamaktır. Muhammedi olmak, dünyaya gölgelik olarak bakıp, dünya yaşamını esas bilmeyip, tüm yaşam planlarını dünya eksenli yapmamaktır.

Allah'ın dini Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin dilinden saf ve katıksız olarak bize ulaşmıştır. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin anlatımına ve yaşamına gönlünü oturtmayıp başka kişilerin peşine takılmak iman ve akıl kârı değildir.

Kim olursa olsun, eğer anlatımı Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz dilinden ve yaşantısından dökülenin dışıysa zaten batıldır. Eğer Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin dediğine uyuyorsa, o zaman neden saf dini sunarken aradaki aracının adını kullanarak sunarsın da, direk Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz demezsin? Çünkü öyle olunca sömürü düzeni biter ve her kul mutlak özgürlüğüne ulaşır. Bu da sunumu yapanın çıkarına ters düşer. Çünkü katıksız İslam, insana mutlak hürriyeti tanıtır. Mutlak hürriyetine kavuşan insan ise, artık sömürülmez. İşte burada çıkarıcılık devre dışı olur. Her insan emeğine mutlak olarak ulaşır.

İslam dışında bir adla adlanmanın Allah katında vebali

büyüktür. Din İslam'dır. Allah bu isimden hoşlanmış, sistem ve düzenine bu adı vermiştir. Resul olarak Allah, bize Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi seçmiştir. O zaman Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin dizi önünde oturup bizzat Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden dinimizi öğrenmeli ve sırf Muhammedi olmalıyız.

Biz Muhammediyiz dediğimizde, biz dinimizi Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin dizi önüne oturup dinimizi ondan öğreniriz dediğimizde, olayın hakikatinden habersiz olan hemen ifrat ve tefrite kaçarak der ki, siz mezhepleri kabul etmiyor musunuz? Ey ifrat ve tefritte ileri gitmekten hoşlanan kişi, mezhepler Muhammedi değil mi? Dört ameli mezhep ve iki itikadı mezhep Muhammedi yolu takip ettiler. Eğer ki mezhep Muhammedi değilse zaten yolumuz olamaz.

Mezhep dinde zenginlik falan değildir. Din Allah indindedir ve tüm haşmetiyle Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yaşamıyla sunulmuştur. Yol Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yoludur. Dört mezhep imamı Muhammedi yolun ameli boyutunu uygulayan havastandır.

Eşari ve maturidi ise, Muhammedi inancı haykıran zevattandır. Bunların inanç yolundaki düşünce dünyaları, bizzat Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin razı olduğu düşünce sistemidir. Aksini düşünen varsa hata eder. Bidat ehli olan, yani İslam'da olmayan bir inancı içselleştireni ise, söze ve yaşantısına dökmedikçe, biz dışarıdan onu tanıyamayız. İnsanlara bir zarar dokunmadıkça da kimse kimseye kendisi gibi düşünmediği için her hangi bir ceza da veremez. Bunlar sırlardır ki hesabı kıyamettedir. Çevreye zarar dokunulduğunda ise, kişi bizzat kafasına göre ceza veremez. Ceza ancak, devletin kolluk görevlileri vasıtasıyla verilip verilen zararın önlenmesi sağlanır.

Mezhepler hakkında şu hususları bilmemiz icap eder. Şu an ki tüm fıkıh bilgileri sadece mezhep imamlarının bizzat kendi görüşleridir de başka hiç kimse içine fikrini katmamış mıdır? Neden bizden önce yaşayan âlimlerin görüşlerini de, âlimin tabi olduğu mezhebin mezhep görüşü olarak kitaplara aldıkta o âlimlere mezhepsiz demedik? Sanki tüm fıkıh, imam Numan, imam Muhammed, imam Ahmed ve imam Malik'in görüşlerinden mi ibarettir?

Açın bakın fıkıh ilmine, birçok âlimin görüşü de imamın adına mal edilerek gelmiştir de o kişilere bidat ehli denmemiştir. Demek ki önceki âlimlerin, kafa yorup Kur'an ve hadisten çıkardıkları ilmin üzerine yeni yeni

ilimlere ulaşarak bir Şeyler katmak kişiye dinden çıkarmaz. Hem kafamızı alıştırmayız, hem de alıştıranı bidat ehli addederiz.

Bugün hadisleri inkâr eden zihniyetin yıllar öncesine basiretle bakın. O günlerde de mezheplerin gereksizliğini mırıldanıyorlardı. Âlimlere saldırmak mezheplerden başladı. Deseniz ki unut dört mezhebi, dinini yaşa bakalım. Donup olduğu yerde kalacak. Mezhepleri inkâr ederek hiç kimse bir yere varamaz.

İmam Şafii bir limdi ve Kur'an ile sünneti yorumlayıp kendine bir yol çizdi. İmam azam da öyleydi, imam Malik'te öyle, imam Hanbel de yle. Bize sapasağlam ulaşan sadece bu dört mezhep değil, İslam'ın ilk yıllarında sayısını bilemediğimiz kadar ilim ehli, Kur'an ve sünneti yorumlayıp kendilerine yollarını çizdiler. Ama yolları zaman içerisinde unutuldu. Her ne hikmetse, Allah bu dört mezhebi en teferruatına kadar yorumladıkları ayet ve hadis mevzularını günümüze kadar ulaştırdı.

Sahabelerden ve ilk devir Müslümanlarından sonra insanlar Kur'an ve sünneti yorumlayıp kendi yollarını çizmek insanlığa ağır gelmeye başladı. İslam'ın ilk yıllarındaki gibi Kur'an ve sünneti araştırıp yollarını belirlemek yerine daha önce araştırma yapıp kendilerine yol çizen ve yolunu kitaplara yazıp

nakleden âlimleri taklit edip içtihat ve amellerine ortak olmayı daha münasip gördüler. Bu takip ta günümüze kadar geldi.

Kur'an ve hadisi ince akıl ve zekâ ile değerlendiren Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yolunu direk kaynaktan almak giderek zorlaştı. Çünkü aynı konuyu başka boyutlarıyla başka başka şekillerde belirten ayet ve hadisler mevcuttur. Hem bizim ile Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz arasına çok uzun mesafe girmiştir. Dört mezhep imamı da Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin devrine yakın zamanlarda yaşayan kişilerdi. Sahabeleri ve tabiinleri görüp dinin uygulanabilirliğini bizzat birinci elden gözlemleyerek kitaplara yazıp bizlere ulaşmasına vesile olmuşlardır. Onları rahmetle anmanın dışında onların haklarında konuşacak tek lafımız olmamalıdır.

Hâlbuki ne imam Şafii mezhep kurdu ne de başka biri. Sadece onları takip edenler kendilerine tabi oldukları âlimin adını verdiler. Şimdi biz gevşek davranıp Kur'an ve Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin sünnetiyle hemhal olmazsak, sahabe tabiin ve tebauttabiinlerin ne suçu vardır?

Mezheplerin doğumu şöyle oldu; kendi devirlerinde

Muhammedi yolu insanlığa sunan insanlar etrafında kümelenenler kendilerine kümelendikleri âlimin adını veya lakabını takarak hizipleştiler ve zaman içinde mezhepler doğdu. Her bir mezhepte öyle doğdu. Bu öyle bir hal aldı ki, hizipleşen gruplar birbirlerini tekfir edecek duruma geldiler ve mezhep savaşları başladı. Bu çok eskiye dayanır. Hatta hatta Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin vefatından kısa bir süre sonra başlar. Hatta ki aynı dindeki ayrı ekolarında olup mezhep oluşturanlar, kendi aralarında mezhep savaşları yaptılar. Bu yeryüzündeki birçok inanışta görülmüştür. Ne yazık ki bu kavgaları İslam'a da soktular.

Mezhep savaşlarının kökeninde Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yaşam alnından uzaklaşmak yatar. Kur'an firkalara ayrılmayın demişti. Kur'anın ruhunu terk edenler ayrıldı. İslam ümmeti bölük pörçük olup bir birine düşman olan gruplar haline geldi.

Muhammedi olmak, kimseyi yermeden, önceki ilim erbaplarından destek alarak, ilmin geldiği noktayı değerlendirip, kendisiyle Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz arasına kimseyi sokmadan Allah ile buluşmaktır.

Unutmayalım ki; muhammedi olmak insanları

gütmemektir. “Ey iman edenler! (Resul’e) “Bizi güť” demeyiniz, “Bizi gözet!” deyiniz ve onu dinleyiniz. İnanmayanlara acıklı bir azap vardır”. Bakara 104. Demek Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz dahi çoban değildir ümmete. O sadece bize rehberdir ve bizi gözetendir. Hani sınavda gözetmen olur ya işte öyle bir şey. Hata yaparsak uyarır. Doğrusunu telkin eder. İnsanı en mutlu sona hazırlanmada yardımcı olur. İnsanda akıl ve mantık vardır ve bunlar ot diye yaratılmadılar. Lütfen ot olmayalım, lütfen koyun da olmayalım, insan olalım insan.

Muhammedi olan insan, kendisinden önce yaşayan ilim ve mana ehli kişileri eksik ve hatalı görmek yerine, asrımızda oluşan sorunları ve ulaşılan toplumsal anlayış düzeyini göz önüne alarak, önceki ulemanın bıraktığı yerden, Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin verasetini sonraki nesillerle tertemiz ve onların anladığı dilden onlara devretmektir.

O kadar cesur isek, önceki ilim erbaplarının dedikodularını yapmak yerine, güncel görünen sorunları Kur’an ve hadis ışığında çözüme ulaştıralım. Bizden önceki ilim erbapları Kur’an ve hadisten asla taviz vermediler ve Muhammedi oldular. Bize yakışan da Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize gönül verip tek ümmet olmamızdır ki

kurtuluş yolu da zaten budur. Onun için de en büyük babayiğitlik, bizden önceki ilim ve mana ehlini yermek yerine, onların bıraktıkları ulvi yolculuğu kaldığı yerden devam ettirmektir. Asıl ilim erbabı olanlar, asla kimseyi yermez ve basit addetmezler. Aksine bizden önceki ilim ve mana ehlinin ulaştıkları son nokta ilmin üzerine, anlayışımıza göre yeni yeni kapılar aralarlar.

Daha Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz zamanında ortaya çıkan ajanların yani münafıkların İslam toplumunu bölmek isteyenlerin durum ve vaziyetleri İslam'a mal edilemez. Bu kişiler bizzat Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz zamanında var oldukları gibi, vefatından sonrada var oldular. Sahabelerin savaşında bile onların parmakları olup yapılan hiçbir olumsuzluk Allah'ın dinine mal edilemez. Yanlış yola sapıp hata eden kişiler Allah'ın dinini bağlamaz. Biz Allah'ın katıksız dinini anlatmaya çalışırken ve önceki ilim erbapları derken, İslam'da derinleşen ve münafıkların oyunlarına kapılmayan veya münafıkların oyununa kapılmışsa da, kısa sürede yaptığı yanlışın farkına varıp rücu edenlerden söz ediyoruz. Yoksa hatasında katmerleşip İslam'dan sapan inançlardaki kişiler, bizim için mevzubahis değildir.

Herkes kendi zamanındaki güneş gibi olan ilim adamlarını dost edinse, Allah ilmi ve yaşamı elimizde olur. Dünyada cehalet kalmaz. Elbette ki her fert

Allah'a başka yoldan kavuşur. Allah'a giden yollar nefislerin adedindedir. Düşünsenize her nefis bağımsızdır. Siz kalkıp bir grubun peşine takma mecburiyeti var dersanız, nefse zulmedersiniz. Elbette ki yol gösterenin olacak, ama yol gösterenin yeni isimle İslam dininin mutlak uygulayıcısı olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin uygulanış sisteminden başka, yeni bir oluşumun içine girerse hemen uzaklaşmak esastır. Tek oluşum Muhammedî olmaktadır. İslam'la şeref bulmaktadır. Gerisi masaldır ve zaman kaybıdır.

Yeniden sevelim, sevilelim ve tek vücut olalım. İki kavram vardır ki bu iki kavram birlikte birinde cem olursa, o kişi iflah olmaz, bunlar insanlığa karşı kindar olma ve idraksiz bir yaşam ile dindar olma kavramlarıdır. Bu iki kavram bir kişide birleşti mi o kişiyi taassupçu bir meymenete dönüştürür.

Dünyadaki tüm mezhep savaşlarının kökeninde bu vardır. Hâlbuki Hz. Adem'den as insanlık namına kardeşiz ve Allah dinini Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden dinimizi öğrenip, isim olarak İslam'ı seçmişiz.

Asıl yerilmesi gereken olgu, firkalaşma olarak taassupla mezhebi savunup diğer mezheplere cephe almaktır. Yoksa herhangi bir âlimin penceresinden Hz.

Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi değerlendirmek hata değildir. Çünkü her âlim bir âlemdir.

İşte tüm yazdıklarımızı göz önüne alıp Muhammedi bir dünya özlüyorum... Mezhebi ayrışmanın olmadığı bir dünya hayal ediyorum. Fırkalaşmanın olmadığı bir dünyaya hasret kaldı melekler. Özlemine duyuyor felekler. Cemaatleşmenin olmadığı bir dünyaya hasret kaldı insanlık. Cemaat camide olur ve namazla sınırlıdır. Gerisi fırkalaşmaya girer ve her fırka da kendi yolunu doğru, gerisini bozuk görür. İrkçiliğin olmadığı bir dünya özlüyorum. Yalanın ve dolanın olmadığı bir dünya özlüyorum. Muhammedi bir dünya özlüyorum.

Kendi içinde kümeleşen her zihniyet, arı yuvasına benzer bir oluşum oluşturur. Tam bir sistem ile adeta kast sistemi ile gibi bir oluşum meydana getirirler. Dolayısıyla her bir fırka veya grup, iyi veya kötü kendi içinde bir arı yuvası gibidir. Yuva üstü bir düşünce, grup için her zaman çomak olmuştur. Arı deliğine çomak sokmadıkça iyisin. Tarih boyunca çomağı tutan ya sürgün edilmiştir, ya da katledilmiştir. Ama Muhammedi anlayışta her fert eşittir. Dışarıdan gelen yabancılar sahabeler ile Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi bir birinden ayıramazlardı. Aynı taşı paylaşır aynı işte hep beraber çalışırlardı. Asla birinin birinden bir üstünlüğü veya

ulaşılamazlığı olamaz. İşte muhammedi bir dünya en Őerefleri bir vaziyeti meydana getirir. Gayri her oluşum ise sömürgeciliği enjekte eder.

Benim ile rabbim arasına kimse giremez. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile arama kimseyi koymam. Onun dizi önünde oturup nübüvvet deryasından faydalanırım. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden günümüze araya bin dört yüz yıl girdi. Kur'anı güvendiğimiz sahabe bir araya toplayıp kitap haline getirdi. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin sünnetini tabiin ve etbauttabiin bizzat sahabeden rivayetle bize ulaştırdı. İmam azam Ebu hanife tabiidir. İmam Şafii etbauttabiidir. Diğer iki mezhep imamları da aynı zaman dilimlerini paylaşmışlardır. Düşünsene birinci dereceden Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile irtibatlı o zatlari, kuran ve hadisi yorumlayarak işin İlmihal ve muamelat kısmını derleyip toplamışlardır.

Hiçbir lime veya mezhebe ihtiyacım yok diyorsan, o zaman yürüyen Kur'an olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin tüm yaşantısını tam olarak bırakmak istediği yaşam ruhuyla tanıman gerekir. Örneğin iki kişi kavga ettiğinde, hkime gitmek yerine tüm kanunlar bilgisayar yüklesin, sonra da yaptıkları kavgayı yazsın ve bilgisayardan adalet

beklesin ve bilgisayarın verdiği cezaya da razı olsun. Az düşünsenize kardeşlerim. Hâkimin kanunun ruhunu okuyarak vereceği bir aylık cezayı bilgisayar elli yıl olarak verebilir, kabul eder misiniz? İşte mezhep imamları yürüyen Kur'an olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi ruhuyla okuyarak İslam'ı yaşam alanımıza sunmuşlardır. Dört mezhep imamını saygıyla selamlar, kendilerini rahmetle anarım.

Söylentilere ve dedikodulara mahal vermeden o selefi âlimlerin yolunda yürüyerek ibadetlerin şekilsel yapılarını gönül rahatlığıyla uygulaya biliriz. Şayet dersin ki ben Arapçayı bütün kaideleriyle öğrendim. Tüm ayet ve hadislerin iniş sebeplerini öğrendim. Uygulama alanlarını keşif ettim. Artık kendim yolumu çizebilirim ayet ve hadislerle, mübarek olsun derim. Ama a"rab"çayı öğrenmeden konuyla ilgili tüm hadislere vakıf olmadan desen ki ben yolumu kendim çizerim, hata edersin. Çünkü inen hükmün ruhundan mahrum bir halde olarak işin hakikati hakkında kesin bir sonuca varamazsın.

Örneğin dört mezhebi hayatından çıkar ve abdest almaya çalış. Veya bozulan abdest hükümlerini hayatında tatbik etmek için hüküm ver, hangi hadise göre alacaksın veya hangi ayetten ne manayı çıkaracaksın? Namaz kılmak öyle, zekâtta öyle, hac da öyle, nikâhta öyle, ticaret dahi öyledir. Tüm ilmihal

ve muamelatta hem itikadı ilimlerde öyledir. Lafla veya birkaç tasavvufi terimi öğrenmekle bu hakikatlerin anlaşılması asla olamaz.

Yaşam ve yaşayış önemlidir. Tabi ki Kur'anın ruhuna ermek içinde çaba lazımdır. Ne olursan ol gel demiş, gel işte gel gel hak deryasına, var sende Nuri muhammedi mayası gel işte demiş gel gel. Muhammedi nurun dışında bir yol tanıyan veya onun dışında bir kişiyi öne çıkaran kişilerden uzak durun, demeyen her kişiden uzaklaşın. Dikkat edin öyle diyen kişi de o söylemi nefsi için kullanmasın. Bu daha bir riskli olur. Hiçbir insanın etkisinde kalmadan sırf muhammedi bakışla İslam'ı değerlendiren muhterem insanlara karışalım. Onlarla rükuya varalım.

Muhammedi olan sadece fayda verir hem faydalanır ama tapmaz. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz tüm putları kırdı. Yoksa doymadın mı? İşte Muhammedi olmak için, sadece iyilik yansıtıp hiçbir kulun boyunduruğuna girmeden hakka gönül vermektir. Her bir ferдин bir gül-i muhammedi olup etrafına sadece güzel kokular saçması için elimizden gayreti yapmalıyız. Tüm çabamız dahi bu minval üzeredir.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yaşamı ve söylemiyle bağdaşmayan ve

ondan yansımayan hiçbir söylem bizi hiç ilgilendirmemelidir. Zaten oralı olmak bilmek zaman kaydından başka bir haslet değildir. Zaten tebliğ edildi bize nuri Muhammedi, şen oldu bilincimiz olduk onunla abduhadi. Ay gibi hakikatleri yansıtan Cibrilli emindi. Nuri muhammedinin hakikatinde ruhumuzu eritti. Bildirilen acıklı nağmeler bizi bizden aldı. Acıklı nağmelerden korunmak için Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden şefaata dilendi. İnsanlık masumca bir bakışla bekler olundu. Demek nuri Muhammedi olmadan her şey boştu. Bizi acıklı bir nağme olan azaptan uzak eylemenin umudunu bizde diri tut ya rabbi. O umutla cennete ve cemaline ulaşmayı nasip eyle ya rabbi.

Âlemler sana hasret; Ey nur-i Muhammedinin aynası. Âlemler sende seyretti kendini ey nur-i muhammedinin mazharı. Mevlidinle bize ulaştı, Allah kelamı. Okuyan fena buldu, oldu hakkın eri. Saf Allah yolu ve Muhammedi olup Müslüman'ı Müslüman olduğu için sevmek, fırkalaşmaya tekme vurmaya hem özle buluşmak en öncü hedefimiz olmadıkça, esas amacımız olan Allah'ın nuruna asla ulaşamayız.

Bal arısından da mı ders almıyoruz? Ana arı tek olur ve tüm arılar onun etrafında toplanır. İslam'ın bir büyüğü vardır. O da Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizdir. O'nun etrafında toplanmayan kurtlara yem olmuştur. O

yüzden ben Muhammediyim diye bilsin her birimiz. Ayrılsın gözümüz başka isim ve oluşlardan, İslam olsun hayatımız. İşte o zaman mutlu oluruz.

Ömrünü Allah'ı tanıtmaya adayanın umudu, sensin ya Rasulullah. Seni tanıtan, sana muhtaç ya Rasulullah. İlimle ömür geçiren, yüzü sana dönük ya Rasulullah. İlimle hemhal olan olanın umudu, sensin ya Rasulullah. Ben ki biçare, ne diyeyim ya Rasulullah. Ne olur bize de şefaet et ya Rasulullah. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz membaıdır nuri Muhammediye ye, çeşmedir gayeyi rahmaniye ye, güneştir akli evvelîye ye, manadır nefsi külliyeye. Sende ona dön ve kurtul tüm tefrikadan. Nuri-i Muhammediye ye ayna olan zatı rüyada gördüğünde, tanırısın onu. Uyandığında kendini diz üstü oturur görürsün. Yıllar geçer gene de o rüyayı şimdi olmuş gibi hatırlarsın. Rab bize de nasip eylesin huzuru. Versin kalbimize süruru. Sevindirsin bu yazılan satırları şu an okuyan bu aciz kulunu.

Hak öğrenilirken düşmanlıklar son bulsun, Muhammedi kardeşlik öne çıksın. Bu kardeşliği seçen her kul her nida edildiğinde, Hz. Ali kv gibi işte buradayım deyip beri gelsin. Muhammedi bir ilme hasretti insanlık tüm diyarlardan, rab nasip etti de haykırı fıskırdı Hira'dan. Sonra örtüler serpildi üzerine karaborsadan. Uyanıp dört elle yürüyen Kur'ana

sarıma zamanı. Tüm bidatlerden sıyrıma zamanı. Muhammedi bakışla hayata bakma zamanı. Çünkü yakın oldu ölüm zamanı. Ne kadar da bölüp parçalamaya merak var. Muhammedi olan İslam yolcuları fırkasız olur. Tek bir hüviyetle tüm Müslümanları tek görür ve tek görmeyenden uyanana kadar korunur.

Muhammedi bakış oldu bakışımız, onunla nakış oldu yaşayışımız, onun yoluna saygı en büyük dikkatimiz, bu saygı en büyük sermayemiz. Daha kış, bahar daha uzakta, kışı bahar sanmıştık, adeta serap gibi oldu hayallerimiz. BA harfiyle işaret edilen mana kapsamınca özünden gelen kuvvelerle yaşama bakıp muhammedi olan Allah'ın kulları en bahtiyar olan kullardır.

Dışarımızda gördüğümüz ve bildiğimiz hem gözümüzün nuru olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi sevip huyuyla huylanacağız ki özümüzdeki nuri muhammedi canlansın. Allahın dinine hizmet etmek isteyen, kendisine İslam yanı sıra ayrı bir isim takan hiçbir fırkaya bağlanmadan sırf Allah için insanları Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yoluyla aydınlatmalıdır. Çünkü her cemaatin yani fırkanın bir bilinçaltı düşüncesi vardır ve o saklı olan bilinçaltı düşünce bağlamında kişiyi fırkasına köle eder.

İşte kişi, tarafsız davranıp sırf muhammedi olarak İslam dinini yaşayıp, yaşadığı güzellikleri insanlara ulaştırmalıdır. Yoksa yaşam ve anlatımı orijinal İslam olmayıp bağlı olduğu fırkanın vehimleri olur. Bu da onun tabi olduğu fırkaya gizli olarak köleleşmesini sağladığı gibi, kişiyi başkasının hükmüne sokar. Hala kişi kendisini İslam sanır da, aslında çoktan İslam'dan uzaklaşmıştır.

Çiçek, böcek, sinek, inek veya ben, cüzi olarak sunulabilecek her birey, yalnızca bize ait olan aklımızda veya zannımız da mı var? Yaratımda olmuş diye gördüğümüz tüm varlıklar gerçekten var mıdır? Yaratımdaki varlıklar var ise, bu yaratımın sunuluşu bir hayal veya gölge de olsa, bu bir amaca sevk için midir, yoksa amaçtan yoksun birer başıboş bir hayalet midir? Çiçek veya böcekten de ders alınır yerli yerinde. Çünkü her varlık ayrı bir rahmani saygınlığı bize sunmaktadır.

Şeytani kuvve, bizdeki yaratım alanlarımızı keşfedip bizim mutlak yaratım alanımıza varmamızı ve muhammedi yolda olmamızı istemiyor. Unutma ki üzerinde olduğun yolda, kalbine vesvese geliyorsa, doğru yoldasın demektir. Çünkü şeytan, doğru yolu görür ve alıkoymak ister. Yolu bozuk olan ile de hiç uğraşmaz. Zaten onun yol arkadaşıdır. İşte nuri muhammedi yolunda isen vesvesen de çok demektir. Bul bir yol arkadaşı, yol arkadaşına sor gönlüne gelen

her vesveseyi ve arın her atıl duygudan. Öylece yürüyüşünü hakka doğru tamamla.

Biz hiç kimseyi putlaştırmayız. Biliriz ki helvadan put yapan, yani kendisine anlık mülhaza gereği tatlı gelen kişiyi dokunmaz ilan eden, gün gelir putunu afiyetle yer. Hakikate eren her âlimin eski yaşamı ve yeni yaşamı vardır. Eski hayatları elbet çöpe atılmaz ama eski, yeniye ulaşmak için merdivendir. Her insanda bir marifet var, ama değişmez ve şaşmaz Kur'an ve Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizdir. Her insan hata edebilir ama Allah'ın resul ve nebileri yani peygamberler asla hata etmezler. İman etmişiz ya onlara. Onların ismet sıfatı var. O yüzden tam teslimiz Kur'ana Rasulullaha.

Tefrikayı bitirip tüm mezhep ve fırkalara taassupla bağlananları uyandırıp tek teslim mahallinin Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz olduğunu ve onun önünde diz çökmenin değişmez bir gerçek olduğu hissettirme zamanıdır. İnsanlıktaki ilmi uyanış bunu gerektirir. Birlikten kuvvet doğar. Fırkalaşmada ve cemaat hem cemiyetlere bölünme de ise güç biter. Onun için tek önderimiz Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizdir. Onun dışında önder tanıyan çıkmaz patikalara sapmıştır. Her an kurtlarla baş başa kalmıştır.

Bir toplum ancak din ile birlik ve beraberlik içerisinde ayakta durur. Din en etkin otokontrol sistemidir. Din, tüm ırk ve yaşamlardaki insanları bir arada tutmada en etkin yoldur. Çünkü din, tüm toplumu tek gaye uğrunda tek rabbe yönelir. Dini yok edilen toplumların ayakta durması muhaldir. Bunu bilen hainler veya kâfirler, toplumda var olan dini inancı yok etmek, onların birinci hedefi olmuştur. Onun için dini fırkalara bölüp onları birbirine yok ettirmek için her yolu deneler. Çünkü dışarıdan direk dine saldırdıklarında, hangi görüşe de sapmışsa sapsın, tüm Müslümanlar birleşir. Ama içerden onları bir biriyle yok etmek çok daha kolay gerçekleşir. Onun için uyanık olup Hz. Muhammed Mustafa sallahu aleyhi ve sellim efendimizin izinden feragat etmeden yaşam sürelim. Tüm oyuncuların tüm manevralarını boşa çıkaralım. Öylece esas saadet olan rabbimizle buluşalım. Nefsini firavunun ihtiraslarından kurtarmak suretiyle kendimize veya başka bir yaratılmışa tanrılık payesi vermeden Allah'a sadık kul olalım.

Ansızın ölüm gelecek. Aslında ölüm bir uykulu uyanış olacak. Ama iş işten geçecek. İş işten geçmeden uykulu halden uyanmalıyız. Yoksa ebeden uyanamayız.

Cenneti gören bir daha çıkmak istemez. Hz. Muhammed Mustafa sallahu aleyhi ve sellim efendimiz hariç. O kabı kavseyne ulaştı. O her şeyden geçmişti.

Dört tane hamele-i arşı ve dört büyük meleği geride bırakıp, iki yayın birleştiği gibi miraca çıkarken O'na yaklaştı. Tüm âlemler onun indinde aynı oldu. O nur-i Muhammediye ye tam ayna oldu. Öyle ki onun adı Muhammed Mustafa oldu. Salallahu aleyhi vesellem.

El ver Muhammede (sav) Muhammed lideridir âlemin. Yolu onunla tanıttı rabbul âlemin. Ona el ver ol emin. Onun elidir yed-ul emin. Başka arama bir el. Kaybedersin tutmaz seni bir el. Sıkı tutun onun elidir haktan uzanan el. Hakkın elidir onun elinin üstündeki el.

DOSTLUK VE ALLAH DOSTLARI

Dostluk mevzusuna başlamadan önce öncelikle şunları bilelim. Bir kişi ile sohbet ederken veya bir yazıyı okurken söylenen sözlerin ruh ve mana yakınlığı bilinmeli ve o söz söylenirken hangi ruh halinde söylendiği iyice tetkik edilmelidir. Hatta o söylenen kelimelerin çıkış mahallinin ruhuyla bütünleşik bir halde cevap verilmelidir. Yoksa yanılır ve yanlış karar veririz.

Aynı durum Kur'andaki her bir ayet için ve Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin her bir hadisi için de geçerlidir. Hangi ayetin hangi makam itibarıyla söylendiği hakkıyla kavranılmazsa, ayete verilen meal de eksik kalır.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz hangi sözünü hangi ruh ortamında söylendiği hakkıyla idrak edilmezse, iletilmek istenen mesaj anlaşılmaz olur. Zaten toplumdaki tüm kavgalar, söylenen kelimenin ruh halinin anlaşılması sebebiyle çıkıyordur. Kimse kimseyi beğenmiyor, çünkü karşıdakinin ruh haline inmek istemiyordur. Kendi ruh haliyle karşıdaki değerlendirildiği için de, anlaşmazlıklar çıkıyordur.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz bir çocukla konuşurken onun boy hizasına

kadar eğilir ve onunla öylece konuşurdu. Bir yaşlı hanım bir soru sorduğunda, onun bakış açısıyla cevapları. Hz. Ebubekir ra sorduğunda ise, bambaşka cevapları.

Hız. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz bir arkadaşına iman üzerinde yüklenir ve zahir diye bildiğimiz ama aslında maneviyat kapısının tokmağı olan ilmihal bilgilerini sunarken, Hz. Ali'ye kv ilim şehrinin kapısını teslim ediyordu. İşte o anlayışla nazar eden ilmi idrak edersek, tüm dünya esenlik ile dolar.

Sırf ve katıksız olmayandan arkadaş seçebilirsin. Arkadaşlıkta müşterek menfaat bitince arkadaşlıkta biter. Ama dostluk öyle değildir. Nimette ve külfette hep beraberlik vardır. İşte fark budur. Dostlukta sırf sevgi vardır. Asla ve asla maddi veya manevi bir menfaat söz konusu olamaz. O yüzden ancak dost, sırf ve katıksız olarak gönül verenlerden olur. Gayrisinden dost olamaz. Olsa olsa arkadaş olur.

İşte öyle dostlar seni Allah ile buluşturur. İşte böyle dostluklar Allah için olan dostluklardır. Birbirini Allah için seven dostlar, hiçbir gölgenin olmadığı kıyamet gününde arşın gölgesinde gölgelenirler. Yani dostlukları sonsuzluğa doğru uzanır.

Sırf ve katıksız bakış açısı sahibi olan insan, selam isminin seyrine mahal olmuştur. Hem çevresine

emniyet ve güven olmuştur. Hem de dünya ve ahreti cennet olmuş ve çevresine huzur merkezi olmuştur.

Sırf ve katıksız olan insana cevabımız, sırf ve katıksız olsun ki ondan feyiz alabilelim. Aynı ruhtan bakan insanlar birbirlerine uzakta da olsalar, hak onları yakın edip gönüllerini bir eder. Hem bizimle dost olan kişi, bizimle konuşurken kendimizi güvende hissederiz. O dostumuzu kaybedecek bir kelamdan da imtina ederiz. Çünkü biliriz ki, dostlar elmas gibidir, elimizden kayarlarsa bir daha ulaşamayız. Hem elmas gibi olan dostlar Allah'ın emaneti olan dostlardır. Sakın kırmayasın, çünkü kırılan elmas bir daha tutmaz.

Bilelim ki samimiyete ihanet eden iflah olamaz. Samimiyete ihanet edilip hüznle bitirilen dostluklar ise, hafızaya kazılan en acı zaman dilimleridir. İki taraflı saf ve katıksız dostluklar tükenmez hazine gibidirler. Format değiştirir ama gene de devam eder.

İşin hakikati ise; tek dost Allah'tır. Allah bir insanı kendi dostluğuna ulaştırmak istediğinde, kalbi sırf kendi ile olan başka insanı sebep eder. Saf ve katıksız dost, Allah'ın bizzat kişiye hediye ettiği yol arkadaşıdır. Yani sen saf ve katıksız bir nazara ulaştığında, senin için gerekli dostu bizzat Allah seçer ve sana takdim eder.

Sırf ve katıksız olamayandan dost olamaz. Çünkü sırf ve katıksız olan dostlukta asla ve asla menfaatler araya giremez. Dostlukta maddi veya manevi hiç bir

çıkâr söz konusu olamaz. Kalpler birbirine şüphesiz bağılıdır. Bunun en büyük örneği, Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile Ebubekir es Sıddık'ın kalplerinin birbirine bağılılığı gibi olan dostluklardır. O demişse doğru demiştir deyip aradaki üfete zarar dokundurtmaz. Baki bir yaşamın olduğu âlemde dostluğunu devam ettiren aziz insanlar en bahtiyar insanlardır. Hiç bir dostu olmayan insan ise bu âlemde en garip insandır.

Allah dostları kesinlikle gizlidirler. Allah dostları Allah'ın perdesi altında Allah'ın perdesiyle gizlenmişlerdir. Görünen Allah dostları ise, gizlenen Allah dostlarını ve Allah dostluğuna uzanan yolu tanıtmak içindir. Görünene takılıp gizlenenden mahrum kalan yazık eder. Çünkü denizin altındaki buz dağının ancak küçükçük bir kısmı yüzeyde görülür. İşte görünen Allah dostları okyanusun üzerinde görünen buz kalıntısından başka bir şey değildir. Allah'a götüren kullar, sadece birer basamaktırlar. Her toplumun düşüncesine bürünüp onlardan gözükerek bir şeyler verirler. Yoksa ulaşamazdırlar.

Allah dostları ne demek? Allah dostlarının ne demek olduğunu bilmek için, önce Allah'ı iyice bilmek gerekir. Ehad olan, Samed olan, doğmayan ve doğurmayan, misli, dengi, benzeri olmadan bir-tek olanın dostu nasıl olunulur?

Allah'ın dostları lekesiz şeffaf cam gibidirler. Sessiz ve

sözsüz bir eda ile hemhal olurlar. Cam şeffaf ve tertemiz olunca yok mu oluyor? Hayır, cam orada kapı gibi duruyor. Ama renksiz ve şemalsiz olduğu için ondan güneş ışını orijinal olarak yansıyor.

Allah'ın bizdeki güneşi Kur'andır. Eğer Kur'an bizden, bizim nefsi şeklimiz bulaşmadan âleme yansiyorsa, onun dostu olmaya doğru adım atmışız demektir.

Allah dostuna bazen şapka perde olur. Bazen kot pantolon perde olur. Bazen eşi perde olur. Bazen kısa kol gömlek perde olur. Bazen boşboğaz konuşması perde olur ve liste uzar gider...

Onlar ateşte yanmazlar. Ateş onlara güllük gülistanlık olur.

Onlardan biriyle bir güneş batması kadar bile beraber olman, sen algıların açık olduğu müddetçe kadir gecesinin oluşturduğu bir tatmin gibi bir tatminiyet ruhuna yansır.

O tatminlik kıyamet günü kurtuluşuna bile vesile olabilir.

Allah dostları dört sınıftır.

Ef'al âleminde onun dostu olanlar. Bunlar tüm insanlara hayvanlara ve yaratılmışlara adalet içinde yönelirler. Bunlar iman ehlinde olduğu gibi iman

etmeyip yeryüzünde adaleti tesis etmek üzere uğraşanlardan da olmuşlardır. Örneğin Nuşirevan ve Ebu talip gibi.

Esmâ âleminde Allah dostu olanlar. Bunlar sadece iman ehli arasında olanlarda oluşan bir hâldir. Bunlar tanınırlar. Her toplumda bulunurlar. Toplumun veli diye gördükleri işte bunlardır.

Sıfat mertesinde veli olanlar. Bunlar kısmi örtülüdürler.

Zat mertebesinde veli olanlar ise Allah'ın kubbesi altındadırlar. Onları tanıyabilenlere selam olsun.

Dostlar o kimseler ki yüzlerini aynada görmüşlerdir. Onlar tek yüz olmuşlardır. Onlar da asla ihanet olmaz. Çünkü onlarda ikilik yoktur. Aynı vücudun iki eli gibi olmuşlardır.

Dostluk Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yolundaki tüm fertleri tek fert yapar. Aynen duvarın taşları gibi bir birine bağlar. Çünkü iman harçlarıdır onların. Hikâye değil bu yazılanlar. Bizi anlatır bizi. Çünkü biz iman etmişiz. İman eden de yalan bitmiştir. İman eden de dolandırıcılık bitmiştir. İman eden de riya bitmiştir. İman eden de dedikodu bitmiştir. İman eden tek yüzlüdür. İman eden sendedir sen onda. İman edenden dost olur. Çünkü iman eden aynada olayı seyir etmiştir.

Duymadın mı Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden, mümin müminin aynasıdır sözünü? Sen önce aynaya bakmaya çalış. Aynadaki tüm isleri yok et ki ayna berrak berrak olsun. Kendi yüzünü önce bir gör.

Ayna derken gözün cam parçası aramasın. Ayna Allah ismi ile işaret edilenin sende zuhur ettiği mana terkibidir. Onun boyasıyla boyan. Boyandıkça ayna berraklaşır. Ama cam olan ayna boyandıkça bulanıklaşır. Cam ayna dışındadır. Ama bu ayna sendedir. Boyası kendine süreceksin ve sürdükçe aynan berraklaşacak. Birde bakmışsın ki dostunla yüz yüzesin.

Sonra...

Aynayı kaldıracaksın ve bir dost olarak insanların arasına tenezzül edeceksin. Aynasını berraklaştıranlar, berraklaştıkça karşılığında dikileceksin. Arayan seni bulacak. Dost dediklerinde lebbeyk yani buyur diyeceksin. İman kemale erecek ve senden yakın oluşmaya başlayacak. İşte böylece yükselen dostluklarla sahabelerin devrisaadeti yaşanacaktır.

Ya Rabb sessiz ve isteksiz dua edebilmeyi nasip et der bazı Allah dostları. Acaba burada ne demek isterler? Sessiz ve isteksiz dua, miraç halidir. Secdeye varıştır. Bu duanın en alt mertebesi fenafillâh halidir.

Bu duaya ulaşan, sadece O'nun isteğinin oluştuğunu seyir eder. Bu zati makamdır ki fiiller âlemiyle alakalı değildir. Eğer bulursan, sessiz ve isteksiz duaya varanı, hemen onunla dost olmanın yolların ara. Yedi köyden kovalasa da sekizincisini bul...

Olaya benlikle bakıldığında sessiz ve isteksiz dua anlaşılıyor. Olaya benliksiz bir şekilde bakıldığında mesele kalmıyor. Örneğin güneş ışığı renksiz bir camdan yansıyınca net olur, yansıyan ışık birebir güneş ışığıyla aynı olur. Ama yansıyan ışık, renkli veya kirlili bir camdan yansırsa camdaki rengi alır. Yansıyan ışık da birebir güneş ışığı olamaz. Her ne kadar ışık güneşin olsa da şeffaflığını kaybetmiştir.

İnsanın nefsi de, kişi ile rabbul âlemin arasında bir cam gibidir. Eğer ki insan nefisini temizler ve safiyye dediğimiz yedinci nefis halinde kendini bulursa, ondan yansıyan rabbin esması nuri Muhammediye ayna olacak şekilde pozisyon alır. Ayet der ya Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize, Ma rameyte iz rameyte velakinnellahe rama yani Attığında sen atmadın atan Allah'tı.

Yani Allah'ın zatının nuru ile varlığını almış bir pozisyon da kendisini bularak gerekli tepkiyi verdi. Ve o anda onun nefsi öyle saf bir pozisyon aldı ki, renk tümüyle kayboldu. Ama unutmamalı ki rengi kaybolan da gene bir nefisti. Yani Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin hüviyeti asla yok

olmadı. Ondan onunla seyir anını oluşturan Allah'tı. Yoksa attığında atan sen değil atan Allah'tı yerine, sen yok oldun senden Allah dirildi ve karşılık verdi olacaktı ki, bu görüş tümüyle batıldır. Çünkü Allah'ın bir varlığa hululü kesinlikle batıl bir düşünce tarzıdır.

Bir ayet meali de şöyledir, Rasulun duası ile sizin duanız aynı değildir. Ama nefis tekâmül etmeyip emmare veya levvame derekesinde ise, işte nefsin rengi gelen esmaların şeffaflığını engeller. İşte sessiz ve isteksiz dua şeffaf nefisten yansıyan duadır. Yani makbul duadır. Yani Allah dilemesidir. Bu da a'ma ya eriştir. A'ma ya eren de, ne istek kalır ne rüya ne de bir hülya.

Ya rabb olmasın amacım ne cehennem korkusu, ne de cennet sevdası. Hele hele ne de dünya hülyası. Olsun amacım sessiz ve isteksiz yaşantı sedası. Bu uğura yönelene, yardım et ya rab.

Gören bir daha asla görmemiş olamaz. Sevdiğiyle arasına hendeklerde açılrsa, sevdiği hep gönlünde kalacaktır. Ama beğenen ise beğendiği kişideki beğendiği değer tükenirse terk eder. Seven benliğe yani zata teveddüd eder, ama beğenen ise sığata. Zat türlü türlü sığata bürünür de görünür. Gözü zatta olan, zattan sıfatları seyredir. Gözü sığatta olan ise, kendisi de sığattan gelen bir mana olduğu için, kendi manasına uygun tecellinin yansıdığını görmeyince terk eder.

Asıl dost ise, a'madan bakabilendir. A'madan bakmayandan ne dost olur ne de post. A'madan bakan kaç kişi var ki dünyada. Rabb a'madan bakan veya a'maya doğru yol alan dost nasip etsin. A'madan bakanın hiçbir beklentisi kalmamıştır. Adı üstünde A'ma yani hissiyatsız. Hissiyatsızın ne hissi kalmış ki. A'malık bilinçle ilgilidir. Et kemik bedeninin elbette ki ölümüne kadar ihtiyacı olacaktır.

Üstünde ve altında hava olmayan a'ma ya varmak, aslında varmak kelimesini dahi terk edene nasip olabilir. Yoksa o makama ulaşayım düşüncesi dahi, insanı geri bırakır. Hele hele bulunduğu makamdan güç alıp insanları küçük görenden hiçbir cacık olmaz. Olsa olsa turşu olur. Makam elinden çıkınca tek başına terk edilir.

Hikmetle anlatalım güzellikleri. Kendisini uyanmış zannedip Allah yoluna uygulandıran dostuna sırt çeviren en büyük yanılığdadır. Belki uygulandıran halı yansıtan kişiye duyularını kapatması sonucu heyecanı kendisinden kaynaklandığını zannedenin mahrumiyeti sonucu yalnızlığından kaynaklanmış olabilir. Hatta ki kişi tard edilişi dahi yükseliş gibi zannedebilir. Bir adım ötesi metruk olduğunu görünce sukut-i hayali yaşayacak ve bu sukut-i hayal eline bir şey vermeyecektir.

Onun içindir ki heyecanımızı ömür boyu yaşatalım. Sadık kullarla beraberliğimizi ölüme dek canlı turalım.

Ruküyü bulanlarla dost olalım ki secdeye gidiş bize nasip olsun. Elbette kişi ulaştığı secdeyi ve hissettiği hem ulaştığı manevi havayı, hava atmak için deklare etmez. Çünkü bilir ki hava atan hava alır. Ama ulaştığı insanların o güzelliklere ermesi için gerekli ilmi hikmeti ile aktarır. Çünkü hakikat anlatılamazsa, kapasitesi olup ta uyanamayan kişi kavramları bilmeden nasıl uyanacak? Onun için Kur'an der ki; hikmetle vaaz et.

Gerçeğe erenlerin kavramlarla anlattıkları gerçeklere, biz aynı kavramlara yüklediğimiz yeni manalarla yaklaştığımız için, farkı fark edemiyoruz. Onun için de kavramların içeriğini iyice somutlaştırarak sunmak zorundayız. Yoksa hakikati dillendirişimiz karşıdaki insanın bilinç dünyasına açılmaz ve mahrumiyet devam eder.

Allah dostlarını kırmayın. Allah dostları gizlenmek için, görünürde şakacı ve vakit geçirten biri gibi görünüyor olanlar olabilir. Ama öyle kişilerden karar vermede ve bir işe veya kişiye kefil olduğunda çok ciddi kararlar alabilirler. Ciddi olmayan işe girmez ve ciddi bir durum yoksa kefil olmazlar. Belki her şeyi dile getirmede biraz utangaç olabilirler, ama bir işin içindeyseler gayet ciddi olurlar her ne kadar dış görünüşleri bazen ciddi gözükme de. Bir işe karar verdiklerinde Allah'a güvenir sonuna kadar sebat ederler. Ciddi ve Allah'a dayanan bir kişiyi kıranın vay haline...

Dost olduğuna asla kıyamazsın. Ama dostun buna

rağmen üzerese cemalde celali seyredip çalışmana devam edeceksin. Dostluğuna da haleb getirmeyeceksin. Çünkü dostla seni sana getiriyordur. Hamd et ve şüküründe devam et.

Dost dediğın dertleşip beraber hasret giderdiğindir. O zaman Allah dostluğu ne ola ki? İşte bu işın sır noktasını barındırıyor. Cevabını tefekkür et. Hakikatine rücu et.

Dostluk gönlünü hiç terk etmeye kıyamadığıdır. Kendinden çok düşünüp sevdiğin koruduğundur. Onun derdiyle dertlenip sevinciyle sevindiğindir. Her an elini hiç bırakmadığıdır. Yanında olsun veya olmasın hasret kalacak kadar önemsediyğindir. Bu işte hakkın sana verdiğı bir ikramdır.

Allah ile dostluğu ancak Kur'an ile hemhal olanlar anlar. Allah ile dostluk zahiri olmayıp, o kalbinin ıssız köşesinde seninle buluşur. Kalp kalabalıktan sıyrılmadıkça, o dostluğu hissedemez. Hissettiğinde ise, gayrının dostluğu tatmin edemez. Kalbinde derin sessizliğe ulaşanı ise ancak kalbinde derin sessizliğe ulaşan hisseder. Öylece aralarında sonsuz dostluk başlar. İşte Allah için olan dostluk bu dostluktur. Gayri dostluk var olmayıp zahiri menfaat üzeri olan oluşur. Menfaat bitince ise, dostluk sandığı da kaybolup gitmiştir.

O kadar zaafı olan insanlar varken, genel olarak vakit

nefsin tatmini peşinde harcanıyorken nasıl oluşacak bu dostluk? Kolay mı safiyete eren ile dost olmak? Bu dostluğa ermek için öncelikle, aklıyla değil nefsin safiyetli haliyle yönelmek ve nefsin saf hem katıksız nazarı ile bakmak şarttır. Çünkü öylesine emmaredeki nefsin tatmini ile dost arayan insanlar, eli boş dönmüşlerdir.

Rahmanın sadık kullarıyla buluşmak için sadık olmak gerekir. Kalpler de sırf sevgiyi yaşatmak için sadık olma yolunu haykıran insanlar vardır. Hem dostluğun paylaşma anını, bayram kılan vardır. Sevgi ile kucaklaşmak için zaman dilimleri ve nurlu haller vardır. Nurlu halleri yaşam tarzı edinen nurlu insanlar vardır. O insanlarla kutlu yolculuk vardır. Kutlu yolculuğunu arşa kadar genişleten vardır. Arşin ötesin rahmanın sofrasında buluşanlar vardır. Tüm halleri insanlarda tebessümle seyir eden ehlullah vardır. Ne mutlu bu kutlu yolculuğa çıkan aziz kullara...

Unutma dostum, temel olmadan bina tutmaz. İslam'ın temel esasları olmazsa din yaşamı olmaz. Şeriat ve tarikat ayrılmaz ikilidir. Sadece bir ayakla uzun yol gidemezsin dostum. Çok uzun bir yol önümüzde dikkat et dostum.

Unutma dostum, Namaz, oruç, zekât ve hac ile kelime i şahadet, işte bunlar senin için sarsılmaz temeldir. Yapmayan mahrum olur özünden. Özünden mahrum olan ise, dostluğun sırrına eremez aziz kardeşim...

İnsan dostuna kendisini şeksiz şüphesiz bırakabilmelidir. Asla itiraz etmeden ne istiyorsan al istediğini diyebilmelidir. Hem bilelim ki öz özeline el uzatan ise, daha dostluk şerbetinden şerbetlenmemiştir. Sakın ve korun. Öz özeline senin değişmez hakkındır ki, senin mevlana ulaşman için yol azığıdır. Yol azığına dokunan seni mahrum etmek isteyen bedbahtlardır. Bunu iyice belle aziz kardeşim.

Hayvanlardan da dost olur. Ama hayvanın güvenmesi lazım gelir. Bu kalbin tam teslimiyetiyle gerçekleşir. Yanındaki hayvanla iletişim kurmak için zihinsel yaklaşımınız çok önemlidir. Örneğin sokak köpekleri şiddet gördükleri için herkesi suçlu görürler. Siz sevgiyle sakın bir şekilde selam verin, emin olun ki sizinle dost olurlar. Korkmayın hayvanlardan, eğer ki saf ve katıksız bir şekilde yönelirsek, insanların ekseriyetinden daha yakın dost olduklarına şahit olacaksınız. Çünkü hayvanlar karşılıksız seviyorlar. İnsanların geneli ise karşılıksız sevgiyi unutmuştur.

Birisini düzeltmek kimsenin haddi ve payesi değil. Dostla sohbet ise ayıp edilesi değil. Dost dediğin manan ile bütünleşik olur. Maddeye nazar edenin mana ile ne ilişkisi olur.

Allah, dostlarına dil uzatanlara harp ilan eder. İnsanı kâmil Hakk'ın gören gözü konuşan dili işiten kulağı tutan elidir. Surete aldanan özde duranı göremez. Dil uzatır ve harb-ı ilahiye maruz olur. Evliyaullahı yani

Allah dostlarını hor hakir görmek Allah'ı iyi tanıyamamaktan ileri gelir.

Her sözün nefsinde olsun ki bulasın özündeki seslenişi. Böylece ulaşıp hayat alanına çıkararak yaşam prensibi edinerek onlarla afakını süslediğin mücevherleri ikram edesin dostlarına ve saçasın tüm insanlığa.

Üzülmen veya sevilme sebepleri olan tüm hasletler senin sınavındır ey dost. Her hal ve şartta Allah kerim de ey dost. Ümidini her an yenile ve canlı tut ey dost. Böylece nazar edersen, hak verir sana bir post. Kuşatır seni rahmet, yaşam olur sana hayırlı bir yurt.

Dostu üzüp tınlamamak nefsi emmarenin bal çiçeği olup ve ondan beslenir. Ama dost olmak ve dostça kalmak ve aynı ufka bakmak er kişinin işi. Sakın ha dostunu üzecek tek mimik bile yapma. Dokunur ona ve sana yansır ki kalbini burkar. Kişi dostundan kızıp küsmekle ancak kendisini yalnızlaştırır. Dostu yolunda kırık kalbe yürümeye devam eder.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yol arkadaşı olan Sıddık gibi yol arkadaşı ile yol alan en mutlu kuldur. İşte böyle dostlar için Sevr sohbeti doğar.

Kişiye değil uygunsuz fiilden nefret edilir. Çünkü olumsuz fiil kişiyi hakikatinden uzaklaştırır. Olumsuz fiil gidince kişi yakinen dost olur. Budur sana dinin emri.

Dost olan her koşulda hatır sayar hayırda yarışır. Beğenen hobi olarak yapışır kafasına esmezse ayrışır. Eğer sen birinin penceresinden Allah'ı görmesine perde oluyorsan, az kornişin başına dürül. Yoksa dostuna yazık edersin. Ne dostuna tümüyle güvenip teslim ol, ne de kimseyi tümüyle düşman edininip soyutlan. Kısacası sen, sen ol ama kimse olma. Çünkü olamazsın kimse ve sonra üzülürsün.

Ben veda nedir bilmem çünkü dostla aynı yönde yürürüz. Vefayı çok iyi bilirim çünkü dost elini elim bilirim. Hatırlamak her an devam eder ki hatırlanır. Arayıp sormak hep ister gönül ki, gönül alsın ve bir olsun tüm duygular. Bir de gönülden sevmek bilirim ki asla ve asla iki yüz olmaz bu kulda dediğimizde, işte o zaman dost olmak için aday olmuşuz. Layık dostu o zaman rab bizimle buluşturur.

Hep sonuç anlatılır. Sebep ve yol anlatılmaz çünkü anlatan bilmiyor ki. Soğuk suyu içenin içerken hissettiği serinliğin oluna bilineceği hal kal edilir. O hala nasıl varılır dediğinizde hemen karşı atağa geçip kendisini evliya addeder. Bil ki dostum, sen şuradasın diyen kendi oradadır ve sen ona aynasın ve sende kendini gözlüyordur.

Nifaktan sıyrılmış mıdır diye dostunu denemek istersen hele bas onun ayağına. Eğer o senin kafana basarsa hala ikilemde olup dostluğa ulaşamamıştır. İşte hasmının hakkına tecavüz eden, nifaktan bir

payını edinmiştir. Bunu bilesin aziz dostum. Ama dost aramıyorsan denemeye de gerek yoktur. Ama denersen ve affedici bulursan, artık ona gözün gibi sahip çık. Çünkü bulunmaz Hint kumaşı misali değerlidir.

Dostun veya ebediyet arkadaşın olmak isteyene hele ona dokunacak iki kelime konuş bakalım. Seni ne kadar saydığını sana sayarak bildirsin. Ve sen... Sessizce ayrıl...

Aziz dostum sen de işte ibadetini sırf tapma olarak görme ben gibi. Seyrin senden sana olması gayesiyle yönel. Çünkü ben sadece ben olarak vardır ve sen ile o kavramını kabullenmez. Burası sendeki lahuti nefesin İsrafil'in suruna çekilme anıdır. Bu çekilme hususunu burada tadan için artık ölüm bitmiştir. Artık kendi guslünü almış ve cenaze namazı bekleyenlere kalmıştır. Nefesin sabinin önünde eğil ve muhtacı olduğunu bil. İbadetlerin senin varoluş noktanın safiyete ulaşması için olduğu unutma.

Allah için olan ibadetlerin aslında Allah'a vasıl olmak için olduğunu ve sendeki lahuti nefesin aslına yaklaşması için olduğunu unutma. Sendeki lahuti nefesin ait olduğu rububiyet alanını temyiz edip ilk günkü nuri muhammedi yoğunluğuna yükseltip, benliğin esas sahibinin veçhinden nazar etmek için olduğunu unutma. İşte o zaman esas dost olan esas benlikle buluşmak için secdede fena halin zirve eder.

Sevdiğinin adını duyduğunda içine ürperti gelmelidir. İşte bu ürperti hakkın ondan tecelli etmesindedir. Öyle bir dost Allah vergisidir. Bunu dilediğine verir ki o kanal ile kendisine vardırınsın. Tüm amaç hakka vasil olmaktır. Gerisi boş lakırdıdır.

Sırf öğrenci olan, iradesini mualliminin iradesiyle senkronize edip kendi iradesinden haberi olmadan hızla yol alandır. Bu teslimiyette, ama veya lakin olmayan hakikat yolculuğudur. İkilik kalkmıştır, sırf teslimiyet olmuştur. Ey yolcu, bunu sadece Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz için uygula. Çünkü o hata etmez. Onun sadık varisleri yeryüzünde her dem olmuşlardır. Allahtan dile birini ve gösterdiği yol prensibini uygula. Ama sakın nazarını Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden ayırma. Yoksa yarı yolda bırakılırsın.

Sırf dost olan, iradenizi ipoteğe almadan hem iradenize de tabi olmadan sizinle yol yürüyendir. Burada kişi, kesretle bakmasına rağmen gönülde vahdetle hemhal olmuştur. Tüm menfaatler tükenmiş ve saf olan katıksız beraberlik başlamıştır.

Hem öğrenci hem de dost olan yani iradesini şaşmaz ilim sahibiyile senkronize edip hem de kendi iradesinin de farkında olan ise, en bahtiyar yoldaş olur. Senden faydalanır ama özünden akan ilme de kulak kesilir. Bilir ki her fert rahmana açılan bir kapıdır. İşte dost

başkadır, öğrenci başkadır, hem dost hem öğrenci bambaşkadır. İşte böyle bir dost senin için en büyük Allah lütfüdür.

Sadık dost, sadece Allah'ın çizgisine riayet eden kullardan oluşur. Allaha ihanet eden, kuluna hayli hayli ihanet eder. O zaman Allah'a teslim olmayandan medeni bir şahsiyet peyda olamaz. Menfaati olduğu anda en yakınıni bile satar. Çünkü rabbul âlemine iman etmemiş ve senden tecelli eden rububiyet nefesini görmüyordur.

İnsanı insan, insan şekline sokar. Gözle görülür veya nefesinin sedası işitilir biriyle marifete yolculuk başlar. Hayvandan insan suretinde epey varlık vardır ki onlardan dost olamaz. Çünkü onlardan marifete yolculuk oluşmamıştır. Et kemik bedeninin hevesleriyle sohbetinde bulunurlar. Bu da sadece marifet yolcusu için ölümdür. Ölümle hemhal olana da bir şey duyurulamaz. İşte esas dost insanı insan yapandır.

MAKAMLAR VE HZ. MUSA AS İLE HZ. HIZIR AS

Öncelikle şunu belirtelim ki, Hz. Musa aleyhi s selam Allah'ın hem resul hem de nebisidir. Allah'ın yarattıkları içinde üçüncü sırada olarak en büyüklerimizdedir. Sanki asker arkadaşımız Musa diye hitap etmemiz en büyük saygısızlıktır. Hem Hz. Hızır'ın aleyhi s selamın sahip olduğu tüm ilimleri camidir. Kur'andaki kıssa ise örneklemedir. Bize görünen olayların arka yüzünün çoğu defa ön yüzüyle aynı olmadığını idrak ettirmek içindir.

İşte bu olayı Hz. Musa aleyhi s selam ve Hz Hızır aleyhi s selam üzerinden somutlaştırarak bize sunmuştur. Yoksa hâşâ Hz. Musa aleyhi s selamın, Hz. Hızır aleyhi s selam kadar ilim ehli olmadığı olayı değildir.

Rasulullah olan kişileri anarken az toparlanalım hem saygı ve hayâ edelim. Ayak ayaküstüne atıp Allah'ın resul ve nebilere hakkında ileri geri konuşursak, zerre edebimizin olmadığını kanıtı olur. Bu da bizi, ilmin hakikatine inmekten mahrum eder. Hâlbuki hayâ ve edep imanın yarısıdır. Bunu böylece anımsattıktan sonra konuyu açmaya devam edelim.

Bilelim ki her bir makam, Allah'ın ilmindeki bir noktayı temsil eder. Tüm makamlar gibi Hızır makamı da bir

makamı temsil eder. Hz. Hızır aleyhi s selam isimli şahıs, geçmişte bizzat yaşayan bir kişidir. Allah tarafından var edilen Hızır makamına kadar çıkmıştır. Hızır makamının asli sahibidir. Hızır adını da, kendisi bizzat hızır makamı için yaratıldığı için, ismini o makamdan alarak ve isimlendiği ad, Hz. Hızır aleyhi s selam olmuştur.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz de mahmud makamı için yaratılmış ve makam-ı mahmuda kadar yükselmiştir. Bu makamdaki yaratılış kuvvesine de nuri Muhammedi denir. Mahmud ismi dahi ona ayrıca bir isim olmuştur.

(Konuya yaklaşmak için bir varsayım yapalım). Örneğin diyelim ki; Eğer hiç Hz. Hızır aleyhi s selam yaratılmasaydı gene de hızır makamı olacaktı. Veya Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz hiç yaratılmasaydı, gene de makam-ı mahmud olacaktı. Ama o makama kadar yükselecek olan Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz yaratılacaktı ve o makamdan âlemleri seyir edecekti. Hz. Hızır aleyhi s selam yaratılacaktı ve dua makamı olan hızır-iyet makamına ulaşacaktı.

Şimdi biz dua edip hızırla buluşalım derken o makamla irtibata geçeriz ki, o makamla irtibata geçince o makamın asıl ereni Hz. Hızır aleyhi s selam

ile de görüşebiliriz. Tıpkı makam-ı mahmudun seyrine dalanın efendimizi rüyasında Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizi görmesi gibi.

Hızır makamı öyle bir makamdır ki, o makama eren kişinin et kemik bedeni adeta saydamlaşır. Hızır makamın hakiki sahibi Hz. Hızır aleyhi s selam olup onun ölümü İsrail'in birinci sura üfleyişine bırakılmıştır. O bedenini saydamlaştırmış, zaman ve mekânı aşkın halde semada özgür yaşama geçiş yapmıştır.

Dua için derin yönelişe eren de hızır-iyet makamıyla ve dolayısıyla Hızır aleyhi s selam ile iletişime geçer. Çünkü duanın gerçekleşme noktasına hızır denir. Mazlum birisinin duası kabul olur. Yani mazlumun zihni öyle bir derin kuyuya girer ki Hızır makamıyla iletişime geçer. Öylece ona icabet doğar. Mazlum kişinin Müslüman veya kâfir olması fark etmez. Çünkü zaten her bir makam her birimizin derununda kayıtlı olup bir vesile irtibat sağlanır. İşte derunumuzda ki makamlar ile Allah'a iman etmiş bir halde iletişim kuranın fethine, fethi nurani derler. Derunundaki makamlarla bir vesile ile irtibat kuran imansızların fethine de fethi zulmani demişlerdir. Olay kişinin hakikatine uzanan yolda, yoldaki makamlarla kontak kurması esasına dayanır.

Aslında her bir makam, bir şahsi manevi misalidir. İnsanı kâmil diye bilinen müsemmanın dahi bir şahsi manevi olması olayı gibi Hızır makamı da bir şahsi manevidir. Yani aslında bir tüzel kişiliktir. İşte mazlum olan kişi, içsel çaresizlikten dolayı o kadar özüne iner ki, belki de çoğu defa farkında dahi olmadan, hızır-iyet makamı ile buluşur ve duası makbul olur. Çünkü o manayı yakalamış ve o makamla iletişime girmiştir.

Fırtınalı denizde giden gemide mahsur kalıp tutacağı hiçbir dalı olmayan kişi özünden yönelir. Zulüm gören mazlum da tıpkı denizde mahsur kalan kişi gibi tutacağı dal kalmamıştır ve gayrı ihtiyarı özüne inmiş hızır-iyet makamı ile buluşmuş ve duası hedefine odaklanmıştır. Tutacağı dalı kalmayan gayrı ihtiyarı hızır-iyet makamı ile buluşur ve duası kabul olur. Aslında kişiden istenen ideal hal olağan hallerde de o kalbi huşuyu yakalamaktır. Aradaki perdeyi kaldırıp saf ve katıksız bir hal ile bürünerek hakka yönelmektir. Ayet denizde olup batmak üzere olan gemiden örnek verir. Oradaki yönelimi hayatımıza yaymamızı ister. İşte rabbimiz, hızırımızın ve huzurumuzun şifresine ulaşmamızı istemektedir.

İşte dua makamı hakla buluşma noktasıdır. O nokta hızır-iyet makamı olup, huzurumuzun şifresi ve duamızın kabul olduğu alandır. Hızır aleyhi selam o denizdeki geminin alabora olma anında kişinin duyacağı huşuyu hisseden bir nokta bilinciyle

yaratıldığı için, Hızır denizde olur denmiştir. Yani o gemideki gibi yönelen o makamla irtibatta olduğu hakikati bize söylenmek istenmiştir. Her şeye dışsal baktığımız için, Hızır'a da dışsal bakarız. Piyasada bir hızır arayıp dururuz. Oysaki bir özümüzdeki o nokta ile irtibata geçerse, her şey gibi hızırın da bizde ve bizimle olduğuna şahitlik ederiz.

Bizde bir makam olup dürülü olan dua makamı gibi, zahiri ve batını tüm makamlar da her birimizde dürülmüştür. Bunun farkına varıp kendisinde dürülü makamların hakkını verip gerekli fiili, kuvveden çekip zuhur edenler ise türlü türlü şekillenerek dünya üzerinde hüküm sürmüşlerdir. Ancak kendisindeki makamların farkına varanlar yeryüzünde tasarrufta buluna bilirler. En ufak bir meslek dahi bir makamın icabıdır. Bizler bu makamlara türlü türlü isimler takmışız. Kişi kendi makamında deruna indikçe, o makamdan ileri gelen mesleğini daha kapsamlı bir şekilde şekillendirmeye başlar.

Her bir makamın işlevini bir nebi icra ederek insanlara talimde bulunmuştur. Bunun için deriz ki her peygamberin bir mesleği vardır. Örneğin Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ticaretin en güzel örneğini sergilerken, Hz. Davut aleyhi s selam demircilikte deha idi. Hz. Süleyman aleyhi s selam da teknolojinin en ileri halini yaşadı. İşte manevi makamlar Allah'ın ilminde deruna

dalanlara nasip olduğu gibi, dnyevi zuhur eden her bir makamın içeriği de, Allah'ın ilmine dayanıp insana tevdi edilmiştir. Esas olan, kişinin kuvveden fiile çıkardığı her makam ve mevkiin Allah'ın ilminden olduğunun farkına varıp, nefsine mal etmeden ve kibirlenip şımarmadan hakkını vermektir.

İşte ne zaman ki eğitimde bunun farkına varıp çocuklar bu yönde gerekli talim ve terbiye ile büyütüldüğünde, yeryüzünde Allah'ın insanda gerçekleştirmek istediği hasletler kuvveden fiile çıkacaktır. Bunun için de denmiştir ki öğrendiğini Allah için öğren, yani derunundaki makamlarla buluşmak üzere derinleş, zaten rızkın seni bulur. Ama ne yazık ki yapılan eylemin karşılığı olan maddiyata gözler dönmüş olup o makamlarda derinleşmekten mahrum bir insanlık yetişmektedir. Ondan dolayı da insanlık kalitesi, oluşan onca teknolojiye rağmen, kalite git gide gerilemektedir. Çünkü sebep üzerine değil de sonuç üzerine bir performans sergilenmekte olup gözler kazanan kazanca odaklanmaktadır.

Dünya ve ahret mutluluğu için zahiri ve batını makamları cem etmek gerekir. ylece maddi ve manevi hükümranlık oluşur. Bunu cem etmeyenler huzuru sağlayamazlar. Yeryüzünde hkimiyet kuran insanlara bakınız. Sadece maddi refah peşinde olanların maneviyatları kaybolmuştur. Sadece manevi gücün peşinde olanların ise, maddi hkimiyetleri son

bulmuş maddi gücü ağır basanlara köle olmuşlardır. İşte maddi makamları temsilen Hz. İskender aleyhi s selam yeryüzünde yaşam bulmasına karşın manevi yönelim alanını temsilen de, Hz. Hızır aleyhi s selam o makamı doldurmuştur. İkisi beraber olması ile de, insanlık huzur dolmuştur.

Bakın batıya İskenderleri olduğu halde hızırları olmadığı için mutlu değillerdir. Bakın orta doğuya hızırını bulanlar dahi İskenderleri olmadığı için huzurları yoktur. Afak ve enfus, yani İskender ve Hızır, yani dış dünyamız ve iç dünyamız dengeli olduğunda huzuru bulmuş oluruz.

Hızırın değişmedikçe İskenderin değişmez. İskender ile hızır buluştur ki, içsel sükûnun oluşsun. Hızır içsel dünyamızı tasarımı eden melekûtu yapımızı temsil eder. Kul sıkışmayınca Hızır gelmez deniyor, yani kul tüm imkânlarını seferber ettiğinde, Allah rabbul erbab olarak kulunun yanındadır. Eskiden de öyleydi, kıyamete kadarda öyle olacaktır.

Sürekli hızırla olalım, yani sürekli Allah'a karşı olan acizliğimizi itiraf edelim, ama elimizdeki tüm imkânları kullanmaktan da geri durmayalım. Hiçbir şey yapma el aç iste, bu değil Allaha sığınmak. Tüm elindeki imkânı kullanacaksın, sonra dua ile hızır-iyet makamıyla irtibata geçeceksin.

Allah'ın hiçbir nebi ve rasulu günah işlememiştir. Bunun en büyük delili Hz. Musa aleyhi s selam ve Hz. Hızır aleyhi s selam ayetlerinde saklıdır. Birine günah görünen diğerine sevap gözüdür ve bu tamamıyla sübjektiftir.

Sesin çıkışına aldanıp gönlün yansımalarına kulak tıkayan nerden bilsin hızırın fısıltısını. Hem boya-pusa, makama-mevkie, zenginliğe-fakirliğe, erkeklığe-kadınlığa, büyüklüğe-küçüklüğe bakarak birine kapımızı kapatırsak, çok şeyden mahrum olabiliriz. Hele durum insan olunca, her insanı hızır bil düsturunca, gönlünü kırdığımız insanın özünde canlı olan ve bizde de aynısından mevcut olan esma kuvvelerimizi keseriz. Çünkü lâhut-i sürprizin bize nereden hitap edeceğini hiç tahmin edemeyiz. O yüzden eskiler demişler ki; her gördüğünü Hızır bil. Bazen hukuksuz diye gördüğün şey dahi, hukuku inşa etmek içindir. Onun için de Kur'anda ki Hz. Musa aleyhi s selam ve Hz. Hızır aleyhi s selam kıssasını unutmamak gerekir.

Sen okuyucu ile bazı sırları paylaşayım aziz kardeşim; Rahman haşyet kaynağıdır hem ceberuttur. Lahuti ilim ise ledün ilimdir ki direk Allah'tan perdesiz gelir. Allah yaptığından mesul değildir. Ledün ilim konuştuğu için ve lahuditen emir geldiği için, Hz. Hızır aleyhi s selam çocuğu öldürdü. Kâfirin Müslüman'a saldırmada iman ehli lahutiye bürünerek karşılık verir. Zaten onun

için savaşta ölen şehittir. Biz kurban kestiğimizde lahuti âleme bürünerek keseriz. Onun için takvanız Allaha ulaşır der, et ve kan ulaşmaz diye âyet inmiştir. Namaza başlarken de Allah'ı ekber dediğimizde lahuti dil konuşur ki çoğu defa bunun farkında olmayız. Zaten onun için namaz niyetinden önce besmele okunmaz. Tövbe süresi de direk lahutiden hitap olduğu için başında besmele okunmaz.

Gözünü fenaya dikenin karşısına Allah, bir Hızır çıkarır. Çoğu defa hızırımızı beğenmez ve şöyle deriz; Allah2im senin çıkardığın değil benim seçtiğim olacak. Hani kafamız da bir hokkalı mürşit hayal etmişiz ya, o zaman git kendine bul der Allah! Ara belki bulursun bir kardan adam?

Ham nerden bilsin pişmenin basamaklarını, itekleme yapar yürürken çoğu zaman kapatır kapısını. Bazen de kul dayanmaz açar pencereyi hızırını unutmuş gibi hem unuttur Kur'andaki kıssayı anlamaz musanın esasını. İşte kişi gelişirken geliştirici onu dener örf âdeti olanı deler. Kişi geliştikçe teslim olur nefsini yener, teslimiyeti göze alamayan kabuğunda söner.

İşte bu makam dua makamıdır. Özüne titizlikle yönelen, o makamla buluşur. Yoksa hızır, atına binen biri değildir. Hz. Musa aleyhi s selam ile Hz. Hızır aleyhi s selam ile dost oldu sonra sorguladı, ne mi

oldu dersin? Musa! Hızır!'dan mahrum kaldı bunu bilesin. Hikmetini öğrenince sukut-i hayale uğrarsın.

Hızırdan bakan bir dostun varsa sakın sorgulama, tamam de gülümse ona, onu irdeleme. Zor bulunur Hızır misali dostlar, kaybetme! İçinden tüm sorguyu at ama ona hissettirme. Hakka murid olmadık maalesef ve beklentiler içinde çaresiz dona kaldık. Çünkü imandaki Huşuya bulaşmadan yola koyulduk. Oysaki önce iman ile hakka teslimiyet istenmişti. Sorgulayacaksın ama hikmeti, imanın içeriğine şeksiz şüphesiz teslim olacaksın. İşte budur sana marifet yolunu açan.

Perdeyi kaldır aradan ortaya çıksın yaradan sözü şunun için denmiştir; biz gözümüzü hayvansal bir bedende açtığımız için, bu beden zevklerini kendi zevkimiz zanneder, bu bedenin acısını da kendi acımız zannederiz. Bu bedenle yoğrulmuş halde tüm olayları değerlendiririz. Hatta Hz. Musa aleyhi s selam ile Hz. Hızır aleyhi s selam olayına dahi öylece bakarız. Bu olay somutlaştırılarak bize bildirilmiştir. Olayın aslı ise bambaşka mecalarda seni sen olarak dolaşmaya çağrıdır. Hisset ve kavra öylece yaşı.

Yaradan ortaya çıkması için, yani bizden hu adıyla işaret edilen mutlak zatın seyir yapması ve Allah ismiyle işaret edilen mutlak zatın bize nazar eden

veçhine yakınlaşmamız için sunulan örneklerdir. Bu yakınlık mekânsal değildir, manasal ve bilinçsel bir yaklaşımdır. İşte tüm kavramlara bedensel dürtülerle bakarız da bir türlü jeton düşmez. Gençler jetonu bilmez. Jeton düşünce konuşma başlardı eskiden. Şimdikiler dokunur ve dünyayı ayağına getirir. Ama bir türlü manaya kapı aralayamaz. Laf çok ama eren yok. Tüm tasavvuf erbaplarının sözleri bir tık ötede, ama kalben yansıması bir türlü gerçekleşmiyor. Gel de içinden çık. Dönme dolap gibi döner dururuz. Herkesin cebinde, aç telefonu en sır olaylara kadar sor öğren, ama murid olmadık daha maalesef.

Şahid olup şehid olan insanlar nübüvvet ve sıddıkiyet makamından sonra en yüce makamdadırlar. Fenafillâh makamını görende o makama dair ne sözü kalır ne de kelamı. Şehitler ölmez der yüce kitabımız ki teslimiz ona, der ki onlar rableri katında rızıklandırılırlar kana kana. Rasulullaha komşular tasa yok üzülme ey ana. Onların şefaati bize de nasip ola, hem olsunlar bize de ayna. Okursak onlara dua bize döner kat be kat. Hem onlara okuduğumuz Fatıha ve İhlâs bize döner, oku ve başışla onlara pür dikkat. Onlar diridirler saygılı ol et ruhlarına münacat. Şefaati dile, Allah'ın izniyle Hızır gibi ulaşırlar fil hakikat.

Hayat seni taşıyorsa Hayy'a, bu taşıma ile huzur olur kocaman bir kaya. Huzur kaya gibi büyüyünce vurulur kayaya bir asa. Asayı tutan bir musa olmalı ki fıskırsın

o kayadan on iki derya. Öylece susuzluk giderilsin de insanlar olsun ihya.

İnsan-ı kâmil yani insanın kemal derecesi, kişinin Allah ismi aynasında kendini seyir ettiği kadardır. Mutlak seyrin yüzde yüz müşahedesine Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize miraç gecesi nasip oldu. O yüzden Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz en büyük insan ve ululazm olan nübüvvet sahibi resullerin en büyüğüdür. İkinci sırada Hz. İbrahim aleyhi s selam üçüncü sırada Hz. Musa aleyhi s selam dördüncü sırada Hz. İsa aleyhi s selam beşinci sırada ise Hz. Nuh aleyhi s selam yer alır. Bu sıralama tamamıyla kişiliklerinin sahip oldukları müşahedenin safiyetiyle alakalıdır. Her biri kendisi için ayrılan makama ulaşıp dünyada bekaya hicret ettiler.

Daha önceki ümmetler en fazla kendi zamanında tabi oldukları peygamberlere ayna olabiliyorlardı. O yüzden en kıymetli ümmet bu son ümmettir. Çünkü bu son ümmet, tam olarak kendini aynada seyir eden Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize ayna olacak kabiliyettedir.

Yegâne ilah yani tek tanrı olarak Allah'ı bilen ve öylece yönelen mahrum bırakılmamıştır. Zaten iman edenlerin geneli bunu böyle bilip detayları hakkında

bilgi sahibi değildir. Yegâne yönelim alanının sahibi sadece Allah olup ondan gayrı yaratılmış varlıkların yöneldiği bir vecih yoktur. Bunun en büyük delili Nas süresidir. Nas süresinde geçen üç kavrama odaklanarak okursak bambaşka ilimlere kavuşuruz. Böyle bakış açımız hakikate doğru genişler. Dar kalıplardan sıyrılırız. Rububiyet, Melikiyyet ve Ulûhiyet. Bu üç kavram ile Allah'ın varlıkları üzerindeki hâkimiyetinin tüm yönleri anlatılır. Her biri, bir makam itibarıyla bizim ile Allah arasındaki bağlantının ayrı bir yönünü icra eder.

Ulûhiyet dokunuşundan uzanan makama zaehir derler. Rububiyet dokunuşundan oluşan makama da muin derler. Zaehir olması itibarıyla yegâne ulûhiyet sahibi sadece Allah'tır. Bu kavramın içeriği dolayısıyla tüm âlemlerde var olan her bir birim, kendi benliğini oluşturan varlığının farkında olup sanal benlik sahibi olarak mutlak benlik sahibi olan Allah'a boyun eğmiş haldedir. Muin ise, rububiyet kavramları ile de tüm âlemlerdeki terbiye edici olarak sadece Allah'ı görür. Melikiyyet kavramı ile de tek sahip olarak Allah'ı bilip başka bir hüküm sahibini olamayacağının hakikatini hissetmektir. Yani mutlak tasarruf edenin Allah olduğunu, Nas süresinin ilk üç ayeti bildirir.

Bizler Nas süresini okuyunca, tüm yönleriyle Allah'ı düşünür ve ona sığınırız. Allah'ı biricik ilah yani yegâne tanrı olarak bilen ve hiçbir şeyi ona ortak

koşmayan kişi, rabbini kendi idrak ve ilmi nispetinde görüp Hz. Musa aleyhi s selamın muhabbet ettiği ve Allah'ı tüm haşmetiyle ona izah ettiği halde bu anlatımdan bir şey anlamayan ve kendi hissedışı ve yönelimiyle ona yakarış yapan çoban misali, Allah onu kendisi için seçip gözetler. Yeter ki samimi bir yönelişle yönelişimiz sırf ve samimi olarak sadece ona olsun. Sahibimizin bizi güçlü bir şekilde sevip saydığıнын farkını görüp hissederiz.

Hz. Musa'nın hitabı zaten tenzih ağırlıklı idi. Çünkü o devrin güçlü insanları, halka kendilerini ilah yani tanrı olarak ilan ettirir ve diğer insanları kendilerine taptırırdı. İşte Hz. Musa aleyhi s selam bu görüşü yok edip tenzihyet makamı ile insanları uyardı. Yani insanlara Allah'ın ulûhiyetini anlatıp o yönüyle gerçeklerden şaşmamaları gerektiğini tebliğ eyledi. Çünkü Allah'ın ulûhiyetini kavrayamayan kişiler, Allah'ı zatı ile varlıklarla birleşmiş veya varlıkların içine işlemiş veya onun zatının bir yansıması olarak görüp gerçek itikattan saplardır. Oysaki varlığımızın tüm künhü dahi onun nuru yanı sıra hiçbir hüviyete sahip olmamıştır. Bu ebeden de öyle kalmaya devam edecektir.

Makamlar konusunu işlediğimiz için, önemine binaen ulûhiyet ve rububiyet makamlarının değişmez gerçeğini bir kez daha özetle dile getirelim. İnsanlar dâhil tüm yaratılanlar, her ne kadar rububiyet makamı

itibarıyla tüm varlıklarını Allah'tan alıyorsa da, yani mutlak zatının yansıyan nurundan yoğunluğu düşürülüp bize esma ve sıfatlarıyla isimlendirerek sunduğu mana içerikleri ile var edilip onunla kaim bir şekilde yaşam bulmuşsak ta, ulûhiyet makamı itibarıyla Allah, zatıyla tüm nurundan ve nurunun seyriyle oluşturduğu tüm yarattıklarından tümüyle münezzehtir. Çünkü nur onu oluşturmayıp aksine nur, tabiri caizse ondan saçılmaktadır. O yansıyan nuruna nazar etmezse, hiçte yansıyan nur kalmayacaktır. İşte Allah, zatı olarak tüm yaratılmışlardan münezzehe olup, rububiyet makamı itibarıyla da onun mutlak nuru tüm yaratılmışlardan münezzehe olduğu halde, yani onun nurunu hiçbir yaratılmışla kayıt altına alınamayacağı halde, tüm var olanlar da kendisiyle kaim olduğu gerçeğidir.

İnsanlar Allah'a şirksiz bir şekilde yönelip ibadeti bir tapınma olarak görüp o şekilde dahi kulluklarını icra ederlerse, kendilerini tümüyle azaptan kurtulacaklardır. Zaten ben ve Allah ikilemi ulûhiyet icabı olan bir halettir ki, bu sonsuza dek devam edecek olup asla son bulmayacaktır. Bizim için bunun en büyük örneği Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizdir. Kabı kavseyne kadar Allah'a yaklaşmışken, asla ve asla onunla bütünleşme söz konusu olmamıştır. Zaten bütünleşme olsaydı, yaratımın bir esperisi de kalmazdı.

İlah ve ulûhiyet yönelim işlevi iken, Allah'ı ilah olarak görmek elbette derinliklere dalmaya engeldir. İlah ve ulûhiyetin esas anlamı bireyin yaptığı yönelimdir. Yani bireyin sanal benlik sahibi olarak reel benlik sahibi olan Allah'a yaptığı yönelime verilen isimdir. Onun için, Allah'ı ilah olarak görmekten sıyrılıp yegâne yönelim mahalli olarak Allah'ı görenler ise, a'ma ya adım atmıştır. Bunlar kendine seçtikleridir. Bunların sayıları çok çok azdır. Hasbelkader böyle biriyle bir arada bulunmak en büyük nimettir. Onların yanında huzur ve sükûn bulursun. Onları kıran ise mutluluğu ebeden kaçıır. Ve onu derin hüznün kaplar.

Zat makamı, sıfat makamı, esma makamı ve fiiller makamları ile ulûhiyet ve rububiyet alanlarını bir birinden iyice ayırıp içeriklerini öğrenip bunların aralarındaki kırmızıçizgileri iyice fark etmemiz gerekir. Yoksa patinaj yapılır ve hatta tedavi edilmez yaralar oluşur.

İşte makamlar tam anlaşıldı mı, hakikate doğru yürümek çok zevkli olur. Dünya ve ahret saadetini kapına getirir. Tasavvuf ilmiyle uğraşanların en büyük eksiği, makamları birbirine karıştırıp birinde diğerinin hükmüyle karar vermeleridir. Bu defa sorular ve sorunlar başlar. Unutmayalım dostum, bekabillaha erende kendi bile erir. O makamlar sukut yeridir. Eren o makama varış yolunu anlatır. Zevkini ise varana bırakır. Kendi anlatıp hava atmaz. Utanır ve büzüşür.

Adeta çekim alanı olur ve etrafında olan her şeyi içinde eritir ve a'ma ya ayna eder. Sözümler senet olsun. Makamımız cennet olsun.

Dünyevi makamlar ile uhrevi makamlar birbirine benzerler. Her makamı biri işgal eder. Makamın adını kişiye vermeye başlarız. Örneğin vali olan kişiye artık ona ismiyle hitap etmeye utanır ve ona sayın valim deriz. Uhrevi makamlar için de aynı şeyi kullanır insan. Örneğin Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimize ya Muhammed değil, ya rasulellah diye hitap ederiz. Dünyevi veya uhrevi hangi makamda olursak olalım asla kalbimizde olanın zıttı bir şeyi dilimize dökmeyelim. Aman kimseye gülmeyelim. Ya güldüğümüz o an ulvi bir makamı seyir ediyorsa tüm nurumuzu kaybederiz.

Kişideki makam onun insanlığının önüne geçerse, makam son bulunca yapıştirılan değerlerde son bulur. Kalan hayatı köşe bucakta kaybolur gider.

Çok uçuk şeyler konuşmak veya yazmak birçok insanı çalışmaktan geri bırakır. Her makamın sözü ayrıdır. Bir makamın sözü diğer makam ve boyutta geçersizdir. Zat makamı öyle bir makamdır ki orası sırf Allah'a ait olup mahlûkatı hakkında düşünülemezdir. Olayın hakikatini bilmeden kalkıp o makam itibarıyla sunulan gerçeği ef'al boyutunda sayıklarsan, hem

kendini sapkın edersin, hem de olaydan habersiz olup hevesi uğruna bir şeyler yapmak isteyenini sapıtırsın. Kendi günahını sırtlandığın gibi saptırdığın insanlardan da, onların günahının mislini sırtlanırsın. Bu da kişi için felaket olur.

Konunun anlaşılması için çok önemli bir hususa değinmek istiyorum. Biz insan olarak bize verilen ilim, irade ve kudret ile istediğimiz şekilde öz alt yapımızı oluşturabiliriz. Oluşturduğumuz tüm yapının temel cevheri ise Allah'tan gelir. Onun için de Allah yaptı deriz. Kişinin tercihleri ve yaşamı ise, kişinin kendi tercihidir.

Onun işleyiş sistemi ise, şöyle işler. Allah tekvin sıfatıyla insanın kullanım alanına yedi subuti sıfatı vermiştir. İnsan tam irade sahibi olarak ilim, irade ve kudret sıfatları başta olmak üzere kişi kendi öz cevherini istediği şekilde şekillendirir. Şekillendirmesine göre de tercihleri değişir. Tercih yönü nasıl olursa olsun, tüm kuvveler Allah'a ait olduğu için de Allah yaptı deriz.

Sen yapısal terkiğini sana göre müspet veya menfi dediğimiz fiiller ile değiştiriyorsun. Böylece içsel öz dokunuşun değişiyor. Dolayısıyla senden çıkan istekte değişiyor.

Allah istedi demek, yani sendeki Allah esma terkibi bunu gerektirdi demektir. Çünkü sen rububiyeti itibarıyla, Allah'ın esma-ül hüsna dediğimiz mana terkipleri ile var olmuşsun. Tüm varlığın bu kuvveler itibarıyla onunla kaimdir. Başka bir varoluş hikâyen olamaz. Yani rububiyeti itibarıyla senin öz cevherin ne yönde fiil senden sudur etmek isterse, o fiiller senden zuhur edecektir.

Dolayısıyla zorla yaptıran değil sen ilim, irade ve kudret ile esma oranlarını değiştiriyorsun ve senden açığa çıkışta değişiyor. Ama yapan ve veren Allah'tır deriz. Çünkü kullandığın tüm kuvveler onundur. Sende irade yok ve tüm yaptıran Allah'tır düşüncesi ise batıl olup, öyle olsaydı dünyaya gelişimiz saçma olurdu. Baştan yazdıklarımız tetkik edilse kapı açılır.

Hutbe de okunulur her Cuma, Allah'ın hidayet ettiğini kimse saptıramaz, Allah'ın saptırdığını kimse hidayete kavuşturamaz. Yani diyoruz ki, Ben de hidayeti getirici olan esma öz cevherimi hidayet yönünde düzenlersem, Allah benden hidayetini zuhur eder. Artık kimse saptıramaz. Çünkü bakış açım öyle olur. Ben öz cevherim sapıtın şeklinde düzenlersem, yani nimete eren kişilerin aksi şekilde düzenlersem, Allah benden sapıklığı zuhur eder. Artık kimse bana hidayet veremez. Çünkü iç âlemimdeki bakış açım öyle olur.

İşte kişinin yaptığı ameller nedeniyle öz cevherinde yaptığı değişim sonucu işlenen fiili gerektirici içsel tasarımını oluşturduğu yapıya Allah'ın kalbe yaptığı mühür olarak anlatılmıştır. Yani Allah'ın mührünü kimse dışarıdan vurmaz, sen kendi öz yapını öylece düzenlersin. Öylece artık kimse senin üzerinde değişim yapamaz olur. Yani rabbin izin vermedikçe, kimse artık sana şefaahat edemez olur. Çünkü kapını dışarıya kapatmış ve kimsenin içine dokunmasına izin vermiyorsundur.

Benlik/nefis/şuur/öz yani ben işte veya kendimiz velhasıl biz isteyeceğiz ve kavuşacağız. Kavuştukça seyir edeceğiz. Tüm kuvveler Allah'ın olduğu için de veren Allah'tır diyeceğiz. Çünkü onun yanı sıra başka birinin mülkü yoktur.

Dolayısıyla bilelim ki elbette Allah'ın dediği olur. Ama Allah derken acaba nasıl Allah deriz. Allah bu boyutta yaşayan bizler için, yani et kemik ve yüzde seksen civarı sudan yaratılan beyne sahip bu gördüğümüz somut beden için der ki; insana sadece çalışması vardır.

İyilik üzere konumlandırılıp varılan her nokta bir makam olduğu gibi kötülük üzerine konumlanan her nokta da bir makamdır. İşte bu noktada bilinmesi gereken ana temalardan birisi de şudur ki, Allah'a

imansız bir vecihle yapılan her amel nefse mal edilir. Bu mal edişle gitgide nefsin firavunluğu güçlenir. Firavun bir şahıs ismi değil lakap veya makam adıdır. O makamda oturan kişi firavun olarak isimlendirilirdi. Ebulehebin şahıs ismi olmayıp lakap ve kötülük üzere isimlenen bir makam olduğu gibi.

İman ile yapılan eylem kesinlikle başarıya ulaşır. Şehit olmak için düşüncenin şahit olması gerekir. Daha kelime-i şahadete şahit olmamış, nerde kaldı ki o ulu makamlara şahadet. Hal'a erenler sessiz ve sözsüz bir vecihle konuşur o makamları senle. Ermeyenler ise, edindiği birkaç bilgi kırıntısıyla sanki o makamları yaşıyor gibi hava atarlar. Hava atan hava alır dostum.

Tasavvufun zirvelerini yaşayanlardan bilgi kırıntılarını (ilim demiyorum) alıp ve sonradan görmeler gibi ahkâm kesmek kişiyi bir hedefe ulaştıramaz. Bu hal'dır aziz kardeşim mal değil. Mal sananlar mal olurlar. Alınıp satılırlar. Tıpkı tarihin kirli raflarında yerini alan köleler gibi. İradelerini bir kenara bırakmış olup özüne giden yoldan mahrum olmuşlardır. Çünkü nam, şan, şöhret için yaşam alanı edinip o bilinçle hemhal olmak, arınma yolunda bir şey oluşturamaz. Aksine madde dünyası üzerinde daha çok katmerleştirir.

Hisseden kişide ne kendi kalır ne de zevk duyacak biri. Sırf ve katıksız seyir kalır. O kadar basit mi

sanırsın o makamlarda yaşamayı. Bazen bir sözün söylendiği kişi ve makamda değişiklik gösterebilir. Örneğin; Bir doktor hastalığın adını ve sebebini hastaya ayrı anlatır, alan çalışması yapığı hocasına ise tıbbi istılahla apayrı anlatır. Hitap karşındakine göre olur. Onun bilgi seviyesinden bakışla tasvir yapılır. Yoksa fayda yerine zarar oluşur.

Muhammedi olmak tüm makamları cemetmektir. Daha başka gelişim düzeyi arayan deccala tabi olmuştur. Yedi makamı geçen bire geri dönmelidir. Her insana ondan görünmelidir. Aslında döndüğü ilk makam değildir. Sekiz cennet kapısını açarak dönmüştür.

Kulun Rabbine olan nazı, Küçücük bir bebeğin annesine olan nazı gibidir, barışmasıdır niyazı. Bebek annesine mecbur olduğu halde annesine naz yapıp süt tutmaz bazen. Bunu Anneler çok iyi bilir. Bebeğin nazını da çeker. Bebeğin süt tutması ise bebeğin niyazıdır. Mecburdur yemeğe bebek. Yoksa aç kalır. Ama gene de naz eder. İşte budur naz makamı.

Sırrı ilahi kuluna tebessüm etti. Gel yanaş ve yakınlaş dedi. Allah hayretle kulunu izledi. Kul nefsine veda etti. Hazırım emrine ey sırrı ilahi dedi. Söz verdi Rabbine şahit oldu. Desturu kabul edildi. Niyaza dâhil oldu.

Üzülme artık ey sinelerden hissedilen ah. Unutmadı

unutturmadı eyledi seni şah. Naz makamından kabul etti seni Allah. Artık akıl gibi yaz ve konuş bul salah.

Tüm hayvanlar mübarektir fenafillâh makamını yaşarlar. Ne için yaratıldılar ise, yaratılış amaçlarını noksansız olarak yerine getirirler. Örneğin, köpek çoban için en iyi muhafızdır. Ev için en iyi bekçidir. Av için en iyi silahtır. Biz daha bir sürü uğraş vererek fenaya ermeğe çalışırız. Burada bir yanlış anlama olmasın diye şunu belirtelim; hayvanın fenafillâh olması bir kaç isimledir. İnsan ise tüm isimlere tarladır. Tüm isimler yeşerdiğinde fenafillâha ulaşır. Burası sıfır noktasıdır. Esas iş burada başlar ve Bekabillaha doğru seyri başlar.

Fiil makamı itibarıyla kişinin kullanım alanındaki gücü tükenince, Allah olaya esma makamıyla müdahale eder ve perçeminden yakalar yok eder. Ebrehe'yi perçeminden tutup yok ettiği gibi. Zat makamından gelen hitaplar için Kur'an, sırf Allah der. Sıfat ve esma makamlarından gelen hitaplar için de, biz der. Ef'al makamından gelen hitaplara ise ben sen o der. Bunları karıştırma birbirine ki Kur'anı anlamanın yolu sana açılsın. Kur'anın her ayeti başka makamdan hitaptır. Ayetlerin geliş makamlarını bilmeden Kur'ana kafasına göre yorum yapan sapıtır. Onun için eskiler ilimsiz meal okumayın derlerdi. Zaten ilimsiz meal okuyanlar ilimde terfi yapmak yerine tenzil oldular.

Cem makamı da varmış işte duyduk, öyle bir makam işte. Nasıl bir makamdır diye sorarken şunu gördük işte, bu sır verilir belki bir gün işte. Umutla göz diktik işte. Kapı açılırsa naz eden bebek gibi sevineceğiz işte. Yoksa boynumuzu büküp cemale seyre dalıp bekleyeceğiz işte. Bunun ilimle değil hakkel bir görmek olduğunu anladık işte. Bu anlama dahi yetti işte. Sukut oluştu ve isteği rafa kaldırdı işte, çünkü bildik ki istek bile uzaklık anlamını ruha nakşediyor işte. Bu nakıştan uzaklaşanlar ancak bileniyor işte.

Daha bir uykudan vazgeçemedik, o ulvi makamlar nerede biz nerede. Sadece hayalini kurarız. Her sözün de makamı ayrıdır. Birine körü körüne bağlılık sevgisi, gözleri kör eder de kişinin bilincini bloke eder. Elbette birbirimizi seveceğiz ama bir birine bloke veya kodlanmaksızın. Tek kodlandığımız kişi Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz olsun.

Sadece Allah diyebilmek en büyük zevktir. Diyebilmenin başı fena makamıdır, daha öncesi lakırdılardır, daha sonrası ise beka âlemidir. Şahadet öyle büyük makamıdır ki fenaya erenlere bakışı ve yolculuğu nasip olur.

İçinde ateşi yakan Malik'ten geç ki Rıdvan'a eresin. Böylece gül bahçe makamın olsun. Makamın adam

gösterdiği şahsiyetin mekânı değil, adamın adamlığıyla makam ettiği mekândır senin mekânın. Geçici makam sahiplerine yağcılık yapacağına, Asıl makam sahibi ile ünsiyet kur. İşte o zaman istediğin kudret eli seni bulur.

Unutma ki makamı ancak Allah verir. O da onun indinde olup kesinlikle bize kapalıdır. Çünkü hiç kimse Allah'ın izni olmadan şefaet edecek değildir. Bize sadece yolunda çalışma var olup gayrı mülahazalar olamaz.

Şimdi de Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden sonra yeryüzünde devam eden manevi makamlardan bir nebze bahsedelim. Öylece bu konuyu da inşallah noktalayalım. Hem bilelim ki bu makamlar her kişi için açık olup kimse ile de sınırlı değildir. Her çalışan insan bu makamlara kadar yükselebilir. Tıpkı üniversite sınavında birinciliğin bir kişiyle kayıtlı olmayıp en çok doğru cevabı veren kişilerin birincilik koltuğunda oturma bilmeleridir. Bunu bazen bir kişi değil, on kişi dahi elde edebilir. Çünkü birincilik bir makam olup en çok soruyu yanıtlayanların elde edeceği bir konağın adıdır. Bunu da böylece sunduktan sonra konuya dönelim.

Öncelikle bilelim ki Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizin yeryüzüne teşrifıyla,

rasullük makamı asıl sahibi ile buluşmuşken ve nebilik ise son bulmuştur. Nübüvvet makamına Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile mühür basılmıştır. Rasullük makamı makamların en üstünü olup, o makamın olup asli sahibi de odur. Diğer üç yüz on iki rasul dahi ondan nurlarını almışlardır. Toplam üç yüz on üç rasul tane rasul insanlık ile buluşmuş olup, aslında tek ruhturlar. Aynı koruda aynı müziği çalan birçok sanatçı gibi yekvücut olup aynı gerçeği haykırdılar. Sahip oldukları makam itibarıyla aralarında hiçbir fark yoktur. Risaletin evveli onun nuruyla var olup, sonrası da onun sedasıyla sonlanmıştır. Rasul Allah'ın doğrudan doğruya elçisidir. Kendi mübarek cesetlerinden ruhi muallâları ayrıldığı zaman rasulluk ve nebilik son bulup velayet makamı ile o ulvi nur dünyada insanlar arasında kıymete kadar baki kaldı.

Rasulluk makamı en ulvi makamdır. Her rasulluk makamı sahibi olan kişi hem nebilik hem de velilik makamlarının da sahibi oldu. Velayet makamı Rasullullah efendimizden önce yoktu. Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimizden önce insanlığı uyarmak icap ettiğinde, nebilik makamından bir kişi Allah tarafından görevlendirilir ve insanları uyarırdı. Allah'ın değişmez dini insanlar tarafından bozulduğunda veya Allah daha önce koymuş olduğu bir hükmünü değiştirdiğinde, yeni bir rasul görevlendirir ve insanlara gerekli esaslar yeniden

sunulurdu. İşte tüm sunum Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ile son buldu. Artık onun nurlu yolunu insanlara anlatacak ve aktaracak zevatlar ile insanlar kuvvet buldu. İşte bu yola da velayet yolu dendi.

İnsanlık devam ettikçe vilayet makamı da devam eder gider. Bu velayet makamının en zirvesinde bir ğavs makamı bulunur. Ğavs demek her türlü şeyde teveccüh edilen makam demektir. O makamdan bakışta, tüm canlılara sadece merhamet yansıması vardır. Çünkü insanlığa açık tutulan bu makam vasıtasıyla, Allah'ın yardımından ve rasulullahın şefaatinde medet umulur. Ğavs kelimesinin geliş yeri ise, Arapçada ğavvas diye kullanılan su dalgıcı kavramından devşirerek gelmiştir. Hakikati ise, muhammedi ilim denizine dalıp insanlığa muhammedi cevherleri sunan, hakikati muhammediye ye ayna olup insanı kâmilin makamına yükselen nadide insanlardır.

Her asırda ğavs makamının asli sahibi vardır. Rasulu Ekrem efendimizin varisidir. Rasulu Ekrem tarafından izni ilahi ile seçilir. Ğavs makamına yükselen kişilerin buldukları mekânlar nazari ilahiye ye müteveccihler. Allah'ın nazarının müteveccih olduğu bu mekânları bilenler vardır. Ğavs makamında olan kişilerin yeri ve mekânı insanların geneline malum değildir. Bu makamın bir tarafında seyir âlemi melekûtta dünya âlemine ve mülk âlemine bakış

eden abdulmelik isminde makam bulunur. Allah'ın mülkünden melekûtta tüm yaratılan yedi tabaka yeri seyir içine alır. Diğer tarafında ise, abdurrah denilen seyir âlemi melekûtta yedi kat semavata bakış eden makam bulunur. Bu iki makam ğavs makamından sonraki iki makamdırlar. Buraya kadar yükselen kişiler de çok nadide insanlardır.

Abdurrah adında bakışı âlemi mülke olan abdulmelik abdurrah'dan daha efdaldır. Birde Abdullah makamı vardır. Bu makam, ğavsın önünde bulunur. Bu makam bazen hilafeti maneviye şeklinde tecelli eder, bazen de hilafeti vücudiye yani cesedi olarak yer alır. Yani Abdullah makamında olan kişiler, bazen manevidir, bazen de zamanında bir sultan veya kimsenin gözüne çarpmayan basit gibi görünen şekilde insanlarla iç içe olarak yaşayan mübarek bir zatlardır. Bilelim ki tüm bu makamlar her kul için açık olup nasip ve kısmet dâhilinde ulaşılır.

Ğavs makamına bağlı kuzeyde abdulmerid, güneyde abdukkadir, doğuda abduhay, batıda abdulalim denilen dört makam bulunur. Bu makamlara evlad derler. Halk arasında dörtler diye bilinirler ki aslında dört makamdır. Bazen bu dört makamda sadece dört kişi değil daha çok kişi de olabiliyordur. Ama mana yapıları her makam kendi içinde aynı olup hakka teveccühleri çok yoğun olmuştur. Bu makamlarda

olanlar Kâbe'de daima ruhen bulunurlar. Bazen de Kâbe'de bedenen toplanırlar.

Dörtlerin makamından sonra kırklar makamı vardır. Kırklar makamı üst manevi makamdır. Birde yediler makamı ve üçler makamı vardır. Bunlar ümmidirler. Tüm ilimleri vehbi olup âlemlerde parıldayan manevi ziynet gibidirler. Hakkın onlara nazarı rahmaniyetten olup onlar âlemlere abdurrahman nazarı ile nazar ederler. Sürekli niyaz ederler. Hiç kimse ile alakadar olmazlar. Yaratılmışlara onlar, sadece rahmet ile yönelirler. Rahmetle yönelen ümmi bir kul sana rastlarsa, ona karşı edep ile içinde ol ve kendin için ganimet bil, zira kullar var kuldan içeri.

Üç yüzler makamı vardır ki genelde bu makama ulaşanlar üç yüz on üç kişi civarı olup edindikleri mekânlar, nüfusları yoğun olan şehir merkezleridir. Üç binler makamı vardır. Bu makamdakiler genelde kendi hallerinde olup belli bir mekâna tabi olmadan, halka hizmet esaslı olarak niyaz ve tattadırlar. Bunların bazıları irşat ile meşguldürler. Bazıları kendi içlerine çekilmiş olup Allah'a kulluk halinde meşk içindedirler. İtaat ve ubudiyetlerinin mükâfatı olarak bu makamlardaki insanların tümü veli makamındadırlar.

Birde Allah'ın kullarından meczup ve mecnunlar vardır. Bunlar kendilerini ilahi aşka kaptırıp daimi

cezbe içindedirler. Koyuldukları mana yolundaki ilimsizlikten veya sahipsizlikten dolayı bu mana yolunda dengeyi kaybetmişlerdir. Hem hakikatin derin mücevherleri karşısında tahammül edemediklerinden hakikat yolundan şaşırılmışlardır. Bunlar derin bir hataya düşmüşlerdir. Ama bunların akıl melekeleri kaybolduğundan, indi ilahide mağfurdurlar. Bunlarla yemek yenilmez, hem elbiseleri giyilmez, hem de sohbetlerine gidilmez. Çünkü bunların akılları başlarında olmadığı için şariat-ı garra-yı muhammediye ye ters bir kelimde bulunabilirler. Senin aklın başında olduğu için, sen o konuşmadan mesul olurken, onlar akılları uçup gittiği için mesul değillerdir.

Makamlara kısaca değindikten sonra, bu konu ile bu kitabı burada noktalıyoruz.

Aziz kardeşim; sabırla sendeki saklı olan hazineyi sana sunan elindeki bu eseri okuduğun için seni tebrik ediyor, yeni bir eserde buluşmak üzere seni rahmeti rahmana emanet ediyorum.

Hz. Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellim efendimiz ilmin şehriydi. Hz Ali ra ise ilim şehrinin kapısıydı.

Bizde deriz ki, Hz. Ebubekir ra ilim şehrinin suru, Hz. Ömer ra ilim şehrinin tabanı, Hz Osman ra ilim şehrinin tavanı, Hz Hasan ra ile Hz. Hüseyin ra ise ilim şehrinde açılan gonca güller idi.

Onlara ve onların temiz nesline uzanan eller sonsuza dek lanetlendi. Onları ve onların neslini seven ise, imanını kaleler içine alıp korunaklı yaptı. Tümüne selam olsun.

Onlara layık bir ümmet olma arzu ile...

Son söz...

Böylece YAŞAMINDA DERİNLEŞ-1 kitabımızın sonuna geldik.

İnşallah temel konulara YAŞAMINDA DERİNLEŞ-2 kitabımızla devam edeceğiz.

YAŞAMINDA DERİNLEŞ 1-2 kitaplarında işlediğimiz her bir konuyu ayet ve hadis ışığında ayrı ayrı kitaplar şeklinde tüm teferruatıyla yazmayı planlıyoruz. Allah müyesser ederse inşallah yazım devam edecektir.

Ayrıca gönül dünyasından dökülen mısraları ŞİİRLERLE KENDİNDE DERİNLEŞ isimli eserimizi de inşallah en kısa zamanda yayınlamayı hedefliyoruz.

Hem yıllardır yazdığımız veciz sözleri “VECİZELERLE KENDİNDE DERİNLEŞ” isimli eserimizi de inşallah yayın dünyasına kazandıracacağız.

Ayrıca yayın hayatı serüvenimize, bir kısmını hazırladığımız “KUR’ANDA DERİNLEŞ” çalışmaları ile tümüyle bize özgü olan “KUR’AN MEALİ”yle, her bir ayetin bizde bıraktığı izlerin dokunuşlarının işlendiği deruni sezgilerle inşallah devam edeceğiz.

İLTİCA...

Ulûhiyette ehad sensin Allah'ım
Sadece senin şanıdır ve sensin Samed Allah'ım
Ben bunu söyledim ve ikrar ettim Allah'ım
Bendeki tüm tecellilerin çıkışı da budur Allah'ım

Beni zihnime terk etme Allah'ım
Sonra kayarım sağa sola öncü olamam Allah'ım
Öncü olanı sevdin Allah'ım
Beni samediyet'inle boya Allah'ım

En güzel boya senindir Allah'ım
Boyanmak isterim senin boyanla Allah'ım
En muhteşem boya sıfat boyasıdır Allah'ım
Samed en büyük sıfatındır Allah'ım

Samed'in yolu oruçtan geçer Allah'ım
Artık oruç tuttum tüm fikrim sen oldun Allah'ım
Bu fikre bürünen halimi de yok et Allah'ım
Ehadiyyette gözümü açayım Allah'ım

Bilirim bunlar kolay oluşmaz Allah'ım
Ama sana yöneldim Allah'ım
En azından bu yoldayım Allah'ım
Beni bende derinleştir Allah'ım